

www.e-rara.ch

[Pars I]

In Plutarchi moralia, annotationes interpretis

---

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [\[Link\]](#)

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [\[Link\]](#)

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [\[Link\]](#)

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [\[Link\]](#)

IN PLVTARCHI MO- RALIA, ANNOTATIONES interpretis.

IN LIB. DE LIBERIS EDVCANDIS.

VNC libellum contuli cum Francisci Fabricij iu-
ri doctissimi atque diligentissimi optima editione.
quanto cum fructu, uel annotationes ostendent.

Obscruet Lector, priore numero paginam, al-
tero uersum notari.

2. 19. Regunculos.) Pro βασιλάας βασιλιάς legi, ra-
tionem Grammaticam Fabriciana editione comprobante. Et qui-
dem apud Plutarchum initio Agesilai, ubi eadem historia Doricè
refertur, βασιλάας legitur. Ego regunculos quàm regulos malui
uertere, quia reguli uox aliud quàm regem pumilionem significat.

3. 13. Sanè beatus.) ἀσάμαρ μὲρ οὖν ἡγεὶ θεοφιλὲς le-
git Fabricius: sed nostra lectio nihilo uidetur deterior, quæ etiā est
in scripto codice Episcopiano nostro, & eodem recidit.

3. 27. Labore magno.) Fabricius legit τόνω, fidem co-
dicis manu scripti secutus, quam & noster codex scriptus compro-
bat lectionem, ad sensum nihil admodum interest: nisi quis mecum
cogitet, τόνω ratione sui etymi non admodū facere ad curuandū.

4. 15. Cū mores ipsi.) Fabricianus codex hec, ut & a-
libi, castigatior. Ego tamen legi, legendumq; autumo: ἡδὲ γὰρ τὸ ἴ-
θως, ἴθως ἐστὶ πολυχρόνιον. quod monui propter eos, qui nostra cum
Græcis comparabunt.

5. 37. Instituenda bonis.) Sic ab initio uerti. Sed scio-
lus pro puericia (quod Horatius etiam usurpauit,) puericia posue-
rat, uersu corrupto. Versus hic in Phocylideis hodie non exstat, ut
& alius in libello de ratione audiendi adductus, aliq; aliās. Est
autem initiatus, et fortasse sic rectè legitur:

Παιδὶ ἐτ' ἐόντα χρὴ πρὸς ἀγαθὰ διδάσκειν ὄψα.

6. 26. Pedamenta.) Sic uerti τὰς χάρακας. non enim τὰς, sed τὰς legēdum est. Quippe Eustathius in primum Vlissee librum docet feminino genere usurpandam uocem, cum pedamentum, id est palum significat, quo in solum defixo uitis nititur. & Iliad. 2. citat prouerbialē uersum,

Ἐξυπᾶτηκεν ἢ χάραξ τὸν ἄμπλον.

Idemq; est apud Pollucem disertē praeceptum. 1. 10. Fabricius quoq; τὰς legit in uetusto libro.

9. 20. Gorgia, nisi fallor.) Extat locus apud Platonem in Gorgia, sed querit Polus. Stilponis dictum Simplicius, aut certē simile eius, refert in Categoriis, ad opposita priuatiuē. ἐπιτ᾽ ἄμαυ ἀδὲς φέρε.

21. 30. Medium tenere.) Hæc olim sic annotaueram. Si a uoce μέσῳ incipias, omnino esse uidetur uersus senarius: et metrum habet fortē trochaici pars octonarij. Hoc, ut putarem, fecit uox ἐμμελὶς ἄλ᾽, quæ uidebatur sita μετρίῳ τριπόρ, itaq; legit etiam Fabricius. Sed ubi scriptum codicem (fuit enim ad me aliquanto post quā hæc scripsissem missus) eum ergo ubi consului, ἐμμελὶς in eo exaratum uidi, ita quidem perspicuē, ut appareret correctoris manu librarij scripturam in extrema uoce correctam: planeq; eam lectionem amplector.

23. 24. Colligere secundum.) Locus uidetur Fabricio non iniuria mutilus. In scripto ultimæ litteræ correctoris sunt, ac lacunula trium uel quatuor uerborum capax. Ego relinquo suum cuiq; diuinandi acumen, quā mea inculcare satius duxi. Locus Platonis qui mox citatur, est in fine septimi de republica.

14. 36. Ut & cū exsultant.) κατὰ δὲν ποτὶ σὺ φραγῶνται, τὰς ἐπιπλήξουσιν ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖσθαι. Sic omnino uerba hæc sunt distinguenda. Vbi, inquit, læticia sese efferent, increpationibus incutiendus ijs erit pudor. Fabricius aliam lectionem annotauit, quæ mihi tam benè atq; hæc uix uidetur cohæsurā κατὰ δὲν σφοδρῶς ἐπιπλήξουσιν, ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖσθαι. Est & hæc in nostro scripto. Et legitur ποινίλοις supernè annotato λως. Meam

sententiam docti, puto, probabunt.

15. 11. Animo elanguescente deficient.) *οἱ ἀπαυ-
δῶντες ἐκινῆσαι*. malè erat impressum *ἐκινῆσαι*, itaq; semper
iudicanti legendum ut correxi, adstipulante Fabricio ex Codice ue-
teri. *ἐκινῆσαι* uox est, quæ apud Platonem quoq; excidere institu-
to, deficere, & elanguescere significat. Et D. Paulus hoc sensu
eam cap. 9. ad Rom. & 1. Cor. 13. usurpauit, aliq; aliàs, noster
frequenter.

16. 34. Euripidem.) Stobæus sermon. 19. citat ex Euri-
pidis Protefilao.

18. 2. Imitari sectariq.) *μιμῶσαι ἢ ἐκὶ τοῖνυῖς*. Sanè
quid *μιμῶσαι* sit, non ignoro: quid *ἐκὶ* faciat, sic satis uideo. quid au-
tem hæc possit significare *ἐκὶ τοῖνυῖς*, dicat qui nouit. Suffridus
uertit imitari atq; discerpere. Fabricius noster, circumrodere. ego
quid horum sit *ἐκὶ τοῖνυῖς*, aut qui huc quadret non uideo. suspicor
legendum *παρὶ τοῖνυῖς*, uestigia sectari. In narratione de Antigono
et Theocrito, inest mendum. uide *β. συμπεριανῶν*. cap. 1. & Ma-
crobius 7. Saturnal. 3.

20. 17. Magistrorum aliquando institutioni.) Le-
go hæc *παρὰ ἀγῶνιν ἀννυσίαι* sicut emendat Fabricius. legebatur
enim *παρὰ γῶνιν*, quæ tamen ipsa quoq; utcunq; lectio uidetur sta-
re posse, ut *παρὰ γῶνιν* sit dehortatio à uitio siue deductio, quam
tamen adolescentes auersentur. In scripto legitur *παρὰ γῶνιν*, &
super *παρὰ* est *προς* rubrica annotatum. Vnde Fabriciana lectio
uiuari potest, quam secutus sum.

22. 9. Nuptas prostituunt.) legebatur *προσυνέποιον*
quod retineri non incommode poterat. quidam (inquit,) adulator-
um, scortum pro sua ipsius uxore (scilicet qui huc usq; gratifica-
tus uellet uideri, ut ei etiam suæ uxoris copiam faceret) deducit.
Sed Fabricius & noster scriptus habent *ἐκὶ προσυνέποιον*: quod
amplexus sum. talis fuit abbas, qui suam uxorem Mæcenati pro-
stituit, ut noster in Erotico ostendit. in fine libri Eurydices Epi-
grammate *δούρειον* legit Fabricius: Ego cum scripto *Εὐρύειον*, qui à

uoce μέσους uersum inchoat, ut sententia sit, desiderium suum Musis fuisse bene cognitum.

IN LIBELLVM DE AVDIENDIS Poëtis.

Quia nuper hunc libellū et conuertimus in sermonem Latinū, & quæ uisum fuit, annotauimus: ad eam editionem in præsentia Lectorē remitto. inueniet & locorum quorundam explanationem, & citatorum ē Poëta indicationem, & emendationis nostræ rationem redditam.

24. 29. M. Sedate.) Luscinus, qui olim hunc libellum in Latinam traduxit linguam, Sedape habet. ut uideatur Σήλαπ: legisse. Verū ego Aldino codice usum eum, neq; instructum magis quàm me puto fuisse manu exaratis codicibus. sed profectō in manuscripto nostro Σήλαπ: luculenter legitur.

24. 37. Serio dicta.) pro ἀρεῶν quod in meis annotationibus ostenderam mihi displicere, ἀγνοῶ scriptus liber perspicuè habet. idq; sequor.

25. 24. Subiit in præsentia.) Hunc locum pridem non iniuria mutilum esse suspicatus fueram. Sic autem legendum est πρὶν ἢ πῶς, πρὶν πρὸς σε γεγραμμένα πῶς αὐτῶν ἀποφύγωμαι, καὶ λαβὼν ταῦτα δέλω, καὶ, &c. integratio hæc codici scripto nostro debetur. idem πότις rectè habet.

26. 35. Atq; admisceamus.) κατὰ μὲν νόμον semper dixi legendum esse, non κατὰ μὲν νόμον, in quod hæc uox incuria librariorum erat deflexa. Codex scriptus ueram retinuit lectionē.

28. 19. Lynce uersipellior.) Ad marginē reperi notatū pro λυγρὸς legi σφιγγρὸς, quod sanè est planius.

32. 2. Et eā imitari pulchrè.) Legendū est ex fide scripti et sententiā distante. ὁ γὰρ ὅτι ταῦτ' ὁ καλὸν τί, καὶ μιμῆσθαι καλῶς.

42. 32. Succensebat enim.) Ζῶς γὰρ οἱ νείκερα. ita uersus requirit ratio. Aristoteles etiam (quod in prioribus annotationibus memoria mihi nō suggererat) hunc uersum citat. lib. rhetor. ad Theod. secundo: ubi tamē νείκερα legitur. Sed & infra uer-

sus de Phœnice citantur, quorum etiam in libro de discrimine animi et adulatoris meminit, qui hodie desunt post Iliad. 1, 457.

50. 20. Quovis verbo percellitur.) In Græco φιλέει ποιεῖν. Annotavi me legere ἐπιοῦν. In libello (ut hoc addam) περὶ τοῦ ἀνοῦεν, dictum hoc ad Heraclitum autorem refertur, et pro ποιεῖν legitur nō minus absurdè, παιδεύειν. Ego in mea sententia persisto, quod usu uocabuli eam uideo confirmari. Sic enim Plutarchus infra de uirtute muliebri, de Eryxone concubitum Laarcho, sed simulatè, offerēte. ἢν οὖν ταῦτα πρὸς ἑδονὴν τῷ Λαέρχῳ, καὶ παντὶ πάντων ἀναπνεύσει πρὸς τὴν φιλοφροσύνῳ. possem etiam asserere plura, nisi et rem satis manifestam cogitarem, et alibi etiam aliquid annotassem huc pertinens. Hæc allato codice manuscripto delere nolui: inueni tamen in eo super illam mendosam uocem à correctore adscriptum ἐπιοῦν. et προσήκει μοι scriptum, quod monueram mihi probari, non μὴ.

60. 15. Hac illac transigi.) μετακινῶμενος in hac ego lectione desidero, nihil tamen cūm codicem scriptum conferrem, in eo ad marginem obseruavi appositam aliam scripturam μετακινῶμενος, quod annotatu dignum duxi.

65. 19. Qui nascitur.) Hos uersus aliter uertit Tullius sub finem primæ Tusculanæ, et ex Euripidea Cresphonte docet sumptos. Exstant et apud Stobæum sermone 910. Porro annotationes in libellum de Homero exstant scorsim excusæ, ut nihil attineat eas huc interpolare. Itaq; satis erit quædam delibasse: dum illas locupletiores et castigatiores damus.

68. 31. Non carens grauitate) ἀσμενὺς legitur in omnibus impressis. quod nemo credet uerum esse. scriptus habet ἀσμενὺς. lego itaq; ἀσμενὺς.

72. 12. Quod non semper.) Sic semper putauim legendum, δὲ γὰρ ἀεὶ, itaq; expressum est in scripto.

IN LIB. DE RATIONE AUDIENDI.

156. 8. Simul & optimam.) τὸ χρηστότερον, id quod infert Plutarchus, satis ostendit deesse aliquid: ut si scriptum fuisset

τὸ χερσὶ τῶν τε καὶ βλαβερῶτατον, aut aliquid tale. In conuiuium septem sapientum non longè ab initio hoc ipsum narratur, τὸ πονηρῶτατον βέλοντα καὶ χερσὶ τῶν ἀποπέμψαι. Memoriae proditum est Aesopum idem de lingua iudicium tulisse. nam & cum optimas & cum pessimas carnes iussus ab hero emeret, linguas emisse. Post scripta hæc inueni in scripto codice ὁμοῦ καὶ φωνώτατον. Et ἐκπέμψαι, non ἀποπέμψαι.

156. 26. Naturam componat.) κατὰ φύσιν τὴν φύσιν. Verbum hoc quin sit mendosum, minimè dubito. Luscinus interpres: totum habitum immutet. nescio sanè quos codices, aut potius quas coniecturas secutus. Sed quam tutum mihi fuerit eum sequi iudicabunt Græcorum cum Latinis conferendorum periti. Credo κατὰ φύσιν scriptum fuisse ab autore. nisi (inquit meo iudicio) purgetur anima ipsius. translatione minimè incommoda. post inueni scriptum habere κατὰ φύσιν quod indico, quòd ex u fieri potuāt solertia librarij οἱ. uox quidem ea satis quadrat.

160. 31. Quavis oratione percelli.) Vox à sensu & instituto alienissima hîc erat παρὰ φύσιν. suprà ostendi, cur ita, uti ego uerti, sit legendum, ἐπὶ φύσιν.

162. 15. Mel meditantes flauum.) ξανθὸν μέλι μινδομεναι. Carmen est Simonidis. quod nescio an casu potius quàm industria etiam metricè extulit Luscinus. flauum mel confidentes. esse autem Simonidis carmen, didici ex Plutarchi libello de sentiendo profectu ad uirtutem. Cæterum in scripto annotatum est pro ἐπινοῶσαι in hac ipsa periodo ἐπινοῶσαι. et paulo post pro ἀπασινὰ, ἀρσενάσινὰ legi. quæ profectò sunt meliora et magis huc quadrantia uocabula. ideo ea in uertendo sum amplexus. aliquanto post ἀντιδότου ποιεῖν, malim legere ποιῶν.

164. 16. De infiniti sectione.) περὶ τῆς τῶν ἀρίστων τομῆς. Iniiciunt (ait interpres) uel optimo cuiq; orationis membro questionem hanc, &c. Hoc an sit ἀρίστων τομῆς, aut cur ita uisum interpreti, non assequor. ipse non uerear legere, τῶν ἀρίστων τομῆς, ut ἀδείστον sit τὸ ἀπῆγον. nā facultas cōtinui deinceps diuidun

di nunquam re ipsa completur. quod ex Aristotele notum est. γ. φυσικῶν. Et δ. primæ Philosophiæ. Itaq; ἀριστῶν τομὴν erit continuū infinita sectio. Quid quodd scriptum deprehendi habere ἀρῆς γων. De Vlysse aut locus est Odys. p. 222. Sed Melanthij sunt uerba, non procorum. ἐμπευον autem non est proprium nomen, sed cū qui purē in pectore nato periclitetur designat. Et idem refertur proximē sequente libello, prope finem. Paulo post ἐπιπαράξην pro ἐπιπάξην sensus docuit legere. sed ita habet etiam scriptus.

164. 35. Nutus, & vultu.) νεὶ νῆμα. hoc quid sit. lego νόμα. adstipulatur scriptus, in quo etiā τίθεται et δίνωσιν rectius legitur, quā in impressis mutilo sensu participia. nescio an pro ἀπορίας non sit ponendum ἀπερίας. sed tolerabilia mouere nolui.

167. 17. Inter echinopodas uelut.) ὡς αὖ ἐχινόποδας. Apud Athenæum extat lib. 3. ἀεινοσοφιστῶν uersus integer.

Ὡς αὖ ἐχινόποδας, νεὶ αὖ ἀτρυχᾶν ὄνων

φύονται ποῖται, quicunq; is fuit, libuit prima producta ponere. qui patrociniū ipsius Aristotelis uti potest, ita scribentis libro sapientię quinto. capite quarto. φύσις δὲ λέγεται ἵνα μὲν ῥόπον ὁ τῶν φυσικῶν ἐννοιῶν. οἷον ἐστὶ ἐπὶ τὴν ἐνάς λέγει τὸ ν. Habes ergo Et pentametrum. Atq; ita hoc distichon etiam refertur in libello de fraterno amore, Et in sympotiacis. lib. 1. quæst. 4. hīc in scripto erat ὁ δὲν absq; ἵνα, sed in margine ὄνων illitum. Infra in libello de fraterno amore in textu est ὄνων, uitiosa lectio in margine. Sed Et sequens periodus est manca, quanquam satis interim perspicua. fortassis apud παρὰσχῆν deest διώαιτο, aut aliud tale. scriptū σχοι in margine ut fiat παρὰσχοι. Locus Platonis est quinto de rep. pagina penultim. ubi p. μελαγχλῶπος malē legitur μελαγχλῶπος. In libello de amici et adulatoris discrimine (41. b) μελίχως legi. Mox pro αὐτὸς legi αὐτῶς, scriptū secutus, et rationē indidē ἀπαγγέλλαν pro ἐπαγγέλλαν amplexus sum, cū paginæ huius priorē parte ἀπαγγέλλαν p. elocutione esset etiā posita.

168. 16.

longum.

Plato emendatur.

168. 16. Sessio autem non insolens.) Καθ' ἑαυτὴν ἄνθρωπος. Scriptus annotat in margine ἀβυσσῶς, quod significat molliciei expertem sessionem, & magis uidetur concinnum.

171. 15. Initiatum.) Κατηγμένους legi, ex scripto. κατηγμένους enim non perinde quadrat. & πρὸς τὰς μαθήσεις mendosum est. πρῶται scriptus habet perspicuè. Legi etiam φεβήνῃ τὰς ἀρχὰς articulo ex scripto reposito, & singulari ob περιώμενον posito.

172. 4. Philosophia excidit.) Ἐμπεσόντα δι' αἰσχροδίσταν. Lego ἔκπεσόντα. qui deterritus laboribus prius philosophiæ excidit studio conatuq; eius assequendæ, quàm ullum dignum toleratarum ærumnarum tulerit fructum. idem mendum notauimus in πόσειων ἀγωγῇ. Sed hîc etiam scriptus nobis suffragatur.

174. 9. Rectè audire.) In Græco est, ἀρχὴν τοῦ καλῶς βῶναι τὸ κακῶς ἀκούσαι νομίζοντες. & scio sensu non inepto ita legi posse. nempe initium rectè uiuendi esse, ut malè si audias, id est reprehendere merito tuo, id æquo animo feras. Sed ego id huc quadrare non puto. Et καλῶς ἀκούσαι scripsisse Plutarchum iudico, ut qui libelli summā usumq; in fine repeteret. Initium rectè uiuendi uult (opinor) esse, ut rectè ac nostra cum utilitate audiamus eos, qui ad uitam formandam nos doctrina instituunt. κακῶς ἀκούει fol. 33. ult. hoc ipso libello ita dicitur, ut est apud Latinos malè audire. sed aliud profectò est malè audire, quàm iustas reprehensiones æquo animo ferre. Quid multis? Hîc quoq; meam sententiam scriptus liber citra ullam obscuritatem confirmat: unde & δὲ inferi potest post εἰ δὲ.

IN LIBELLVM DE DISCRIMINE adulatoris & amici.

Initio. Philopappus amantem aui significat. Sed esse cognomentum ex eo liquet, quod infra seorsim repetitur. Itemq; in cap. ultimo libri primi Symposiacōn. Platonis locus est quinto de Legi

bus, & quod de ueritate citatur paulò antecedit, in prima eius libri pagina.

176. 28. Ut Euenus.) Sic & pagina ultima Platoniearū quæstionum. In salubribus præceptis Prodicò adscribitur. sed talia occurrunt multa.

177. 20. Verba eorum referunt.) Sic interpretor uerba ἀνσφίγγειν ὡς τις ἔπει. Ut ille Terentianus, Quidquid dicunt, laudo, &c. notus est enim locus. Mox uersu 36. Vmbrā metiri ut cœnæ.) Sic & Erasmus. Locus est obscurus utcunq; sed probabile est parasitos ut in tempore ad prandia occurrerēt, dimetiēdis umbris eorum horas & articulos exquisiuisse: quomodo nunc horologia obseruantur.

178. 26. Difficulus depræhenditur.) Sanè impressi habent ἀσχωρίστis ἰστῖ. Sed neuiquam prætereunda est alia lectio, annotata in scripti libri margine, ἀσφώγαστος. quæ mihi concinnior etiam atq; recepta uidetur.

182. 25. Non impetus.) Impetuum melius legeretur, & minus etiam ambigūe.

185. 30. Aut polium.) Versus est Nicandri Theriacis. 64.

186. 31. Cùm rex Charilaus.) Χαρίλλου. χαρίλαου fortè, ut in Lycurgo. uide quæ ibi annotaui. Sic infra etiam ἀποφθῖν. 139. In Laconicis 161. legitur χαρίλαου, quarto casu.

189. 1. Suilla cute crassa.) φορβίαν παχέαν. quid sit φορβία, nolo hîc disputare: satis & hinc & ex libello de cobibenda ira liquet, capistrum esse quo uterentur qui fistula canerent. Marsyæ inuentum ibi ex poëta quodam dicitur. φορβεαὶ Eustatbius & alij ferè scribunt. Sed quadret sanè. Scriptus non hoc, sed φορβύλη habet, quæ uox cutē suis significat, ein Seuhaut. Iudicēt docti an nō optime in hebetem ac rudem competat: & utrā malint lectionem sequi. in margine habetur φορβίαν, quæ uox est etiam paulo antè. & profectò quiduis potius quàm insulam significat, quam huc interpres ingesserat. quid autem sit de Cyprio illo,

illo, & ἐνθρόμβος, mihi sanè non est euident. Idem liber βύ-
αυτῃ habet in margine quidem, in textu μιπέμφω. Amplius.

189. 34. Mediocre in ciuitate.) τὰ μέσα φόνος
τῶν πόλεων, hoc secutus sum, quanquam πολέμιον scriptus noster
haberet. Notus est uersiculus & arrogantiam & ignauiam, ac
tam summa cum odio, quàm infima cum abiectione coniuncta ui-
tuperans. Πᾶντα μέσοισιν ἄριστα, μέσος δὲ λόγος ἐν πόλει ἀναι.

190. Quod si quis.) Ἀνδρὶς lego, ex sententia.

191. 1. Propones.) ἐκτάττοντα legi, ac ita est in scripto
nostro, perspicuè uerum. nam ἐκτάττον τὰς uitiosum est, ipsiq;
Erasmo imposuerat. Quod postea de Megabyzo refert, ut & in
libello de Animi tranquillitate, Plinius 35. 10. ad ipsum Alexan-
dram Magnum refert.

194. 17. Atrociorū supplicia exercentem.) τυμ-
παίφοντος καὶ τελουῶτος. De priore annotauimus ad Dionem
Plutarchi aliquid. Posterius mihi suspectum est mendii. in scripto
est τελουῶτος Erasmus uertit, Veligalibus oneranti populum.

196. 27. Ne Biantis quidem.) Alij alijs; noster sub
initium conuiuij septem sapientum Thaleti tribuit.

197. 29. Tamen in minoribus.) Habent nostri λοι-
πὰ λαβὼν. Scriptus μικρὰ, quod magis placuit.

199. 33. Non probos.) τῇ σὴ πονηρῶς. Sic legitur etiam
apud Stobæum λόγῳ 14. adducentem hæc ex Erechtheo Euripi-
dea pro τῇ σὴ legi σιγῇ, est in margine libri manuscripti annota-
tum, quod nescire harum rerum diligentes nolui. nam quod ibi-
dem pro ἀφοσιούται monemur alibi legi ἐξολαίωσσι, non mouet
me, & probabile est esse γλώσσῃμα.

201. 1. Publici contra ius non scriptum delicti.)
ἀπαγγελίας. sic & scriptus cum apostropho ad præpositio-
nem. Vox mihi est ignota, & pro simplici ἀπαγγελία accipio. de
qua uide Harpocratem, Suidam ac Pollucem cap 1. lib. 8.

202. 7. Aut si non persuadeat.) αὐτὸ δὲ μὴ πείθῃ, lego,
πείθῃ scribitur: sed mendosè. Erasmus uertit: Si non patietur ille.

Verum Græci sic non loquuntur. Sed meam correctionem à iudicio perfectam scriptus liber inspectus certà reddidit Idem (ut obiter studiosos iuuen.) senarium peruertit, cuius sententia est. Verum amicum socium se sanis amici consilijs atq; institutis præbere, non uitiosis item.

13. Ut enim aliquando conscij.) In Græco impressum est, ὅδ' γὰρ τῷ σωεσθῆναι. Scriptus habet, ὅδ' γὰρ τὸ. Ego sensum sectatus sum. & legi, ὅδ' γὰρ πρὸς τῷ σω.

203. Excitante.) * κρυφίς δ' λόγος. Locus mihi uidetur esse mutilatus.

205. 31. Parum ingenuum est.) ὥσπερ ἀπειλοῦντων. hanc lectionem secutus Erasmus, nescio quem libertinum comicum excogitauit. in scripto est ὑπειλοῦντων, & supernè notatum ἀπειλοῦντων, quod in uertendo secutus sum. Notum est quomodo uctus comædia libertatem dignos publicè notandi in licentiam maledicentiæ detorserit. de qua re hîc commentari non uacat. Vide Horatium in epistola ad Augustum, & de arte Poëtica ad Pisones, atq; alibi ne alios huc citem. Quid Erasmus secutus sit quod κρυφίς incrustationem testoriam uertit, aut quid legerit, non sum sollicitus. Græca enim plana sunt.

208. 21. Malè etiam Antiphon.) Oratorem intellige Atheniensem, cuius uitam Plutarchus scribens, hanc historiam recitat.

209. 16. Funem molestarum soluit curarum.) λέγεται τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίων καὶ μεμνῶν. Dubium non erat mihi, quin legendum esset σχοινίων μεμνῶν, & sic postea in scripto reperi. Est aut uinū amara curarum eluere efficax, Flaccus 4. Od. 12 Sed utrum Lydius Deus λόδιος, an potius λύσιος scribendum sit, ut est apud alios, & infra in septem sapientum conuiuio, nescio certè etymo uerba uidentur quadrare, & codex adstipulatur. Pausanias in Bæoticis aliam adfert causam, cur Bacchus Lydius dicatur, quā omitto. Scriptus codex meæ lectioni cū subscriberet, eā tenui, uitiosa omissa. Idē hîc quidē λεγόμενον habet.

211. 34. Platonis ad Dionem.) Exstat hoc in quarta Platonis epistola.

215. 9. Corrigere Speusippum.) τῷ βίῳ τὸν Σπώσιππον. Sic emendandum erat è scripto. In Homérico δδ' ἐνδὸς reposui ex ipso autore, multo quàm δδδὸς sit ἰμπατινῶτόρον. Ilia. θ'. 234. Scriptus quoq; rectè habet. Erasmus locū peruertit. De Phœnicis consilio, uide quæ annotaui ad lib. de Audiendis poëtis.

216. 34. Vlysses in Scyrijs.) καὶ ὁ ἐν τοῖς Σκυρίοις Ὁδυσσεύς. Erasmus uix scio quid secutus, uertit. In tragœdia, cui titulus Domini. legit nimirum σκυρίοις, littera Σ neglecta. Cæterùm ita notum est delituisse scyri inter regias puellas Achillem detrectatione belli Iliaci, ut mirer id Erasmo in mentem uenire uel primo intuitu huius loci non potuisse, si quidem ipsius codex habuit σκυρίοις, præsertim cum in libello de Audiendis poëtis etiam hi ipsi uersus ponantur, in Scyro desidentis Achillis nominatim facta mentione. Vbi tamen pro καταισχύνων legitur ἀποσβέννυς: Vt ex tempore citandis dictis fiducia memoriæ aliquando docti in syllabis errant. ἀποσβέννυς quidem est ἰμπατινῶτόρον, ὅ (ut puto) genuinum eius loci. Qui autem hîc Scyrij citantur à Plutarcho, tragœdia Euripidis, memini eam alicubi apud Stobæum citari Σαυρός. Idem Erasmus suprâ Charijs nomen proprium fecerat, cū sit χάρις uox adiectiua notissima. Sed ὁ μνημονικὸν ἰμπατινῶτα hîc nota. Non enim Agamemnos sed Minerva Diomedî Tydeum patrem exprobrat uersu qui hîc citatur. Ex Ilia. ε. 800. Sed Agamemno in eandem cum sententiâ increpat in ἐπιπλήσει, Ilia. α. 372. 399. mox in sententiâ Thyrydidis pro ὡδὶ μεγίτους legi ἐν μεγίτοις, ratione perspicua. Adstipulatur Scriptus.

219. 32. In puniendis autem delictis.) ἐν αἷ ταῖς κολύσεισι. Hoc uocabulum Græcum non est. κολύσεισι tamen legere malui, quàm κολύσεισι, quod uidetur incidisse Erasmo, qui cohibendis peccatis uertit, certè prior pars, in qua τὸ ἀδελφίδας

est, κέλευσιν habet. hęc repræhensio requiritur, non tamen dissimulabo, καλύσσειν me postmodò in scripto reperisse, sicut & id, quod coniectura ductus posueram sub libri finem κατηύνησαν ab uerbo αἰονῷ. nam κατηύνησαν nihil credo significat, in hac quidem lingua

IN LIBELLVM, QVOMODO
quis se ad virtutem profice-
re sentiat.

PRincipium uidebatur non integrum, & Luscinus pro εἰ μὴ ἀρτίαν legisse ἢ μεταρτίαν, alio etiam priore ἢ posito. Certè nominatiuus nullus, neq; nomen aderat, qui cum σώσει cohæreret: & interrogatiuè prima periodus legenda uidebatur, Quid ita? quia nebulas nobis offuderat corrector, à particula οἷς librū auspicatus, cum & in Aldino, & in scripto (utrumq; autem eodem accepi tempore.) τίς rectè legatur. Obiter monendum du- xi, ὑπονωτῶν, de qua hec agitur, à Tullio progressionem ad uirtutem appellari. Sic enim ad Varronem in Academicis scribit: In qua quod inchoatum est, neq; perfectum, progressio quædam ad uirtutem appellatur. Medio ergo loco inter bonitatem naturæ est & uirtutem, ut apud nostrum rectè dicitur 2. Sympos. 3. Ipsum uerbum προῦναι uerbo procedere exprimere uoluisset idem Cicero uidetur lib. 3. de Finibus: Qui processit aliquantulum ad uirtutis aditum, nihilominus in miseria est, quàm ille qui nihil processit. è Stoicorum sententia.

221. 20. Non enim aliquis sapiens.) Menda huius loci sententiam obscurauerant. Legendum est, ὅ γὰρ ἐν ἀναρτίᾳ, & c. μεταβαλεῖ αὐτῷ. Quæ lectio scripti codicis præsidio munitur, & quam res ipsa confirmat. Nam disputatio est contra Stoicos, medium inter perfectam stulticiam & absolutam sapientiam nullum relinquentes, sic satis confusa.

122. 11. Applicandus.) πρὸς τὰ δέμην Ostonarius Trochæius, nisi si πρὸς τὰ δέμην senarij iâbici finis est, reliqua integer Senarius, quod non puto. Prouerbiū est scitissimæ sententiæ.

222. 37. Qui è profundo attolluntur.) $\omega\sigma\omega\sigma\pi' \epsilon\kappa \beta\upsilon\theta\omicron\upsilon$. Luscinus: Haud aliter atq; si liquoris aliquid decedat è dolio. Videtur legisse $\pi\lambda\theta\upsilon$. nescio quos secutus codices, aut quas rationes (tamen si quàm miserè is hunc librum uerterit, non est cuiquam uolenti iudicare obscurum) certè nostrum malo, habetq; ita etiam scriptus. Qui subito ex profundo attolluntur, ut sit in fluctib. marinis, ij moram motus supputare non possunt, & quod $\alpha\upsilon\alpha\phi\epsilon\rho\mu\epsilon\nu\omicron\iota\epsilon$ pro $\alpha\upsilon\alpha\phi\epsilon\rho\mu\epsilon\nu\epsilon\lambda\omega$ legimus, idem approbat. Idem $\epsilon\pi\iota\sigma\iota\omicron\pi\alpha\tau\omicron$, nos optatum accepimus. & paulo antè ad $\epsilon\gamma\gamma\upsilon\delta\mu\epsilon\upsilon\omicron\upsilon$ annotat legi $\pi\rho\sigma\gamma\iota\nu\delta\mu\epsilon\upsilon\omicron\upsilon$. Locus est ualdè concisus. In Oraculo Cirræorum $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\epsilon\upsilon$ pro $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\iota\varsigma$ ex scripto. & in comp. ratione calami $\epsilon\kappa\tau\acute{\epsilon}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ ex eodem recepi quod deerat. & $\gamma\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ pro $\gamma\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\omicron$ idem. Videtur autem alludere ad poëticum aliquod dictum.

228. 5. Sophocles aiebat.) Hunc locum facile nunc emendo, cùm quidem uellem etiam in pluribus idem à me fieri uel per occupationes, uel tam iustis de causis posse. Sic ergo legi uolo: Sophocles aiebat, se primùm animi ludiq; gratia grandiloquentiam Aeschylī imitatum: deinde eius in apparatu condensationem atq; artificij industriam: tertio demum nunc loco ad id dictionis genus se transfuisse, quod ad formandos mores aptissimum, eaq; de causa esset optimum. pro $\pi\iota\kappa\epsilon\upsilon$ autem legi $\pi\upsilon\nu\nu\epsilon\upsilon$ iam pridem, itaq; etiam habet scriptus.

229. 6. Tacet ictus.) $\delta \omega\epsilon\omega\lambda\eta\gamma\omega\varsigma$. suprà de aud. poët. $\delta \pi\lambda\eta\gamma\epsilon\iota\varsigma$, ictus. alibi aut docui in Plutarchomericis esse media quæ passiue, & contrà passiuā quæ actiue significant, $\alpha\iota\delta\iota\omicron\pi\epsilon\omega\varsigma$, $\sigma\acute{\iota}\sigma\alpha\pi\epsilon$ cum $\pi\epsilon\omega\lambda\eta\gamma\omega\varsigma$ conueniunt, itaq; nihil muto, cum hic ipse locus eum canonem confirmet. & idem docent cū alij Græci Grammatici, tum Eustathius, Iliad. x. 497.

232. 12. Lingua iam torpet.) Sapphicum uersum emendauī ex Oda ipsa, ut extat apud Dionysium $\omega\sigma\pi\acute{\iota} \upsilon\psi\varsigma$.

235. 28. Aquarum prouentum.) Scripsi haud dubiè $\alpha\pi\upsilon\alpha\upsilon\alpha\mu$, $\alpha\phi\upsilon\upsilon\omega$. Sed fortasse librarius quid rei apua esse igno-

rans, q pro p mibi excidisse putauit. Hoc annoto, ut æquanimitatis & aduersum me, & erga librarios adhibendæ lectorem diligentem commonefaciam. in fine libelli Periodus erat manca, & legendum *διόμειλα* putabam, quod inde in scripti margine inuentum, secutus teneo. Polycleti dictum hoc etiam lib. 2. cap. 3. Symposiaco refertur.

IN LIB. DE CAPIENDA EX
inimicis vtilitate.

Initio libri *ἀτὸς* mibi ualde suspectū est. Nam & uox est poetica. Et si administranda rep. abstinuit Pulcer, cur dicit cum publice prodesse in isto uitæ statu, cur uersanti in rep. ait de inimicis commentandum? Itaq; in uersione illud *ἀτὸς* secutus non sum. *πᾶσι*. Græco more scriptus habet.

243. 2. Vtilitatis.) *ὀχρηστας*. sic omnino scriptus. nam *ὀχρηστία* hoc quidem loco est canis in balneo.

245. 12. Proprium ei.) *ἰδιον αὐτῷ* cur non legas, id quod sententia loci distat, potius quàm *ἰαυτῷ* non enim profectò matricidium Adrasto, sed Alcæoni imputatur Eriphyles cedens matris. res notissima legentibus poëtas & eorum interpretes, idemq; est in libro de Audiēdis poëtis. *καὶ ὅσων* porro scribi debere pro Craso, notissimum. utrobq; adstipulatur scriptus liber: in quo etiam est *ἐν ἰδιανυσσας*. cum *ἐν* deesset, isq; defectus totum locum uitaret, nisi fortassis marito in uxoris funere flere uitio dari potuit. Tum *προφίρων* ibidem est, *προσφίρων* sermo Græcus respuit hoc loco. *προφίρων* contra aptissimum est. utuntur & alij, & ipse Homerus *Iliad.* β. 251. *καὶ σφιν ἐνέειλά τε προσφίροις*.

26. Sed non minus vtilitatis.) *ἐν ἑλάττω δὲ ἐτίρῳ*. legit *ἐν ἑλάττω δὲ ἐτίρῳ* Erasmus, ut mibi quoq; non primo sic legendum uideatur, & sic est in scripto rubrica supernè annotatum: ubi & *κακῶν πάσχον* similiter super *κακῶν ἀνίσχον* allitum. Paulo post quod Antistheni dictum adscribitur, ad finem libelli de adulatore. & in libello *περὶ προκοπῆς* adscribitur Diogeni, Cy-nico & ipsi.

246. 4. Iasonem Thessalum.) *θεσσαλὸν Προμηθεῖα*
Prometheum hunc à Plutarcho dici uix credo. cum & alij, &
Cicero 3. de Natura deorum Iasonem uocent Phœæum.

247. 11. Erudiere.) lege, Ademptis erudiuerunt.

248. 27. Quam in amicicijs.) *μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς. ἢ* de
mco inferui. Quis enim non uidet defuisse? certè maioris est ani-
mi inimico, quàm amico benefacere.

IN LIB. DE MULTITVDINE
amicorum.

PRincipium libelli sumtum est è Platonis dialogo, qui nomē ha-
bet à Menone illo ipso. Quod de amici umbra sub initium è
Menandro dicitur, plenius in libello de fratrium amore citatur. Em-
pedoclea & quæ è poëta citantur de Ophelta, nō eram nescius,
metrica esse. Sed hæc prosa oratione malui uti.

253. 33. Pythiam.) *πυθίαν*. Pythias hic uocatur à Cicero-
ne (summo codicum consensu.) lib. de Officijs tertio, quo loco isto-
rum amiciciæ usus exponitur. tamen in impressis, & in scripto
etiam *πυθίαν* est, quod nolui dissimulare. Cæterum Luscinus su-
perius *ὕψι πύλῃς τρέφει μὲν* uerterat puellam, perineptè ut pluri-
ma alia cum ex poëta aliquo hæc Plutarchus citet de Ophelta.
cuius rei etiam infra *παρά μὲν* mentio fit. & capite primo
quarti Symposiacōn, ijdem uersiculi citantur, etsi mutilati. quan-
quam *ἀχρηστον* ibi non est, sed *ἀπληστον*, quod (nisi fallor) melius
multo quadrat. Fabula nota est ex Statij Thebaide, & Nemeo-
rum Pindari argumentis, alijsq; scriptoribus. Iam ἀφ' *ἑταῖας ἀφ-*
χιδαι, non est à Vesta Deorum matre, ut reddidit Luscinus, inci-
pere: sed rem iam inde à principio & initio repetere. Et Plu-
tarchus passim sic utitur prouerbio, ut in libro de communibus no-
ticijs aduersus Stoicos. *οἱ δὲ ὥσπερ ἀφ' ἑταῖας ἀφ' ἀρχῆς μὲν οἱ τὰ*
καθ' ἑαυτὰ κινεῖν, &c. Et de malignitate Herodoti. *ὥσπερ ἀφ'*
ἑταῖας ἀφ' ἀρχῆς μὲν *ἰὸς Ἰνάχης θυγατρὸς*. Sed hæc persequi non est
huius operæ.

255. 3. Tuum nec.) Commodius sic uertissem:

Partem in tui ueniatq; haud inuitus mali.

Prorsus enim mihi uidetur duo esse senarij iambici. αὐτὸν τε si legas, prior etiam constabit. certè prosa oratio non sic patitur colloari uerba. Omnino autem quæ præcedunt, deprauata sunt, & pro hoc initio Ποῖα δὲ πρῶτον ἐστὶν ἀ. ι. ι. β. χ. ρ. ἀ. annotata est alia apud manuscriptum codicem lectio omnibus modis concinnior, Ζευστὸν δὲ πρῶτον ἐστὶν, &c. Δονιμαῖοι ἐστὶν, &c. Sed pro ἐσάγωω ἀπάσῃ τύχῃ (quod nullum efficit sensum.) ego cōiecturam secutus ἐστὶν ἀγὼν ἀπάσῃς τύχῃς legi idq; probatum iri doctis constabo. ἐσάγωω etiam in scripto reperi postea tēporis. sed supra datiuos istos, genitiui erant annotati, ut lectio diuersa, eaq; haud obscurè planior. ἀνέξεταίς est in scripto, & malletm παρρησιῶν ἐστὶν quid sit nescio. fortè ἐράνη, aut etiam ἀπαρῖν (klebkrout) ita enim nos eam herbam dicimus, quod adhærescere uestibus prætercuntium soleat: notam omnibus uulgo. Sed nihil possum pronunciare, libris destitutus. ex scripto etiam est ποταμὸς & παραλαβόντας, deest autem ἀῖα uel χεῖρ. Hæc annotaui, ut eò expeditior esset nostra cum Græcis componendi ratio.

257. 26. Mortalium mediocres.) Versus sunt apud Euripidem in Hippolyto. quos alio genere carminis uerti, permissa omnibus interpretibus usus licentia.

258. 23. Plauti Nero.) Τοὺς Πλούτου Νέρων. Occisum à Nerone Plutum quendam in Nerone Xiphilinus è Dione commemorat: ut fortassis etiam in eius necessarios sæuierit. sed arbitrator uisose Plutum pro Plauto legi. de Plauti interitu per Neronis tyrannidem uide Tacitū libro XIV ferè extremo. Hanc coniecturam scriptus liber corroborat. habet enim Πλάουτος perspicuè. quod duabus de causis ingenuè significo. cum quod non piget me fateri unde adiutus sum, tum quod Xiphilino simul & Plutarcho, nobiliq; historiæ subuenitur. Vbi et in hoc libello & in alijs, & quo pacto descuiuerim à recepta lectione: facile eruditi, si Latina nostra cum Græcis conferre non grauabuntur, & agnoscant & iudicabunt.

IN LIB. DE FORTVNA.

INitiò. Non sapientia.) *Εὐβουλία*. Impressum erat *σὺδ-
λία*; mendo euidenti, quod uel paulo post *σὺβουλία* nominata ar-
guat. Eoq; scriptus caret. Senarius est, ob cuius approbationem
& usurpationem malè audiuit Theophrastus. Apud Cicronem
legitur Latino uersu redditus, quem nos posuimus.

260. 32. Iusticia præsentem.) *Lego*. Locus distinctio-
ne praua erat in Græco obscuratus, neq; uerear contendere sic
legendum, *ἀὐτὰ παρούσης. μᾶλλον δὲ τὴν σὺβουλίαν*, &c. quan-
quam scriptus idem habet quod impressi.

262. 5. Munera rependens.) *ἀντίδωρα*. in compara-
tione animalium legitur *ἀντίδωρα*, quod non itidem probò.

10. Dorsum horret.) *ἔξυβελῆς*. Versus uitiatus In scripti
margine alia lectio erat adscripta. Sed dum codex glutinaretur,
præcisa fuit, ut legi tota non possit uerbum quidem *ἀναυθαι* an-
te *ἐπιπρίνασι* exstat. fortè igitur legendum,

ἔξυβελῆς, νότοισι δ' ἀναυθ' ἐπιπρίνασι.

Ut *ἔξυβελῆς* ad echinum referatur. aut *ἔξυβελῆς*, ut ad *ἀναυθαί*.

17. Vires exiguæ.) *Vsus sum mea libertate uitiòse* idem
uersus citantur in libro de terrestrium animalium cum aquatilibus
comparatione, & uno loco ad alterum collato, uidentur quædam
posse corrigi.

IN LIBELLVM DE VIRTVTE

& vitio.

265. 25. Non foris est.) *ἔξωθεν ἔναι*. *Lego* *ἔξωθεν ἔστιν*.
καλλιγραφία mendum adscribendum. Scriptus *ἔστιν* habet perspi-
cuè. Aldinus notam, quæ idem significat. Idem de Anchisa supra
ῥάκος annotatum, rubrica habet *σῶμα*, quod magis sanè qua drat.
Reliqui senarij exstant integri *περὶ σὺβουλίας*, & uersus de igne,
Homeri est apud Herodotum in eius uita.

266. 12. Absq; face exurit.) *ἔναι ἄτοφ δαλοῦ*. Hexa-
meter est Hesiodæus. Luscinius: occultis uiribus, ut uideatur *δαλοῦ*
legisse, Aldus & noster habent *δαλῶ*, Sed in medio est Hesio-

deum poema. ἔργων. 703. In libello περὶ φιλοπρωτίας legitur,
καὶ ἐν ὧν γόραιο δῆκον.

IN CONSOLATIONEM

ad Apollonium.

268. 28. Oratio saucij.) Ὑψὺς νοσοῦσης apud Aeschylum legitur (sunt enim è Prometheo uincto qui exstat.) ἔργων. sed solent scriptores citare aliquando dicta aliorum leuiter ad propositum inflexa. In conuertendo meos posui, non Tullij uersus, qui reperiuntur in tertia Tusculana, unde nullo, si libet, negotio petes.

271. 2. Et improbè egisset.) ἀτοπὸν τε πεισούην. lego uersus gratia πεισούην. Sed & postremi duo non sunt prorsus integri, cum quidem senarios esse liqueat. Lego autem priorem Ἀγαθὰ τὰ νῦν δὲ μήτε ὅτι σοὶ λανὰ. Posterior sic uidetur posse emendari:

ὥς ἂν ἀ μέσον πον, καὶ τὸ λοιπὸν δὴ φέρε.

Vt particula ἀνὰ significet subaudito uerbo substantiuo: Iam es in medio utriusq; fortunæ adhuc, neq; nimis secundis, neq; nimis aduersis uteris rebus. Sed si cui secus iadetur, non impedio quin sequatur quod uolet, aut quod meliores libri suppeditabunt. mox ἀφ' ὧν pro ἀνὰ φθονος etiam scriptus habet. quorum hoc sententiæ aduersatur, illud rectè legitur.

272. 5. Vel minima nos.) Hic uersus facilè castigabitur ex Stobæo, apud quem exstat orationis CIII initio. qui mox sequuntur, ibidem adducuntur integri ex Oeneo Euripidis.

273. 35. Quod quadrigæ.) Τετρίπων ενὶ κνήκον. Insolens, si non uitiosa, locutio, lego τετρίπων ενὶ κνήκον, cuius lectionis testimonia sunt permultæ Pindari Odarum inscriptiones, & litterarum inculcatio inepta usitatio fuit, quàm expediat, librarijs. Fuerat etiam in scripto idem factum, quod litura testatur.

275 34. Qui censuit si in unum.) πλὴν διομένω δὲν, σωσει ενὶ γκαί μιν. Senarios de lacrymis paulo supra Comici ita legi, ut ratio ipsa legendos facilè quemuis eruditum erat monitu-

ra.

in προμνησιν ob literarum u. & u. similitudinem potuit deprauari à librario non satis attento. Nimirum autem id uoluit Menander Plutarcho interprete, quotidiano somno nos quasi initiari leitho, & ad eius uim cognoscendam imbui. hoc potest certè προμνησις: προμνησις uox est à sensu huius loci alienissima. Sed hæc uerba τὸ γὰρ διδωλῶδα, &c. statim subiecta, mēdosa haud dubiè sunt, cum repugnent loci huius sententiæ. nisi interrogatiuè legatur πῶς δίδωμαι, &c. In scripto nihil auxilij. Et qui sæpe eum codicem correxit, ibi de suo (ut solent) senarium margini illenit, quo testaretur locum esse mutilum. τίς αὖ τὸ λέγων σὺ κατὰ τῆσεν μοι. Platonis locus extat in Phædone, unde hæc est repetita tota disputatio. Ποῦτ' ἄλλο παρ' ἐχθρῶν τὸ σῶμα legebatur, pro quo legi ἄλλο παρ' ἐχθρῶν, ἢ τὸ σῶμα, sententia hanc exigente mutationem, quæ cum scripta lectione prorsus conuenit. Platonis ex apologiæ locū ex autore emenda. In fabula Cleobis προῦμινον est ὀρίων, uox idem significans poetis. Vide & Stobæum oratione CXIX de his exemplis.

281. 16. Elysio patri.) Τοῦ τέρυνδαι. τοῦ pro γὰρ reponere, secutus consuetudinem loquendi. patria enim Elysus iste fuit Terinæus, & ἡλύσιον constanter habet scriptus, per u. Cic. 1. Tuscul. prope finem conuertit hos uersus, ostenditq; esse apud Crantorem, à quo Plutarchum in hoc libro mutuatum multa satis apparet. Erat autem uitiosum hoc loco, τὸν οὖν ἡλύσιον: legendumq; τὸν οὖν ἡλύσιον. siquidem (de quo non dubito) geminum est τὸ ἐισλθεῖν, cuius constructio dandi casum postulat, uel his ipsis, quæ sequuntur uerbis testibus, scriptus supra ἢ annotatum habet εἰς. Τοῦτον γὰρ εἶναι, non τοῦτο. Scriptus rectè. πρὸς αὐτὸν ὡς τῆς τύχης, omnino Plutarchus scripsit περὶ τῆς τύχης, de casu filij: non ψυχῆς. Scriptus etiam τύχης habet. & φέρω pro φέρω, quod præfero, etsi ὦ supernè corrector adnotauit. Iam oraculi uersus primus ut restitui suæ possit integritati, non satis uideo: præsertim cū Cicero in uertendis carminibus eam sibi libertatem indulscriit, ut non trepidè à uerbis recederet, sensum utcumq; expresse

fuisse contentus. pro ἔρου sanè lege ἔρου. ab ἑρομαι idq; probat scriptus, sed uox quædam excidit. Cogitabam cum Tullij uersione comparans, scriptum fuisse:

ἢ πρὶ ἅσιν νήπιαι ἡλύσι φρίνεις αὐδρῶν.

Sed quid affirmem. tertio αὐτῷ adijcio Tullium secutus, qui meriti:

Sic fuit utilius finiri ipsiq; tibiq;.

283. 14. His neq; defungi.) οἱ δ' ἔθαιον. Iidem uersus exstant initio Pelopidæ. Legendum uidetur οἱ θαίον, ὃ τὸ ζῶν, & in Comici uersibus de immatura morte pro ὅτι ὅττι scribo, & ad λύγαν adieci αὐ uersus causa.

286. 19. Philosophorum priscorum.) In consolatione ad uxorem tribuit hanc sententiam Aesopo, à quo autore profectam usurpare philosophus iste, ut alij multa, potuit.

287. 21. Nā qui hæc.) Hi quoq; uersus mēdo nō prorsus ea rent. Primus ταῦτα inserto inter οὐ & παρὰ, recte uidetur posse perfici, cum Tullius habeat hæc. Secundū, sententia, maximè Ciceroniana, docere legendum uidetur. ἐς προτίδας τὰς συμφορὰς. aut certè τὰς προτίδας ἐς συμφορὰς. νιὰρὸν mediam habet breuem. idēd ultimum lego μὴ μοι τι νιὰρὸν προσωσόν. nisi manus μὴ μοι γέ. Achæi poetæ mentio est etiam apud Athenæum: & Cycnum eius citat Hephæstio.

288. 23. Nutrix ego uestra.) In Ionis uersibus, ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν, est haud dubiè uitiosum. In scripto reperi ἔξῃλθεν ἡμῶν καὶ καὶ καὶ τὰς ἡμῶν τρεφὸς, nostramq; in margine lectionem. Vnde uidetur fortasse legendum ἔξῃλθεν, ἡμῶν ἢ οὐ καὶ ἡμῶν τρεφὸς: ut sint uerba uetulæ nutricis, quæ & matrem & eius prolem educârūt. Posteriores esse senarium iambicum liquet.

289. 21. Fortunās laudaremus.) Impressus habet ineptè, & nullo sensu ἐκμακρίσμεν: cum & alij adsint hic paratatiæ potentiales, ui particulæ αὐ ita significantes. Scriptus rectè.

293. 25. Res procuramus,) ὅταν δὲ χεῖρ' ad mētrū

respicies facile uidebis uersus huius emendationem. Sed tamen cogitabam fortasse ἀνταφαιρουῦνται legendum. alioquin erit ἀντ' ἀφαιρουῦνται.

297. 35. Dilatorem.) procrastinatorem, qui rei gerendæ diem subinde producit. Est autem prouerbiū ex Hesiodco uersu sumtū, Operū. 411. Ἀ' ἰὲ δ' ἀμβολισθ' γὰρ ἀνὴρ ἄτησι παλαίφ.

298. 19. Animi tranquillitate.) οὐδὲν γὰρ ἐχέτω. ἐξῆς, &c. Lego. οὐδὲν γὰρ ἐχέτω, ἐξ ὧν.

300. 26. Hæc uita.) ὁ βίος γὰρ. Euripidis uersus lacer. credo autem scribendum ὄνομα ἔχει, πόνος πρὸς ὧν, aut aliquid tale. Videtur enim constare, id dici, uitam nomine quidem suauis affe-ctam, sed re ipsa miseriam esse. Sed & φησὶν paulo ante alienum est, & superius ἐπιτίθου γυμνός in margine, in textu ἐπιτίθου γυμνός scriptus habet.

301. 14. Qui hic referuntur Pindari uersus, & confusi sunt & mendosi.) Distinxi pro libito. Leguntur & in fine libelli περὶ τῷ λάβῃ βιώσας. pro σκυρῶν lego σκυρὸν. pro ἱπποῖς ἱππικοῖς aut ἱππῆσι. pro τίρπονται, præsens τίρπονται. pro ἱρατῶν, ἱρατὸν. In posteriore lego, ὁλβία δ' ἀπαίτισσι αἴσα, λυσίπνοος τιλόντα. Id est, felici fato omnibus obtingit uitæ finis laboribus soluens. Item σῶν δὲ λείπεται αἰῶνος ἐδωλωρ. τοῦ το (uel τὸ ut legitur apud nostrum in comparatione Thesei cum Romulo) γὰρ μένον. Ita mens uocabitur imago siue simulacrum æternitatis, immortalis quippe, & diuinitus accepta. lego etiam χαλιπῶνται. per insomnium homines monentur de iudicio, quod fiet de utriusq; generis rebus & actionibus.

302. 14. Socratis ad Calliclem.) Λεχθέντα, τὸν Ἀθηνῶν. legendum sic est, λεχθέντα πρὸς καλλικλῆα τὸν Ἀθηνῶν. Locus exstat in Platonis Gorgia extremo. inde facile quæ hæc aliter legantur, apparebit, utq; uitiosis sit medendum.

IN PRAECEPTA DE TVENDA ualetudine.

305. 27. Publicitus pecuniæ aliquid.) θεωρεῖν τι
νέμεται

ῥίμνται τοῖς σωεσιδῶσι. Sic est legendum. Cæterum quid sint theoria, liquet ex Demosthene, & eius interprete alijsq; scriptoribus. Scriptus liber habet σωιδῶσι. Mox pro ἀνελόντες restituere ἀνελόντας. Sic enim usitatum est Græcos loqui. Sic Demosthenes: ἔ μὲν οἶμαι γὰρ δῶν τὴν ἰδιάν ἀσφάλαιαν σκοποῦν ὑποσέλασθαι. Pindarus: χρόν' πάντ' ἐρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν. Tullius: Vivere sciētiam adhibētem earum rerum, &c. Et: Decet audentem linguam Latinam nominare (s. τὴν περὶ ἡβῆ φιλοσοφίαν.) moralem. Sed satis exemplorum in re illustri. neq; uero multis posset uersibus ita ipse loquitur Plutarchus ἐξω δὲ ἐρέποντα: & persæpe aliàs etiam in hoc ipso libello identidem. & infra eadem est correctione utendum, ubi λέγοντες in λέγοντα mutari debet.

306. 30. Nullum culinæ nidorem.) Magni facio, ut debeo, aut potius plurimi, maximum illum Erasmus. itaq; ueni in suspitionem, ne is aliud forte è bono codice legisset, quàm hic extat ἀνὸφον καὶ ἀνισσοῦ. Nam profecto ἀνὸφον non est elixum, sed cui obsonium nullum addatur cibus. quales fuisse mensæ Diogenis, & aliorum, maximè Laconum. ἀνισσοῦ est insipidum, sed quod nidorem culinæ non refert: qualia sunt etiam pleraq; medicamenta. Certè cur nostram lectionem improbem, quæ sensum etiam Erasmanam uersione subtiliorem perhibet, causam nō habeo, addoq; nunc, eam ad apices usq; in manuscripto esse.

307. 29. Mediocritatem.) αὐτῶν ἐπὶ τῷ μέτρίῳ lego. αὐτῶν erat scriptum. emendatio liquidior, quàm quæ annotationem iudicari debeat meruisse, ut & illud παρασκευασίον αὐτῶν ἂν. Vbi δὲ uicino mendo ueritati erat scriptum. Scriptus hoc prorsus non habet, pro αὐτῶν αὐτῶν.

308. 17. Præstat inimicum.) πρὸς ὃ ἀπὸ χθ' scribendum. animaduerti potest Erasmus quoq; secutum idem quod nos, tametsi sensum posterioris senarij non satis quibusdam possit uideri expressisse. Habentur rectius scripti in libello περὶ δυναμῶας. Sunt autem ex Euripidis Medea.

310. 33. Cæterum tantum abest.) Adde, post ἔ μένεν

particulam δὲ, qua omiſſa & diſiunctione non obſervata, duæ in unam confundebantur periodi, & ex duabus fiebat uitiōs è u-nica ratiocinatio, quatuor terminis conſtans. Cratetis diſtium non eſt integrum. Similis ſententiæ uerſus eius leguntur apud Laërti-um, ne ij quidem non uit. atī, hīc quidem uidentur eſſe, partes uer-ſum, μὴ πρὸ πάντων ἀποδοῦναι αὐτῶν, ἅ ἐστι τὰς αἰνέσεως ἀμειβόμενα. fuit enim πρὸ πάντων ſtudioſus, ut alibi notatur: & in libello de audiendis poëtis exempla adducuntur.

312. 21. A' Prodicō.) Diſtium hoc Eucro tribuitur in li-bello de adulatoris & amici diſcrimine. ἀπὸ δὲ αὐτοῦ autē Home-ro lucri epithetō eſt Odys. θ. 164. Sed hic reſpicitur ad Odys ξ'.

110. Quod autem eſt ἀποδυναμίας paulō poſt, ἐπιδυναμίας ſcri-piſſe puto Plutarchum. Notum eſt etiam in morbos graſſantes uulgo incidere multos ob intemperantiā, quos alij euntāt ſobrietate.

313. 28. Cūm Adæ cocos.) Scribendum τῆς Ἀδῆας. Le-gebatur ἱδῆας, nimirum quia indoctus librarius ignorabat Adæ Cariæ regi-næ hīſtoriam: quam uel ex apophthegmatis Plutarchi, & libro quōd ſuaui-ter uiui ſecundum Epicuri decreta non poſſit, notam eſſe oportebat. Sed & Eraſmum hæc lectio decepit in ſcripto poſtmodō genuinam reperi lectionem: quo etiam refragan-te tamen tenuiſſem quod pridem obſeruāram.

315. 14. Turpiter inopiam.) Ἀποχρῶνός ἐστι. Senariū ſu-ſpicatus ſum eſſe. itaq; τὸν explem. Qui pauper ſit, neq; fateri ſuam miſeriam ſuſtinet, eō pauperior eſt. paulo poſt lego ἰδὸν δὲ πῆφονος. eſt ἰδὸν, ſed mendo aperto, quod Eraſmus quoq; ſenſit. Paulo poſt τοῖς μὲν καὶ ἐπὶ τῶσι legendum omnino ſcē, non μὲν. Sī ſenſion uelis elicere.

317. 30. Magnopere.) Χρησιμεύει δὲ πᾶν multo legetur meliūs quàm πάλιν. & πᾶν eſt in ſcripto. Sed pro κείων μάλιν omnino malletm κείων.

324. 20. De cornuta, quam.) τῇ κυρτῶντος. legeba-tur & hīc, & in Sympoſiacis: 1. & contra Stoicos de commu-nibus ſententijs κυρτῶντος, Indus & cornutus ſunt ſophiſmatum nomina,

nomina, de quibus alibi. Cæterum pro Phœnicis, scribe Palmæ-
nam huius fructus partem etiam Plinius cerebrum uocat, *ἐκ φά-
λου* præter alios Strabo lib. xv.

325. 7. Confestim crudo.) *μὴ σὺνδὺς ὠμῶν*. μὴ hoc po-
sterius abundat, *ἔ* *ἡγεῖ* ante *πρόπαισις*, quorum hoc eti-
am à scripto abest, *ἔ* paucis interiectis uersibus *μῦτε σοφί-
σιν οἷς, ἀγῶσι* legebatur *σοφιστῶν*. Potius *σοφιστῶν*, ut po-
stea in scripto reperi. *ἔ* *ταῖς δὲ ἰσοθιμῶν*. lego *τὰς δὲ ἐν
ταῖς ἰσοθ*. Post pro *ἀμφοτέρως ἀνδράων*, repono *ἀμφοτέ-
ρων*, una littera antè deprauationem passa, *ἔ* Homericum *με-
νομένης* est Iliad. i. 227. *ἔ* alibi diuersitas lectionis erat in scri-
pto annotata.

328. 7. Quæ duo maxima.) *μέγιστα* pro *μάλιστα* se-
cutus sum, inuentum in scripti margine, *γνώμῳ* perperam fuit in-
culcatum. *ἔ* *καὶ* in margine erat in textu *γνώμῳ*. *μεμνησθε
κώτας* scribo ex sensu, loco genitiui. Mox *φωκίωτες*.) Scriptus
habet *ἐν φωκίωτες*. deest uerbum.

330. 12. Adipisci.) Legi *δὲ ἐν λαχῶν*. Scriptum fuerat *λα-
θῶν*. sed sententia mendum detexit. profectò post sic legerem, *ἡγεῖ
τῶ χείρην*, *ἡγεῖ* *συνδράσθην* *τὰς ἀλλὰς τῆς ψυχῆς ἐξαμαυρωτὶς
ἐπιδυνμίας*.

INNVTIALIA PRÆCEPTA.

333. 16. Demulcens.) *καταδάσσα*. sic scriptus in margine
quasi incatatione quadà demulcēs. in textu *καταδάσσα*, deuinciēs.

335. 32. Et cum quæ ad amorem.) Lego *ἡγεῖ* *τὰς
μὲν*. *ἡγεῖ* deest, *ἔ* scriptus pro eo habet, *ἀλῶ*, planè contrariò
sensu *ἔ* falso. Non enim uult Plutarchus à marito uxorem de-
bere palàm *ἔ* coram testibus arguì atque castigari: sed persi-
stit in comparatione. Si amatoria debent esse occulta, certè
quæ amorem lædunt, non debent in conspectu aliorum fieri. Ita-
que interrogationis puncto id fuit post *ἀνταπειλαμένην* indi-
candum.

339. 16. Qui Iunoni.) Scriptum erat *ὄγα* *ἔ* *ορχήλιος*

Iniuria operarum typographicarum, pro ἧς αὖ καὶ χαλῶν. quas hic libuit sui officij admonere. nam tamen non deessent mihi ἔτι coniectura ἔτι argumenta, quibus ueram lectionem explicarem: quia tamen Aldinum ἔτι scriptum codicem nondum inspexeram, trepidavi emendare. eorum uterq; ueram lectionem perspicue habet. ἔτι liquet, leui momento admodum magnas sententiæ illustri offusas tenebras. Paulo post δρασῶν καὶ ἀνόλετος. in scripto super ultimo uerbo annotatum est. legi etiam οὐτελος, quod multo malim.

340. 13. Aequo animo id ferre.) Legi ὁγνωμονῶν δὲ erat ἀγνωμονῶν. Imò autem decet nihil minus: sed æquo animo ferre, ἔτι ignoscere uitio naturæ. Itaq; aut δὲ ἀγνωμονῶν scribendum, aut ὁγνωμονῶν. hoc est in scripto.

346. 25. Theagenis.) Τῆς διαγίνους, non διογίνους. Infra de mulierum uirtutibus. Sed ἔτι scriptus rectè. Porro Sapphica corrige. Ex Sympos. 3. 1. quæ integra, sed non digesta in uersus inuenies apud Stobæum λόγῳ δ'. Mihi placuit, quia uerba erant Sapphus, eo interpretari carminis genere, quod ab ea nomen habet.

IN CONVIVIUM SEPTIMUM sapientum.

ἀλλ'. δὲ φέγγ.) Hæc uerba mutila sunt. legerim, ἀλλὰ καὶ ὅτι δὲ φέγγει τὸ φίλος εἶναι βασιλῶν καὶ ἀνδρῶν ὑμῶν. Sensus quidem liquet. de pyramidis ex umbra dimensione rem ad quartam propositionem sexti Euclidis illustrem reddidimus.

349. 8. Pro miraculo sim.) θαυμάσαι μὲν ἐν, ἔφην. ἔφην legendum est, non ἔφην. sunt enim Thaletis hæc adhuc, non Nicoclis uerba. dictū de tyranno ἔτι adulate Bianti tribuntur, ἔτι reprehenditur quodammodo in lib. de Discrimine amici ἔτι adulatoris.

350. 3. Quia difficilius est.) παρὰ συνῶν, ὁ χαλεπώτερον. ὁ illud nihil huc facit. quod si ὁ aut ὅτι, aut ὅσῳ legas, cohærebit optime. Cæterum αἰωνογραφία uerbum Græcum non est, itaq; reponere

repone ἑωλονπρασίαν, quæ uox ἔσ' à Suida explicatur, ἔσ' ab Eustathio in Odysf. β. ad uersum 397. itaq; usurpatur etiam à Luciano λαπέδαυς. καὶ δὲ δὲ Διόνιος ὁρῶς ἐποίησι αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὰ τῶν ἑωλονπρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων. Vide præterea quæ Varinus habet in suo Lexico. est ἔσ' ἑωλος ἑφάνος apud nostrum in Pyrrho, in Metonis chria. Hic liber in scripto nostro codice desiderabatur: quo factum est ut quædam etiam non tangeremus, quæ uitio carere non possumus tamen credere: ἔσ' de quibus nostram sententiam uersio nostra prodit.

351. 12. Cleobulinam.) Lego κλειβουλίνῳ, non κλειβουλῶν. Sic ἔσ' supra legitur rectè in fine γαμικῶν: ἔσ' apud Diogenem Laërtium in Cleobulo, ἔσ' apud Suidam. ἔσ' ἐ' ὑλῶν dicitur apud Homerum Marpissa Eueni filia eadem patronymica forma ut ἔσ' Ἀδραστίνῃ Adraști filia Aegialea Iliad. ι. 412 ἔσ' alia. Vide Eustath Iliad. ι. 553. Sanè apud Plutarchum in Theſeo diminutium ab Hecale ponitur ἱκαλόν. Sed haud scio an ἱ ibi pro ἰῶτα sit positum. non enim in diminuendo proprio nomine patronymica forma uidetur incommoda, ἔσ' talis diminutionis, quæ in ῶν fiat, exemplum aliud ego quidem nullum obseruaui. Mox ὡς ὁρᾷ ἀστράγαλῳ. scriptum fuerat perridicule ἀστρολόγῳ. ἔσ' tamen multis mendarum millibus expurgasse se libros iactant, qui mendum tantum atq; tale prætercunt.

Mox uersu 20. Vt pater ciuib. humaniùs.) Scriptum erat πατέρι, καὶ δημοτικώτερον ἔχει. distinctionem cur mutārim, satis liquet. sed ἔχει cum hoc loco stare non possit, cogitaui ἔχει fuisse à Plutarcho scriptum, in cuius locum, ἔχει homo aliquis imperitus. ἔσ' qui de astragalī astrologos haud trepidè formaret, supposuisset. Quod miror Turnebum non sensisse. sensit quidè Naogeorgus Hi enim duo, quod sciam, ante nos uerterunt hunc iucundissimæ ἔσ' utilissimæ lectionis librum.

352. Contumeliam.) καὶ καταβαλεῖν: omnino nihil uidebatur significare καταβαλεῖν, quod hic quadraret. itaq; legi pro

ο καταβαλῶν.

355. 2. Ne vites quidem.) Vide Aristotlem libro priorum posteriorum analyticorum. cap. xliii.

357. 1. Vniuersi viritini.) Συνοσχευμένων ἀπαντας ἀνδρακᾶς. legebatur ἀνδρακᾶς, quia puto Homeri locum, ad quē alluditur, librarius nunquā cognouerat Est aut Odyss. v. initio. Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμῳ τρίποδα μέγαν ἥδ' ἐλκντα Ἀνδρακᾶς. Id est: Pro se quisq; uirūm tripode hunc donetq; lebetē. Suprà in epistola Amasidis legi ἀπόπειμωι pro ἀπεπέμωι, quod & Turnebus fecit. Septimo post uersu, ubi πλάττειν scribendum censui, legebatur perspicuo mendo πλάττειν τοῖς. cūm, si quis notas supra & cōtra quarū hæc est, illa eis designat, cognitās habeat, constet in Aldino libro mendum nullū esse.

358. 10. Felix vrbs.) ἀνοῦεν dictum est constructionis causa, aliās ἀνοῦον legitur. post ὅτι ὁμοίον δικάτας.) Illud ὅτι ὁμοίον est uitiosum: fortē νόμου scriptum fuit. Totus locus est obscurus Quid enim est ἀχνυμένη σκυτάλη? nihil enim puto ad Laconicam. fortē ἀχνυμένη, fracta.

360. 20. Cleodemus.) Suprà 358. 23. etiam hoc nomen posui, cūm esset in Græco Κλειδῶμος. itaq; ibi disertē quidam medicus nominatur, quem hic Cleodemum legi putat interpres: cui suffragor. certē proxima pagina apparet, Cleodemum fuisse medicum. neq; ulla præterea ullius Cleodori mentio. huius etiam infra repetitur. 368. 28.

361. 4. Lesches.) Λέσχης Poëtæ hoc nomen est, qui parua Iliadem scripsit cuius aliquot uersus citantur à Zexa in Lycophronem 161. itaq; miror quo pacto Misenius nescio quis in Turnebiana uersione locum eius occuparit. non puto autem cūm fuisse æqualem Hesiodi & Homeri. itaq; pro πρῶταλοις legi πρῶταλον. Et pro ἱταῖραι, ἱταῖραι. Ad hunc locum porrò uide caput secundum quinti συμποσιακῶν. Iam Ἀνδρ' ἔδον πύριχαλκον legendum est, pro ἀνδρα & πυρίχαλκον. Vidi, inquit, uirū, qui igni æs uiro agglutinet, nimirum cucurbitulam medicam, qua

san-

sanguis incisa tenuiter cute elicitur. Sic citat etiam Aristoteles 3. lib. Rhetoricorum, cap. 2. uersu proximo. aut ἐφ' ἧς est legendum ὑπ' ἐν aut ἐφ' οὗ quod malim.

363. 21. Fouea formicaria.) δὲς ἡ ἐν μυρμ. hiulcus locus. Si καὶ pro ἡ legatur, constabit. ἀγιστον αὐτῷ δοναὶν lego pro δοναί, & malè interpunctū locū facillè uersio nostra corrigit.

364. 23. Quis alius sit bib.) Legi, ἢ τὸ μεθυδλωαι. scriptum erat τοῦ perperam, & superiore uersu προκειμένον, ac paulo post ἡτῆδην, pro προκειμένων & ἡτῆδην.

365. 30. Eo excitant.) ἐγείρουσι τοῦτω. nimirum κραιπνῇ. scriptum erat τοῦτο, quod quò referas, aut quo cum construas, nihil exstat. Hesiodi locus est in fine ἐργων. & uersus Homerici, Agamemnonis ad Idonienseum Iliad. A. 261. Sed profectò quod sequitur περὶ τοῦ ἐνδεινον πίνειν, ego non assequor ubi extet apud Homerū. Nā quod ad προπόσις attinet, res est nota, neq; inter hoēs tantū Vlyssēs (ut unico utar exēplo Ili. 1. 224.

πλησέμενος ἔνιοιο δάπας δάδικτ' Ἀχιλλῆα.)

Sed & inter Diuos Iuno. Iliad. o. 88. οἵ μιν καλλιπάρησιν Διόντο δάπας. & Simonides etiam norat, quid esset

Ἐνυχεῖν βασάειν αὐδρι φήω πρόποσι.

Vt est apud Athenæum libro tertio ἀγνοοσοφιστῶν uidere. Qui de hoc more multa habet libro primo. Iam illud ὥσπερ Αἴας μερίδας μεταδίδοντας αὐτῷ non intelligo. & totus locus non coheret. Vbi Ajax portiones dididerit nescio, nisi fortè oblati sibi tergi δαλωκοῦς. Iliad. 11. 321 pro τὰς τε προπόσις, fortè τὰς γὰρ legendū. & μεταδίδοντας αὐτῷ Non multo post pro πλεγμαίς, re pone πλεγμαίς. alluditur ad Homeri uersus Odys. 16. 61. Notum est aut uel ex hoc ipso loco, ambrosiā cibū, nectar potū esse Deorū.

367. 13. Alimum Græci vocāt.) Lego λεῖδον. τῆς δὲ αἰλίμου. scriptum exstat λεῖδον. de alimo est etiam in libro de oraculis cessantibus, & apud Platonem γ. πολέμων. sed in Hesiodi Opera leges quæ annotauit Proclus ad uersum de asphodelo. Vbi eiusdem cum hoc libro argumenti scriptum

Hermippi citatur. Et uersus Ζεφæ de alimo ponuntur non indigni lectu: ex quibus in eam incidi suspicionem, Turcas aliquid tale hodieq; usurpare. Mox Α'ρδαλον εἰ. scriptum fuit ὃ εἰ. nullo sensu. Et ἱκῆνος lego, pro ἱκῆ. ante ἀπορίστωρ deesse δεκνυτο. δὲ κ' ἐν τῷ ἡσ) malim δ' οὐ τῷ. Et pro μεταλλωρ lego μετ' ἄλλωρ, ἡγεῖ ὀμιττο.

368. 26. Siquidem rectè creditum est.) Legi εἰ τὸ μέγιστον οὐ δὲ καὶ, perturbata enim erat scriptura, ὃ εἰ τὸ μέγιστον οὐ δὲ καὶ. Sed illud ἀναρροῦσι αἰρομένοις integrum non est, quod enim refert δ' αὐρ. εἰκον διαλυσις δ' εἰ. nimirum τροφῆς αἰαίρεσις. εἴτε διαγωγῇ) lego, εἴτε. Τὸ γεωργίας αὐτῆ.) Videtur deesse ad minimum ἔπειτα, aut quippiam tale: Et διαλυομένοις γὰρ αὐτῆς scriptum fuisse puto. φύλακτον autem esse Neptunum, non φύλακτον, uel ex Suida liquet. Sed Pausanias νεβηθιανὸς rem satis explicat.

368. 28. Rei veneræ.) ἀφροδίσιων δεικτὰ. δεικτὰ hoc est mendosum. Sensus erat, rem secus habere de re ueneræ: eam enim non palam usurpari, ut cibos, sed occultè, Et noctu ut fortasse legendum sit δὲ νύκτα. mox pro περιούφωρ, legi περιούφωρ. de re ipsa philosophari non est tempestivum.

170. 11. Deinde intestini.) εἰτ' αὐτὰ. nimirum τὰ σπλάγχνα. quæ uox excidit, aut alia non multum dissimilis sensus.

ibid. 30. Sensum appetitum.) αἰδοῦσιν δ' αἰ δ' ὄρεξιν. animaduertit uterq; interpretes sensum non constare, si legatur, ut nos reperimus, ἀ καλοῦ μὲν δ' ὄρεξιν, αἰδοῦσιν δ' αἰ δ' ὄρεξιν. Ego δ' εἰ in δ' αἰ mutato, locum integro. Hoc quoq; uitiosum, quod uersu tertio subsequitur, δ' αἰ περὶ τῶν τῆς ψυχῆς, Et non tamen perinde facile correctu pro δ' αἰ legerem ἡγεῖ, Et adijcerem ἰαυτῶν, si de meo deberem exsarcire locum. δ' αἰ ἰαυτῶν μὲν cur legerim, satis liquet. De Hecatomphorijs præter Pausaniam uide Fulgentium de prisco sermone in uoce Nefrendes, Et quæ Iunius ibi doctissime annotauit, sed Et alia sunt δύσιστα, quantumuis sensu non prorsus

sus subterfugiente, ut ἵνα μὴ δὲ δίδωται. quid refertur ad ἵνα? nimirum excidit subiunctiuum uerbum.

375. 36. * Hæc enim oratio.) Ἦν δὲ τῷ λόγῳ. Cui nā? locus perspicue mutilus. nā quod ἐφ' ᾧ pro ἐφ' ᾧ rectè legerim, responsio satis docet. paulo infra, ὅτι μουσική.) abundat ὅτι, & cōturbat sententiam. & post μὲνεται lego μὲνεται. constru-ctio ea est, quæ uidetur præferre aliquid deprauati. Certè Pitta-ci apparet esse narrationem, confirmantis quod Solon proposue-rat. Quomodo autem mater Sminthei uirgo fuerit, alij expediant: aut quomodo σμιθὲς femininum sit. ego pro matre sororem posui.

378. 1. Cū enim fluctus ingēs.) κύματος καὶ ὑλβά-ται. καὶ uidetur abundare omnino, aut pro γὰρ esse obtrusum. Sed alioqui locus mutilus esse, & obscurum uideri potest qua de insu-la dicat: nisi quod Enalimento, ut apparet, Lesbum innui osten-dit. quod autem legitur, καὶ τοῦτο ἐκ καλοῦ μὲν, ego quidem non assequor. Naogeorgus putat ἐκ nomen impositum saxo fuisse: an-notauitq; librum de ἐκ apud Delphos esse à Plutarcho scriptum. quod huc quomodo quadret, non uideo. Sed & mutila est proxi-ma periodus quæ sequitur. Paulo post legi, ψυχὴς γὰρ ἔργον. pro γὰρ est, ut solent notæ, quas abbreviaturas uocant, subinde incurijs librarijs imponere.

379. 13. A' fide interponenda.) πολλοὺς δὲ πιστοὺς. omnino sensus requirit ἀπιστοὺς, non πιστοὺς. nam qui abstinent sponsonib; & uadimonijs, increduli sunt, & diffidentes omnib;.

IN LIBELLVM DE SV- perstitione.

380. 16. Cū verò animi perturbatio.) Ἦν δὲ καὶ πᾶθος πρόσσει, καὶ ἐν πρόθεσιν. nimirū hæc est sentētia. Falsum, de dijs præsertim, iudiciū rē esse perniciosam: sin animi praua acce-dat affectio, etiam maiorem in modū augeri malum. Scio Iones & Poëtas præpositiuo articulo uti pro relatiuo: sed quia hoc genus dicendi auctor secutus non est, lego Ἦν δὲ καὶ πᾶθος πρόσσει, καὶ ἐν

ῥόγιστον. Hæc ego cum annotasscm, librum scriptum non uide-
 ram Is ἢ perspicuè habet (supernè τῇ annotato.) Ἐ μοχέρεται
 τον. ἐδούλω (αἰχμαλωτισσάν.) fortè σπαράττισαν. εἶναι σῶμα.) cre-
 do περὶ excidisse. Supra ἀγνέμα annotatū ē in scripto ἐννέμα.
 380. 33. O' misera virtus.) Senarij Herculis à Bruto
 moriente usurpati. Dio libro 47. Sic autem legendi sunt in-
 tegrè: Ω' τλήμων ἀρετῶν. Λόγος ἀρ' ἦδ' ἰγὼ. σι δὲ σ' ὄργαν' ἡσ-
 κουν' σὺ δ' ἀρ' ἐδδ' οὐκ εὖς τύχη ὑπολέλεις pro ὑπολύλεις est cui-
 dens mendum. εἰμένον μὲν.) Sic ratio Ἐ scriptus perspicuè.
 382. 14. Vifa monstrosa.) τεράστια φαρμακῶν quid
 sit: itaque legi iam olim φάρμακα, quod postmodo etiam repe-
 ri in scripto. Paulo post ὑπὸ φαρμακῶσι.) Hæc lectio in scripti
 margine est: Ἐ sanè tolerari utcunq; potest. Sed in contextu
 haud dubiè uera est ὑπὸ φαρμακῶσι, nam ὑπὸ φαρ Ἐ ἕναρ, cui
 σκιά respondet, inter se opponuntur ἐμμελῶς, non sine elegātia,
 ut alibi monuimus. Odyss. τ. 546. Ο' υἱ' ἕναρ, ἀλλ' ὑπὸ φαρμάδων.
 384. 24. Id ipsum quod non patiendo.) καὶ θεῶ
 τὸ μὴ παθεῖν. Hæc uerba nullam (puto) gignunt sententiam. Su-
 spicari possum, corrigere non possum. ac ne audeo quidem. quid ta-
 men suspicer, exponam uel eo, ut acutorum iudicia excitem. οὕτως
 ἢ ἡλιοδοσίμων ἀριστομενία καὶ δὲ τῷ μὴ παθεῖν ἐκ τῆς φύσεως αὐ-
 τῶν φύλακτον τῷ προσδοκᾶν αὐτῇ πεποιήκει. In scripto autem longè
 diuersa est lectio, οὕτως ἢ (o malè habet) ἡλιοδοσίμων ἀριστομε-
 νία τῇ πόρετι πρὸς ἅπαν τὰ δεινὰ δεικνύει ἐν λαβείᾳ λαμβάνει
 αὐτῶν ὑποβάλλουσα παντοίοις δεινοῖς Annotata etiam in mar-
 gine est nostra, Ἐ ad scriptum, τῶτων δ' αὖν, nihil horum. Ego
 arbitror non incruditionem aliquem, quod nostram corruptam sen-
 tentiam uideret, loci sententiam ibi noluisse suis uerbis exp. imere.
 probè tamen monuisse, neque nostram integram esse lectionem,
 neq; sua uerba pro Plutarchianis se uenditare. Nostra correctio
 certè à mendosis uestigijs proximè abest. Et paulo post, ἀλλὰ τὸ
 τὸν ψυχῆς.) sic in margine scripti. Sed uerior est lectio in textura:
 ἀλλ' ὥστε τὸν, Ἐ.

384. 34. Ut rursus in ordinem.) περιέρσαν παρῆναι. pro παρῆναι in textu scripti est καθίσταν: illud in margine. Post ἢ τὸ ἀμύμων.) Sic in ora scripti in textu ἀμύμων. Ex eodem ἢ ἀμύμων reponendum pro μετὰ βίας. Sunt ἔτι aliae in margine alicubi, sed palam ineptae lectiones, quas omitto. Eas ferè annoto, quas interpretans secutus sum. infra καθέλκοντες γὰρ αἰῶνες.) malim κέλκοντες, quod in scripto superpositum est. ἔτι περιέρχεται propter uocem εἰς, quæ in scripto omissa, ἔτι à correctiore supra notata est. Mox ἀγρίως φέρεται καὶ πρᾶτται scriptus in margine σπαλάτται significantius. Statim, ἀλλ' ἐν καὶ μιν. Ex scripto legi Mox τὸν νοῦν à scripti textu abest pro uaria lectione notatum in margine.

384. 37. Pindarus.) Ode prima Pythiorum.

386. 25. Insolitas.) καὶ ἀτόπας malo καὶ τόπων, quod est in scripti textu, hoc in margine ut in uersione ostendi. ἔτι παρὰ μέν, in textu παρὰ μιν, paulo post.

387. 32. Vlulassent, & circa.) ὠρυσσάμενων ἔτι ἀγρώτως legendū pro ὠρυσσάμενων ἔτι ἀγρώτως, quæ sunt uitiosa. scriptus habet ὠρυσσάμενων, ἀγρώτως. est aut Agrostis herbæ species, quæ pleriq; gramē, gras, accipiunt. pro Μεσσηνίως reponere καλεῖσθαι μιν ex historia, quæ à Pausania in Messeniæ copiose describitur. Post lineis paucis ἐν καὶ τῷ ποταμῷ. ego quid sibi uelit τὸ ποταμῷ non intelligere me fateor. interpres, In belli opportunitate: nescio quid secutus. quid si pro ποταμῷ, legas ποταμῶν. ego quidem non dubitavi hanc coniecturam in uertendo sequi. Qui sequuntur uersus, incertū cuius sint, ἔτι quō distinguēdi pro γυρῶν scriptus γύρων, ἔτι in margine πετρῶν. et sanè Gyra petras Aiæcis Oilæi exitio nobilitas nouimus uel ex Homero. Odyss. d. 500. sed hec disputare de ijs nihil attinet. In uertēdo usus sum ea libertate, quā in simili re cōcedendā omnib. arbitror. Paulo infra μνήσας legi, cū esset μνήσας, aliena uox. Sed scriptus euidenter nobis fauet, et supra quodam loco προμνήσας uitiosè obrepisse pro προμνήσας monui.

390. 6. De Diana sentiunt.) αἱ τε καὶ ἐν ἀρχαῖς.

Versus sunt de Diana, ex aliquo, ut uidetur (non enim succurrit memoria) tragœdiæ choro. Sed ita mutilati, ut nisi reperiantur alibi, emendari ullis posse coniecturis uix uideantur. itaq; omnino omittere malui. Scriptus αὐτὶ μὲν ἀμειχρῶνας, ἔπειφυρα-
μύσς. Paulo infra κάρτα θύοντες uitiosum est. ἀποθανῶν γάρ.) Scriptus, quod malo, ἀπειτῆρ, ἐὶ δὲ ὥσωφρ.) Scriptus, καὶ τοίγε ὥσωφρ ἐτ. ὕψ. τ. λιβ. ὑπαίρ. ὅπως καὶ ὅπως τὸν φόβον ὡς ἐχ. ἔτ-
τον ὕψ. αὐτὸς περὶ μὲν ἀγαπήσας ἀρ καὶ ἀγαπήσας. pro quo impressus rectius μακαρίσας: in fine ex scripto pro περιφύροντες repono ἀποφύροντες. Quomodo Carthaginenses Saturno in-
fantibus litarint, meminerunt ἔσ alij, ἔσ Diodorus lib. XX. Bi-
bliothecæ. Gelo uictis ijs pacem aliter dare noluit, nisi ritum istum abrogarent, noster in apophth. ἔσ sera numinis uindicta.

IN APOPTHHEGMATIS.

IN præfatione. Sanè aliud à nobis.) καὶ τοι καὶ βίβς. hæc uerba sunt mutila. nā ut nihil de re ipsa dicam (cuius enim tādem hoc libro uita describitur?) mox ἐνῆ ponitur. ut intelligas autorem ad uitas seu παράλληλα sua respicere. fortasse legendum, καὶ τοι καὶ βίβς ἔχει τὴν ἐμὴν τὸν σὺνταγμα, ἔσ. Ego neq; præfationam hanc, neq; opus ipsum magni esse Plutarchi credere possum. ut tamen omnia quàm planissimè intelligerentur, ad id me in uertendo accommodui.

395. 19. Tunicas gestare finuofas.) καὶ πῶς. nimirum quales ob laxitatem mollibus conueniunt. legebatur καὶ πῶς τὸς ineptè, cūm quidem etiam Aldus rectè excuderit.

396. 23. Parysatis.) παρύσας. Hoc nomen fuisse ei mulieri, de qua hīc uerba fiunt, notissimum est ex omnibus historicis. Itaq; illud παρῶσα τις expunge. hīc quoq; Aldinus rectè τὸν βασιδῆ autem omnino legendum est, non βασιδῆα. Regius qui hunc librum conuertit in sermonē Latinum, habet: qui regem allocutus esset. atq; id omnino uoluit Plutarchus dicere. alioqui nullum sensum, nullum acumen habet, si præcepit regi liberè locuturo, ut mollibus uteretur uerbis. Sed nimirum cum rege locutu-

rus ista opus habet cautione. addidi ergo olim $\omega\pi\epsilon\rho$ s ante βασιλέα, quod excidisse apparebat. sed cum manuscriptum codicem inspexissem, βασιλᾶ reperi, quod haud dubiè genuinum est. Paulo antè ἀποργασάδαι legi, cum legeretur aoristo primo ineptè. Paulo post ἐνευσεν non κρινουσιν. ratio, quam scriptus confirmat. nisi κρινουσιν malis.

296. 26. Gener.) γαμβρός. uox ambigua, ut alibi ostendimus. Historiam inuenies apud Diodorum Siculum, libro XV. fol. Græco 464.

397. 31. Maiore cum voluptate.) ἥλιον pro ἰδιον sensus requirebat, estq; in scripto. Cæterum interpres non Ἀτίαν hunc Scytham, sed Ἀντίαν Anteam legit. Et apud Suidam sanè est Ἀντίας ἡνομα λύγιον. Verba autem hæc eius. Illis uerò respondentibus minimè. Et quo, inquit, modo contra me bellum mouere potest? in Græcis nostris quod ijs respondeat habent nihil. Enimuero apud Plutarchum in libro, quo ostendit secundum Epicuri doctrinam ne suauiter quidem uiui posse, Scythia hic disertè Ἀτίας, ut Et hoc loco dicitur: tibicen uerò non Ismenias, sed Amanias fol. 314. atq; hoc uidetur esse rectius. tamen Ismenias rursum legitur in oratione de Alexandri fortuna posteriore. Idanthyrus apud Strabonem initio XV Idanthyrus scribitur. apud nostrum in repugnantij Stoicis ὑδαυθυσος. neq; mirum si barbarà uocabula hinc uarietati sunt obnoxia, cum in Ebraicis exprimendis tantam uideamus scriptorum Et idiomatum ac librorum diuersitatem.

399. 30. Astum.) τὸν μέθοδον. quid enim sit μέθον, quod inueneram scriptū? μέθοδον pro calliditate usurpauit. quo modo μέθοδεία diaboli in epistola Pauli ad Ephes. 4. Et 6. tametsi in partem deteriore. Scriptus quoq; μέθοδον habet.

401. 36. Atheniensium laudabat fortunas.) μακαρίσας ἐλγυν lege, non μακαρίσων: quod, tametsi est etiam in scripto, constare non potest. sed Et μινδον τί μοι κἀνδον legendum. Sed quid fuerit pro quo μεταξὺ irrepfit, non est in promptu.

μεταξὺ non quadrat. μυγαλειότατι, δόξῃ, δυνάμει, aut ali-
quid tale fuisse sententia ostendit. Paulo post alter duorum fra-
trum λεωτόρες dicatur in scripto constanter. Ego longe præ-
fero ἰλατόρες: & iocus aliàs fuerit ualdè insulsus. Ipse autem no-
mina Latina feci, ut ab omnibus argutia posset intelligi.

405. 4. Quod nunc dormit.) ἐρωγὲν ἐν λυθονίδει. ἐ
fuerat omissum, quod in scripto reperi, cum antè ex coniectura
suppleuissim. 408. 4. In Alexandri dictis ubi de Antigene
& Telelippa, πρὸς τινὰ δὲ scribendum, non δὲ. scriptus rectè.
In Antigoni est ὡς σῶμα, in scripto malè ὡς σῶματος.
410. 28. Regius ius uertit quod non probo. Intelligo cindum
culinarium, eins kochs schurtzuoch Paulò post τὰ δειπνοισιν.)
410. 37. Scriptus τὰν δειπνοισιν, ut omnino senarius uideatur,
quem & expressi, sic autem est legendus:

Inscripta sunt hæc codicillis, quos tene?

411. 10. Antagoræ.) Ἀταγόρας. Sic scriptus, moxq; id uo-
cabuli aliò casu positum Aldus Ἀντιγόρας, noster Ἀντιγόρας, ne quis
hæsitet, scripto fidat. & est alibi etiam huius Antagoræ men-
tio: & planè hoc ipsum sic reponitur libro IV. capite IV.
Symposiacorum.

412. 23. A' Dromicheta.) Δρομικήτου. erat Δρομική-
της, sicq; habet scriptus: quanquam diuersè barbara uocabu-
la scribi paulo antè monui. Idem tamen autor, homo grauis,
ne in his quidem à seipso discrepare solet. Δρομικήτης autem bis
est in Demetrio. Septem lineis interiectis inuenies Ἀντίοχος ὁ
τρίτος, quod etiam scriptus habet, cum tamen persuasum habe-
am esse ineptum: neque (puto) ulla in historia Antiochi tertij
mentio. & cogitabam pro τρίτος reponendum τρυπὸς. for-
tassis tamen ad Antiochorum successionem refertur, aut po-
tius Antigonus pro Antiochus scribendum, facta paulo antè se-
cundi mentione. id quod secutus sum in uertendo. 412. 37.

413. 32. Polysperchon.) Πολυπέρχων. lego Πολυπέρχων,
ut alibi ostendi. Scriptus habet καπρίσιος. Paulo post ἀλέονα εἶναι

non εἶν. notus est iocus, & rectè habet scriptus.

417. 6. Sulcum profundum.) βαθεῖαν ἄλκα, non ἄλκα. Sic & apud Aeschylum legitur ἐπὶ ἐπὶ ἑβας, & eius interpretem, & in Aristida nostri, & apud Platonem quodam de Rep. libro, & Eustath. in Iliad. v. ad uersum 707. uocè exponit, ab eaq; uocabulū ἄλκα deducit. Itaq; nō probō αὔλακα, quod alijs uidebatur reponēdū. 437. 36. In Alcibiadis deinde dictis ubi ἔσποφυνόν, sensus cōcinnitatē secutus, legi ἀποφυνόν. scriptus pro nobis facit. 438. 14. Idē in Iphicrate παυματίας habet pro τραυματίας. & ipse notas harum syllabarum permutatas puto. 420. 12. Planè, inquit.) καὶ ἔπειν. pro καὶ inueneram καὶ, quod unius litterulæ corruptela locum turpārat. Scriptus & Aldus καὶ habent. Pōst de Leosthene 421. 1. ἐς τὸν πόλεμον. fortè scripserat ἐς τὸν λαμιακὸν πόλεμον. Ex historia.

423. 19. Teleclus.) Τήλειος inf̄a apoth. Laconicis legitur Τήλειος. Apud Pausaniam in Laconicis rex Agidarum familiæ τήλειος legitur, sicq; hīc est in scripto. Mox in dicto Theopompi legebatur etiam in Aldino, & δὲ γυναικῶν. Si rectè legitur, Theopompus contemnebat eum, qui in muro præsidium & fiduciam locaret, & mulieres uocabat tales uiros. notum aded est cur sparta muris caruerit. Interpres itidem, ut nos, δὲ δὲ γυναικῶν legisse uidetur: uertitq; minimè, si mulierum est obscuro sensu. Si ita legas (et scriptus ita habet.) hoc uoluit Theopōpus, ne mulieres quidem certas de sua salute esse, muris tantūm, non armis, & fortitudine uiroꝝ fretas. contra uiris fortibus nihil opus esse muris. Inf̄a in Laconicis Agesilai simile dictum reseratur. Quod autem in Brasidæ dicto legi προδούσιν, id & sententia poposcit, & sic inf̄a in Laconicis habetur, atq; adco Aldus etiam hīc rectè.

426. 8. Ne ullum sibi fictile.) πλαστῶν. erat πλάστων, quod nihil hīc quidem puto significare. Nostra uox est & in Laconicis, & alibi. Porro paulo antè ἰδεῖν legendum pro ἰλαεῖν, ex Laconicis liquet, & uita Agesilai. quanquam

ἢ Ἀπρίων ibi legitur. Cæterum nisi legas, ὅτι οἱ πάντες ἀνδρῶν
 τῆς. ἢ ἀπὸ νοῦν ut repetatur, μνημονεύουσινται, aliquid necesse
 est excidisse, quod ego non puto. at si, quomodo dixi, legas, Laco-
 nica erit & arguta breuitas: sicq; est in Laconicis.

427. 3. Eudamidas.) Εὐδαμίδας. Nescio quis nano-
 δάμωρ huc οὐδαμνίδαρ posuerat, qui tamen in scripto quoq;
 legitur. uel ex Laconicis apophthegmatis constare potest, quid sit
 uerum. Antiochi autem nomen in Lacone mihi suspectum est.

431. 30. Læuino.) Λαβίνω. Hic Labienus aliquis fuerat
 suppositus, λαβίνω scriptum, quo modo ne Labienus quidem nisi
 peruersè scribitur. quod miror non dedisse ansam cogitandi de
 emendatione interpreti. In uita Pyrrhi, Ἀλβίως perinde falsòs
 quanquam aliquoties legitur. nam de Valerio Læuino esse sermo
 nem, ex historia abundè constat. Cæterum infrà etiam in fine Ca-
 tonis maioris dictorum λαβίως legitur uitiosè pro Ἀλβίως. Al-
 binus & Albus Postumiorum inueniuntur cognomina: & inuitis
 locus rectè habet. hic etiam in scripto falsus. Suprà in ultimo dicto
 Epaminondæ ἰωννίδαρ scriptus ἰωννίδαρ. & in Curiij primo,
 πόλις ubi est, πολλῶ, quod magis quadrat omnino.

434. 1. Urbem Batheian.) πόλις βαθῆαια. munitam
 fossis profundis urbem. interpretes. perridiculè. Apud Valerium
 lib. 3. Cap. de fiducia sui legitur oppidum Badiam Hispaniæ.
 Cæterum monere lubet quæ Scipioni tribuuntur, promiscuè de
 utroq; dicta esse hic confusa: quod non est magni Plutarchi. & ta-
 mē sic rē habere ex historijs liquet. 435. 4. Id quid est illud paulo
 post πατρίδης καὶ Κόιντες Duos fuisse Petillios liquet cūm ex alijs,
 tum abundissimè ex duodequadragesimo Liiij libro. Quinti
 prænomen hic exstat, alterius nondum inueni, siue A' siue M.
 siue quiduis fuerit. ipsum nomen Petillij potest horrorem incute-
 re bene de rep. merentibus, ubi malis hominibus, & factionibus
 uident tantum licere. mox pro Quintio est Κόιντες condonanda
 Græcis incuria, in tanta Latinorum librariorum socordia. In eo-
 dem τῶν ἡμετέρων οἱ ἑλλήνων, historia habet Achæos. Cæterum
 quod

quod de C. Domitio ponitur, constat ex Appiani Syriaco, Γνάϊος
 esse legendum. & ἡγεῖ ante τῶν ὑγεμονικῶν deest, nisi forte men-
 dosus est locus.

437. 10. Eiusdem d.e. peritiæ.) ἐλγε τῆς αὐτῆς ἐμ-
 ωπίας. deerat αὐτῆς, quod ex sensu & uita Aemilij restitui.
 mallemp; φερόμενον.

438. 6. Flagitijs adsentiri.) καταλόνειν. interpretes uer-
 tit lapidibus esse obruendos. Sed mihi iam pridem est hoc uocabuli
 suspectum, tamen si in scripto quoq; extet, & nescio an κατα-
 λόνειν potius sit legendum: ut intelligantur tacito consensu fla-
 gitia probare, & facinorosis quasi nutu subscribere, qui quæ pos-
 sunt flagitia non coërcent. Sanè Romanum non fuit lapidibus
 obruere, multo minus Catonianum. Iam ubi est καταλαμύνεειν
 λόγος καλός, quanquam id sententiam uidetur hanc præbere, ora-
 tione & scriptis præstari ne pulcrorum facinorum excidat fama
 & memoria. in scripto tamen est pro λόγ. καλ. scriptum πράξι-
 μι καλῶς, quod in uertendo sum secutus.

440. 20. Mare inter castra ipsius & arcem.) μὴ
 ἐν τῷ διὰ μέσων. locus mutilus. refertur hoc apud Valerium lo-
 co iam citato, paulo quidem aliter In scripto libro μὴ ἐν inducta
 uisuntur. Mox de C. Lælio, νόμιστον. legendum νομήτιον &
 intelligendum de Q. Pompeio Nepote, qui consul fuit anno V. C.
 613. a m Cn. Seruilio Cæpione, anno ante Lælij consulatum.
 Vide fastos Sigonij. reliqua emendabis faciliè, si Grammati-
 cam calles.

441. 26. Vt multorum hominum.) ἀνθρώπων πό-
 λιν. non caret menda hic locus. allusum autem est haud dubiè
 ad Homericum uersum Vlyss. p. 488. Ἀνθρώπων ὄβρις ἡγεῖ
 ἡνωμένο ἑποπῶνις. Cæterum τρίτον illud ambiguum est Si ter-
 tiū intelligas, sensus est, post duos triumphos & consulatus: &
 sic est apud Valerium. Si τρίτον intelligas cum duobus. (Sic enim
 loqui solent Græci) intellige Metellum & Mummium, quos ei
 adfuisse in obeunda ista legatione, historia loquitur.

444. 29. Popedio Siloni.) lege ποπιδις Σίλωνος. Ineptis
 finē erat scriptū πομπις. res nota Eiusmodi erāt λυτάος et κίβη-
 νῶ, p Lutatius & Cimbrico, & Ἀτίωννα pro Ἀτίωννα: post in
 Lucullo reposui κατωίωνος, pro Σιτωίωνος, notissima historia fre-
 tus. Et in Pōpeio Γέλλιον pro Στέλλιον reddidi, ex alijs historicis
 & Plutarcho. Scriptus habet τέλλιον Sthenis autē hęc Sthenius,
 Stheno in ciuilib. præceptis dicitur. Ego uitā secutus sum. Dictum,
 quo respondit Catoni, etiam in scripto erat mutilum.

449. 8. Audito varinium.) ἀέγιον δὲ. legendum δα-
 τίνιον δὲ. ex uita Ciceronis ab autore nostro scripta, unde & ἀ-
 ποκοῖς inferi, & alia pleraq; corrigi à diligente lectore possunt.

449. Popillium Cottam.) Κάστορ Ποπίλλιον. in Cice-
 rone est Πόπλιον Κώνσταν. interpres habet Cottā. De Voconij fi-
 liab dubiū nō est quin ἀμορφοσίτων sit legendū. Post pro δυσνοεῖν
 uide ne sit legēdū συννοεῖν: ut pro bencuolētia in cū solliciti ac cogi-
 tabūdi fuisse intelligantur. nam δυσνοεῖν nescio an sit argutū sen-
 sum daturū. Sed tamen cogitauī, δυσνοεῖν fortasse hęc esse dissen-
 tire. ut sensus sit, Cæsare læto & hilari ob successus & spem, di-
 uersum sensisse eius amicos, qui tristiores essent.

453. 25. De Euryclis.) Legi τῶν δὲ Εὐρυκλῆς. ita in-
 terpres legit Euryclis. Sicq; habet scriptus, non συνουκλῆς.

IN LACONICIS.

455. 20. Oraculum Dodonæum.) κατὰ Δωδώνην.
 Suprà in apophthegmatis principum est ἐν Ὀλυμπίᾳ. Sed sanē
 ἔπος ὅτι nescio quid sibi uelit. Paulo post ὅρμησι μὲν ὤς. pro ἡγεῖ
 legi ὤς. notæ compendiorum affines 's & s' mendo ansam
 præbuerunt. Porro autem, pro ἀποσπασάμενον, ἀποσπασ-
 σάσαι, aut potius παρασπασάσαι. & pro ἀπολυόμενον
 (nisi ἡγεῖ omitti malis) ἀπολυάσαι legendum iudico. In scripto
 hęc nihil præsidij.

457. 14. Vreretur.) Asterisco annatato significauī locum
 esse mutilum. Interpres. ut solus eadem ueste quatuor anni tem-
 poribus semper uteretur. quid legerit nescio. in scripto est μένος,

non μόνον. Sed & illud ἔτι περὶ λόγων ἐστὶ περισσόν, non Plutarchi opinor, sed librarij culpa.

459. 16. Tot enim.) τοσούτων γὰρ ἐστὶ. Ita omnino legendum esse ratio dicit, & sic habet scriptus, non τοσούτων. pro τῶν τῶν τῶν omnino legendum duco Σωκράτους. Populi) δέ μοι, si quis de populo Atheniense simpliciter accipiat, cuius partes erant δέ μοι, non improbaucro. Ego ad superiora respexi, ἰαλλώων & ἰαλλώων. In tropæo de Pharsalijs τῶν μόνων scriptus relictus τούτων μόνων & τῶ Ναρβακίῳ. Sed & infra ubi de Epistola regis pace facta ad Agesilaum mentio, τοῦδε pro ἐπιστολῆς initio, postea ut impressus habet. Ego nihil muto.

464. 5. Molestum esse socijs.) δυσχρόναιτε. τι ἀβυρδαν. uel τι ἐστὶ legendum & legendum πολλὰς ἀκολουθοῦντας. In factio post pugnam Leuclricam pro αἰτίας lego ἀτιμίας, pro Νεκταρίῳ lego ex historia Νεκταρίῳ.

467. 4. Abderitarum.) ἐκ τῶν Ἀβδερῶν. legebatur αὐτῶν. ut contra alibi λαλαβοῦντες, pro Calauria est reperire, ac similia Mox idem Perinthijs tribuitur. Hunc autem ego librum magni illius Plutarchi non puto esse, ac fortassis ne minoris quidem est, sed ab aliquo erudito litterarum ordine collectus ex Plutarchi & aliorum scriptis. Vide exempli gratia Scipiones & Archidamos. Alibi docui τὰ Ἀβδερᾶ Græcè dici. Latine Abderam Paulo post δυσχρόναι mutandum est in δυσχρόναι, quod non sententia modo monstrat, sed et scriptus perspicue habet. 468. 26.

In Alcмене τῆς ἐκείνης lego, ex Pausania. In Alexandrida δὲ οὐτᾶ μὲν lego μὲν ex scripto, & particula δὲ opposita. Mox pro Ἀλξάνδριδος legendum est Ἀναξανδρίδας. liquet ex Laconicis Pausania. In Archidamo δὲ γὰρ ἀγαθός: scriptus οὗτος ante ἀγαθός habet, quod probō, ut coqui sit cum musico comparatio. & mox post διονορ ἡ δὲ, adde ex scripto ποιήσας. 472. 8. An hostē prælio.) σύμαχος μὲν nihil ualet. εἰ μάχος μὲν lego. itaq; etiam habet scriptus. In Astyocratida Antipatro nihil est loci, sed Antigono.

473. 5. Omnia pro virib. recte.) ἅσασιν ἀλλήλοις. Quæ

cunq; belli nocumenta aut repellam aut moriar. sic interpretes. nescio quid secutus. ego quid sit *διωμάει*, ignoro. fortassis *διωμάει* legendum, ut sit sententia: Pro uiribus omnia quæ ad bellum gerendum pertinent, faciam. pro *ἀρχιδέιδι*, repone nomen matris Brasidæ *Ἀγιδιδέιδι*. quod & infra extat & alibi.

474. 22. Ecprepes.) *ἐμπρεπής* legebatur *ἐμπρεπής* etiam in scripto. Sed ego locum ex Agide Plutarchi correxi.

481. 6. Laboras.) *λαβώτες*. lego *λαβώτας*, ut est apud Pausaniam. *μυλῶν* restitue pro *μυλῶν*. sic & scriptus. antè in Cleomene priore pro *ἡγὲρ πόρῃ λιανὰ*, lege *λεῖα πόρῃ λιανὰ*. scriptus, ratio. Mox cum propioris portæ.) Quid sit *ἰγγυτίγω πόλιν*, non facile dixerim. Simile est apud Tullium de Diuinat.

482. 17. Iam enim aut moriendum.) *ἤδη γὰρ ἤλαμυς*. locus mutilus. Sententia uidetur: Nunc ita prope ad barbaros accessimus. ut eo simus loco, quo moriendum est. fortè *ἤλαμυς ὥς τὸς*, &c. In scripto postmodò *ἤλαμυς* reperi: & cogitavi probabile esse, ita fuisse scriptum. *ἤδη γὰρ ἡ λίσσιν* (aut *λίσσιν* interficere) *τὸς βαρβάρους*. Sed pleraque in hoc libro satis sunt praua.

483. 25. Gulæ iritamentis.) *ἀλευδάς* *ἡγὲρ λυχνέας τινὰς*. Spinæ etiam interpretes habet, & scriptus itidem *ἀλευδάς*. Verùm ego nondum didici, quibus carduis libenter uescerentur, quibus uespinis canes. *χρῆμα* etiam ex libello de liberorum educatione est nota. Infra de Alcandro Lycurgum feriente pro *ἰπιδέσσει* lego *ἀπιδέσσει*. Scriptus, ratio. Post de Leotychida *ὑπώπνοσι*. Constructio requirit *ὑπώπνοσαι*. Sed permulta sunt talia, quæ consulto omisi hoc ipsum supra quoque relatum est dictum, utcumque aliter ob appendicem. Sicut & alia identidem inculcantur, ut Antalcidæ de Agesilao & statuto Lycurgi. id docti facere non solent.

486. 32. Cælibes honore.) *ἰσέγνωι*. decet *τοὺς ἀγαμύς*, aut aliquid tale. Sententia est nota. & extat Lycurgi uita.

Similis

Similis defectus est post paucis lineis. *πρὸς τὸν συντοῦτα*. sc. *τὸν αἰτίαν*. hæc indicasse de plurimis pauca satis est. Geradatae de adulteris. dictum hic est mutilatum: integrum refert ipse in Lycurgo Plutarchus. Et credibile est pro *ταυτὸν* hic legendum esse, *ταῦτον ἐφν*, Et sicut ibi.

488. 18. Altero amplius quærat.) *ἄλλος θατέρη ἐπείνα*. legitur in uita Lycurgi *ἐπατίναμην*. Interpres hoc, quem tra-ctamus in libro, uerit quærat: ingeniosè. nā Et *ἐπείνα* inter-rogare siue quærere significat: Et si *ἐπατίναμην* legas ex conie-ctura, quod possidere significat: certè quærere ad possidendum est uia.

488. 29. Vtilis hæc ratio.) *ἀλλὰ καὶ καὶ χεῖσιμον*. scilicet *τὸ φέειν*. Et *ὕψιστον* γέγονο pro aoristo *ὕψισται*. etiam contra scripti lectionem.

489. 22. Cum defecissent Corinthij.) *ἀφισώτων*. le-gebatur *ἐφισώτων*, perinceptè res ex alijs etiam locis nota est, ne-que fefellit interpretem, si tamen ita uitioso usum libro creden-dum est. à scripto abest tota hæc periodus.

490. 8. Euritionidarum & Agidarum.) restitui uera pro falsis uocabula, ex ipso Plutarcho Et alijs. Vt Et in Lacratida feci.

492. 25. Quia, inquit, illis.) *ἄγε μὴ βασιλεύειν*. In-terpres: Quia illi magis duces esse, quàm regnare volebant. Vt aut aliud legisse eum, aut unā mecum hunc locum suspectum habuisse uideatur. Hoc credo eum uoluisse dicere, primos reges coactos necessitate regnum tenuisse, se Et reliquos ob uirtutem ei præesse. *Ἰδαμὺς* in scripto deest. malè, ut arbitror. Cur autem Messenij spartanorum habeantur fratres, ex historicis Et Pausania cognosci potest ut cur pro *ἀδελφοῖς* Delphos retu-lerit interpretes in Polydori dictis, non uideam. Scriptus quoq; *ἀδελφοῖς* habet.

493. 26. Sous fertur.) *δῆξαι*. *Σὼς* λέγεται. De hoc loco annotaui quondam ad Lycurgum Plutarchi, quæ cum sint uitiata

nonnihil, hic emendata referam. *Σοιβιδας* sustuli, & *σοιβιδας* restitui neq; me fallēbat. ordinem litterarum fuisse ab huius libri scriptore obseruatum: sed fieri potuit ut homo (sicut non me temere iudicare arbitror) non accuratissimus, litteram φ litteræ *συσιχρ* (τφω. nimirum) subiungeret. alioquin historiam illorum locorū et temporū qui apud Plutarchū, Xenophontē alios uel legit, *Σαβιδά* nullū, *Phæbidam* etiā nobilē agnosceret. Porro *Σωρ* Rēgius nō (ut ibi scriptum est) omisit, sed ad *Δάξαν* adiunxit. sumptum pro appellatio uertitq;: qui uirum fortem saluum monstrare possit. cum post *Δάξαν* incipere noua debeat perīodus, & *Σωρ* ex loco isto Plutarchi, ne longius abeam, sit proprium uiri nomen. Vitia hæc omnia scripto cum impressis sunt communia.

497. 3. Pacis componendæ gratia.) *Διαλύομαι ἐμῶν*. quod si legeres, *Διαλύομαι* mori significaret: alieno, ni fallor, usu. scriptus rectius habet *ἐμῶν*: qui pacificare uolebant.

498. 6. Pro eo atq; descenderis.) *ὅπως καθίσεις*. legendum *καθίσεις* descendes. quod futurum in communi lingua negant tamen usurpari Grammatici. lego autem non *ἀποκαταίοντι*, sed *ἀπὸ συνάουσι*. & est sententia (*κατάγει τὸν ἐμὸν*) hæc: Leones eunt uenatum contra leones, adeo sunt magnanimi: lepores si Spartam ueniant, capiuntur. in scripto est *λέγεται*, nō *λέγεται*. Post de mordente quod dicitur, ipsum quoq; satis perplexum alibi Alcibiadi adscribitur. *τυρδὺν ἤτοι καὶ ἰλαίον* interpretes addidit, & acetum, *καὶ ἔξον*. & *Δάμνω* per n legit.

500. 19. Blandè mulcendos.) *ὕμνησιν*. Id uocabuli quid sit, nescio. Rēgius uertit excitare. alius: Contumelia imbucere & stulticia. quid secuti, ipsi uiderint. Certè posterior & in Tyrtaeum & in Spartanos, adeoq; Pausaniam Cleombroti F. cuius iudicium hoc ipso libro expressum debuit recordari, sua fuit contumeliosus uersione. In Cleomene Plutarchi legitur *ἀναιδέων*. ibi quæ annotaui pridem, legere potes. sed hoc addo

nunc, Plutarchum initio libelli πρὸς τὰς ἡμετέρας φρονιμώτερας, uerbo
καλλιώνει usum fuisse, quod est ornare, elegantes reddere, & à
κακωτέρῳ propius quidem abest. uide ibi.

502. 10. Fertur Dionysius.) τοῖς νεανίσκοις. ex Lycur-
go Plutarchi & sententia reposui pro τὸς νεανίσκους. Quod
de iure atro & Dionysio hic traditur, aliter narrat Tullius quin-
ta Tusculana.

503. 28. Temperantiores.) ἡγεῖ ἡκρατιστέροις. lege-
batur ἀκρατιστέροις, contrarium huius loci sententiæ. scriptus re-
stet. Sed & sequentia uidentur distorta, pro ᾧ βρώμα, reponerem
τῷ βρώμα. Sed deinceps non sunt integra. Certè pro πολυτρόπως
legendum est πολυτρόπος. & paulo post pro γεννικῶς lego γεν-
νίως. scriptus malè γεννικῶς. pro ἐμμάτιποι lego ἐμμάτῃσιν ex
Lycurgo nostri.

505. 24. Votis hoc annecebat.) ταῖς δὴ αἰς. legeba-
tur ἀαῖς, quod uocis significat nihil. interpretes legit ut ego. Sicq;
& scriptus habet. uotum est nequaquam superuacaneum. & su-
stulsi, et ante παροιμία, quod sensum uitabat. Sententia est eadem
in Persis Aeschylī:

Ἀλλ' ὅταν σὺ δὴ τις αὐτὸς, ὃς θεὸς ξυνάψεται.

A' σὺ δὲ μὲν σάτωρ.) Sic citat etiam Strabo libro x. Sais Thra-
ces fuerunt. quod inter uertendum non uenerat mihi in mentem.

Itaque primum uersum sic lege, ut in Strabone uerti:

Nunc aliquis Saisum nostra sese aspide iactat.

Sed posterioris hexametri 4. pedes exciderunt. Post Ἀλκαμένη
γὰρ Θίον. antè Θίον. insere ἡγεῖ quod habet scriptus. In Gorgone
μαλακῶς σχολῇ, lego ἡγεῖ σχολῇ. ἡγεῖ etiam à scripto abest. σχολῇ
igitur interpretes, quod non ualdè probo.

509. 7. Euroras ceruis.) ἐδία μῖσος. scriptus ἔ. quod alijs
dijudicandum relinquo. κατὰ μόρην conieci legendum, reperto κα-
ταμρην. & scriptus coniecturā meā euidenter probat. & infra le-
gebatur κακίχουται, quod id ipsum mox r. ctiū. erat excusum. vñ
aut in euō mutarē: abest omnino à scripto. deinde pro κατ' ἀγγελοῦ

malim *καλεῖσθαι* cum scripto. *Ἐ* φάινε sensu postulante paulo post pro φάιν scribendum. Mox ἐπὶ τοῖς ξύοις, lege cum scripto ἐπὶ τῆς ξύου. prope finē κατέβη αὐτόν.) Scriptus κατέβη, *Ἐ* supernē κατέβη.

IN LIBELLVM DE MVLTIE-
um virtutibus.

512. 6. Initio statim ὡς λέγεται, ad hanc extat Plutarchi liber de Iside *Ἐ* Osiride, quem Plutarcho nostro Eusebius in præparatione Evangelica nominatum arrogat. In scripto apparet fuisse λέγεται, sed ab emendatore factum λέγεται, quod minimè probò. Nā feminæ in scriptum librum cum alia ostendunt, tum in ipsa præfatione οἱ βιβλικοὶ ἐντυχῶσαι, *Ἐ* c. Euripidis locus est in choro Herculis furentis. 512. 37. Mox ἀλλὰ τίς ὑπὸ τίῳ, τὰ Σαπφ. pro, ὑπὸ τίῳ lege αὐτίῳ. ratio, scriptus.

513. 13. Si ad vim istarū) Legitur *ἐν πρώτῳ τῷ καὶ τῇ* καὶ αὐτῷ, Latinus interpres hanc omisit particulā. atq; adeo credo id cum fecisse, quod ipse quoq; ut credam esse genuinam, abs me nōdum possum impetrare. Sed *Ἐ* βιβλικά βιβλία uix concoquo, ac ne uix quidem: In Troadibus.

514. 5. Qualemcunque sedem.) Vulgo habetur, *ἐν τῇ πάσῃ*. lego γὰρ pro τῇ, id in scripto suprā notatum reperi, lege etiam ex eodem *ὡς αὐτὸς καὶ καὶ τῇ*. Ita enim sententia est plana, quam habet nostra uersio. Mox patriamq; esse faciendam.) est *ἔστι πατρίδα δὲ*, scribe δὲ. In Chijs initio lege *ἐπὶ χιῶν*. notum.

519. 16. Nouam condiderunt.) *ἠπίσαν* legi. scriptum erat *ὠλέσαν*. Sed *Ἐ* pluralis numerus requiritur, *Ἐ* non de habitando, sed cōdendo urbem loquitur, quod est *ὀνίσαν*, non *ὀνέαν*. Scriptus habet *ὠλέσαν*, *Ἐ* *ἐπὶ αὐτῷ*. alioqui Cryassa neutro genere dixi ut pleraq; alia Cariæ et Lyciæ loca notum est. In Tyrrenis initio *Βραχὺν ὄδον* restitui, ac deinde *Βραχὺν ὄδον*. cum *ε*. ex cidiisset. nam *Βραχὺν ὄδον* celebris est apud scriptores pagus, seu *ἄμμος* Atticæ. sic *Ἐ* scriptus.

520. 14. Et fratre eius.) *ἡγεὶ ἀδελφόν*. nihil ausus sum mutare. Interpres *ἡγεὶ* omisit post *ἀδελφόν*; hocq; intellexit appellatiuè. sanè infrà quæst. Græc. XXI. *πóλιμ τὸν ἀδελφόν* legitur. Et mentio fit fratris, cum quo sortitionem Polis incrit. malim *ἡγετὰς* quam *ἡγεταίδας*, quod scriptus suggerit Si *ἡγεὶ* antè *ἡγετὰς* omittas, planus uidebitur locus.

521. 33. Quasi igneum.) *ἡγεὶ πυρώδεις*. Aldus Et nos *παρώδεις* hoc uocabuli quid sit, non habeo dicere. Interpres habet horrendos sonitus atq; incendia. nescio quid secutus, nisi quod *αὐράλασι*, quæ est radiorum solis reflexio, non satis aptè reddidit. *αὐθάλεις* autem per θ non τ scribitur, cum rectè scribitur, quam ille uocem omisit. Cæterum inspectio scripti libri me dubitatione soluit: is enim *πυρώδεις* expressè habet. Suprà autem qui *χίμαρ* legitur, *χίμαρ* legendum contenderim, ut ad Chimæ rā (cuius fabula hæc exponitur.) accommodari possit. nō ignotū est, quid *χίμαρ* Et *χιμαίρα* significet. ΣΑΛΜΑΤΙΔΕΣ, Saguntinæ sunt interpreti, Et *Σαλματινὴ* Saguntum forè quia urbem Hispaniæ hoc nomine non agnouit. Ego nihil uolui mutare, nisi quod N litteram inserui. Nam Saguntum aliter appellant Græci historici. Ibidem est *Βαύωνος*, Et in scripto *Βαύωνος*. Hanc nonem interpres habet, uocem Punicam. *ἐγμυλῶς* pro appellatiuo accipio. Sed res non est magni momenti In Ciani.

523. 37. Domos adibant.) *βαδίσσαι*, in scripto *βαδίσσαι*, etsi est alterū suprà notatū. Et profectò *βαδίσσας* malim, idq; exigit (puto) sententiā inuicèq; malim illorūq;, pro *ἀλλήλων* scilicet *αὐτῶν*. id quoq; sensu dictante, ut Et *ἰνὶ* pro *ἰνὶ*, Et pro *ἄταξίας* legendum *ἀτάξίας*, liquebat etiam sine scripto. In Phocidib. sine, *αὐτοῖς ἀχει*. *αὐταῖς* ratio Et scriptus.

532. 23. Impetravit salutē.) legi *ἐξήσαστο*. scribebatur *ἐξήσαστο* perperam, quo mendo tamen deceptus interpres sententiam peruertit. Scriptus Et Aldinus ueram lectionem habent. Historia exstat etiam in eroticis Parthenij. Porro ante in Pieria in Nelei nomine * pro * repono, ex historijs Et scripto, qui etiam

in fine habent οὕτως ὁρᾶμεν τὴν αὐτὰς αὐτῶν, rectè. Cæterum in
 μολιβαδὸς & hic & alibi reliqui, i. cum aliàs scribatur per υ. Cau-
 sam uidebis apud Eustath. in Iliad. λ. 237. & alibi Post ante ἀπο-
 λαῦσαι excidisse μὲ uel ἐν nō est obscurū. In fine Aretaphilæ pro
 παραβαλλ. est in scripto πορβαλλ. 540. 10. In Chiomara ante
 hæc uerba ἰωὲ δὲ μίθριδάτης, omissa est inscriptio historiæ hæc:
 γυναικὶν πόρβα μίθριδων: quæ in scripto demum est ante uerba, γύ-
 ναικων δὲ. In Timoclea. 541. 34. Adhibitis partim mi-
 nis.) ὡς ἀπολῶν. legendum ὡς ἀπελῶν. Sic & interpres legit, et
 in scripto est. legēdum quoq; ἰφισώσης, non ὑφισ. In Eryxone pro
 δάιμονος uide ut legas οὐδαίμονος. Sic enim sub finē rectè. dein-
 de πορὶ τῷ Ἀμάσιδος. lege παρὰ, ut & scriptus habet. Locus est
 ambiguus.

545. 33. Ut uidit accedentem.) ὡς ἔδοξεν ἐπιόντα. erat
 ἐπιόντα, sed & in scripto ἰπρίοντα est à correctore factū. Sed de-
 est hic nomen & mentio eius Cumanæ mulieris, quæ Aristode-
 mum solum Cumanorum uirum dixit, cuiusq; mentio etiā et in con-
 clusione historiæ fit. Post pro ἐπὶ τὸν Ἀ. εἰσδῶ. legi pro κῶ. quan-
 quam scriptum deinde receptam lectionem habere sensi.

546. 24. Pythis vxor.) πύθω γυνή. Inscriptionem hanc
 optimo iure adieci, ut reliquarū similis esset. Scriptus pro titulo ha-
 bet πύθω οἷς, pro παρῆναι τῆς στρατίας legebatur malè τῆ στρα-
 τίας. non poterat enim senem curare absens in militia patrem fili-
 us Scriptus παρῆναι τῆς στρατίας. rectè.

IN COMPARATIONE AQUAE & ignis.

548. 36. Absq; igni multa fuerunt.) ὕδατος δὲ δά-
 πρῃ etiam si αὐτὸν ἀπὸ ἁπλοῦς repetas: tamen non satis hæc cohæ-
 rent. Fortasse hoc uult dicere, fuisse aliquādo hominem absq; igni,
 absq; aqua nunquam. Id si ponamus, πολλά in ποτὶ mutandum
 esset. Videtur προγύμνασμα alicuius potiùs esse eruditi hominis,
 quā scriptū Plutarchi illius magni. infrā μετρίτην τῇ αὐτῷ φύσει.
 ante τῇ requiro ὕ. Scriptus post μίθριδων habet insertum δάται.

551. 32. Quæ maximè feruntur.) καὶ τὰ μέγιστα. καὶ loco ποτὶ reposui. errorē notarum affinitas peperit πρὶ etiam scriptus habet. Suprà ubi est οἶον, καὶ καπνὸν scriptus (quod magis probò) καὶ ἀκαπνὸν habet et pro πνέουσα π, πνέουσα δέ. Sunt et alia, sed leuicula, neq; uolui μύρον τῇ παύσῃ, π αἰῦτ, adhibere. id nota tu dignū est, 552. 8. ἀλεμέσ ἐστὶ ἐμπύρροιν τ̄ ξυρῶν legēdū, καὶ ξυρῶν qmēdū in scripto etiam est. Iā illud ἀπ' ἀλλῆς ἀρχῆς, distinguendū erat à præcedentib; noua n̄ proponere intēdit argumēta. 553. 24. Tenebris obtinentibus.) ἐν σκότειος. Suspensum erroris. Coniicio fortē legendum, ἐν καὶ ἔστις. Ita quidem li- quida esset sententia alioqui quid est tenebras uigilare? Loquitur de industria humana, ad quam uigilia etiam facit, non si partē sui, ut Aristò dicebat, uectigalis suffurās, quod sine ignis beneficio fieri nō posset, tenebris industriā uigiliæ impediētib; Profectò uita uigilia est, inquit Plinius. In scripto annotatū uidi, pro ἐγρήγορον leg- gi ἐγρηγορήσα. In fine pro ἑξαμέα est ἑξαμέα in scripto, quod docti me non frustra annotare faciliē intelligunt.

IN QVAESTIONES SEV CA- pitulorum descriptionem.

Hunc librum Plutarchus in Camillo & Romulo citat sub no- mine αἰτίων & αἰτίων ἱστορικῶν. Vulgò problematum ti- tulo citatur Adieci margini numeros, qui faciliora inuentu & no- tatu singula facerent.

554. 33. Pluribus ædiles.) Σὺν τοῖς ἀγορευμένοις πλείο- νας. Hic locus est corruptus, credo hanc esse sententiam: Prætores tribus usos facibus, pluribus ædiles. Χρωμένον legendum, non χρωμένον, liquet Et μερῶσμένους pro μερῶσμένον.

556. 4. Sed conscenso tecto in domum demit- tunt.) τῷ κατέμω προσβαίνοντες εἰς τὴν καθῆσιν αὐτὲς. Quid si legas, sed ij conscenso tecto sese inde in domū demittunt? Hæc qui- dem lectio cum Varroniana fabula meliùs cohærebit, & unica læuis in asperum spiritu mutatione conficietur, ut αὐτὲς legas pro αὐτὸς, 34. Hystoropotia) ὕστερον πρῶτος, interpres ὕστερον πρῶτος

legit, itaq; legendum credo, ignarus liber ne ei, an uero iudicium hanc lectionem suggererit. uox enim ea significat eos, qui crediti iam fato suo defuncti, denud ei seruire opus habent. in proxima questione. 557. 15. Multisq; locis adscribitur.) πολ-
 λὲ γυν' ὄδαι non probō. forte πολ' ἀχθ. res est nota.

558. 12. Futilissimum putarent.) Lego φωλότατον ὕψι μὲν, legebatur ὕψι μὲν, sed malē. Verba antecedentia satis obscura sunt. neque piget interim sententiam de ijs meam aperire. ὅτι οὐδὲν σαφ. inquit. Suspectæ uitij & illiberalitatis erant Romanis donationes coniugum, nimirum quod non ab animo liberali profectæ, sed adulatione coniugis extortæ essent: quomodo etiam donationes mortis causa factas, ad uxoris petitionem, irritas esse uoluit solon, non minus quàm ui extortas. quia nimirum non minus prauè fit, quod illecebris uoluptatis obtinetur, quàm quod ui. Corrector benè reddita à Lucensi, in scitè notauit.

558. 31. Confidentis viri.) πῆρ δόντος ὅτι. Ἐπὶ legebatur notis ob similitudinem confusis. Sed linea sequente καὶ πα-
 γατηγῆσαι πω δόδοισιν malè cohærent. lego ἐν δόδοι καὶ παπατή-
 ρησις: πω δόδοισιν, &c. Non me fugit, doctissimos homines è Tibulli 1. 3. huc respicientes, dissentire. Versus sunt:

Tunc ueniam subito, nec quisquam nunciet antè:

Sed uidear cælo missus adesse tibi.

Ego quod sentio, planè dico. Deliam non fuisse uxorem Tibulli constat. itaq; nihil ad rem hæc consuetudo. Alibi plura.

560. 36. Sp. Carbilium.) siue malis Caruiliū. Καρβίλιος, non καρβήλιος. Sic Latini & ipse Plutarchus in extremo Romuli ac Numæ. proxima questione. 561. 5. Nullos posuit.) ὅπως ἐν ἰθύν. ἐν codex noster non habebat, neq; interpres neque Aldinus liber. nam in scripto nostro hic liber desideratur. sed & sententia id flagitat, & confirmat historia. In problemate xvi ἀδελφόν ὅτι scribo. in duodeuigesimo ἀφθόνως & αὐτάρκη pro ἀφθόνως & αὐτάρκη repono: & in decimonono. pro κατεκάρη-
 σαι, κατεκάρησιν. in promptu causa est.

563. 2. Tunc enim in ipsa quoque natura.) Sententiam puto me ueram extulisse. nam in Græco hæc uerba *γινώσκω τὰ ἀπορίαις*, &c. manca sunt.

563. 19. Murtia Venus.) *Μούρτια* Ἀ' ἡ *ῥοδίτις*. Plinius libro 15. cap. 29. Quin & ara uetus fuit Veneri Myrteæ, quam nunc Murtiam uocant. ita legitur in Frobeniana optima editione. Is locus facit. ut *μύρτια* potius legendum suspicer. nam illud *ὡς ἰονίον* Plutarchi hoc loco uidetur rescrendum ad mutationem u Græcæ litteræ, in Latinam u, quæ in Sulla, murratum, & alijs nota est & Plinius ita innuere uidetur à myrto eam Venerem dici. Sed apud D. Augustinum profertur Dea Murcia sic dicta, quod præter modum non moueret, ac faceret hominem, ut ait Pomponius murcidum, id est nimis desidiosum & inactuosum lib. 4. de Ciuit. Dei, cap. 16. Apud Festum ubi uox Murcidus exponitur, mox Murcia Dea subiicitur. quanquam in litteris erratum ibi esse possit: aliterque in Antonij Augustini nobilissima editione legatur. Apud Varronem libro IV. de lingua Latina hæc sunt, quæ scripturam rursus faciunt ambiguam. Intimus Circus ad Murcium uocatus, ut Proculus aiebat, ab urceis, quod is locus esset inter figulos. Alij esse dicunt à murteto declinatum, quod id ibi fuerit. cuius uestigium manet, quod ibi sacellum etiam nunc Veneris Murciæ. Addam hoc loco quod uidetur non tam soluere dubitationem quam tollere. Apparet, inquam, ueteres C & T litteras confuisse, quod nobis in pronunciando hodie est usitatum. Nam hoc nisi concedatur, quid faciemus Valerio Probo, qui Marcum (neque unquam inuentus est, ac ne iri quidem inuentum quenquam puto, qui non pro C uel K scribat) à Martio mense (cuius scriptura litteram C uel K non potest admittere) dictum ait. Id genus permulta sunt in controuersijs orthographicis atque etymologicis. Sed in præsentia satis. Problemate sequenti Νικίδιος restituui, qui à Plutarcho etiam alibi citatur: ne Latinos & Græcos alios testes appellem.

564. 9. De Numæ regis.) τὸν Νύμψον. legebatur perri-

diculè τοῖς μα. quod etiam interpres sensit, & miror ab ijs non animaduersum, qui tot millia mendorum (ut ipsi aiunt) eiecerunt, item pro ἰνισίῃ, legi ἰνισίῃ: & ubi legi ductus ipsa sensus perspicuitate, ἀγαλακτίον ὄσι, legebatur ἀγαλακτίοντι. cum in Aldino (si librarius notam infra agnouisset) rectè esse postmodo depræhenderim. Idem error est suprâ prob. 18. In sequente quæstione legebatur, οἱ ταυτὸ διάστημα, quod etiam interpretem fefellit, cum sit perspicuè falsum. Quis enim nescit à Kalendis ad Nonas, ab his ad Idus, inde ad finem mensis inæqualia esse spacia? Itaq; non dubito οἱ in ὁ mutare.

564. 30. Lunæ conspectum.) τὸ δὲ πρῶτον φασί. Post πρῶτον, deesse ὑποφάσαι, aut aliquid tale opinatus sum pridem. Sed omnino nunc φασί in φάσιν muto, uocem in hac re mathematicis non ignotam. αἱ δὲ ὁρίεαι γὰρ φροντίδας οὐ φάσας. Quod de Kalendarum nomine assertur etymon, frigidius est quàm quod refutatione indigeat. quæ est enim tandem inter Calendas (sic scribo, ne uim uidear intentare) clam, & cellare analogiæ Marcellus ex Varrone: Calendis calabantur, id est, uocabantur, & ab eo Calendæ appellatæ, quod est tractū à Græcis, qui καλῶν uocare dixerunt. Quid ergo causæ est, cur in Græca uoce utentes littera Græca, originem testante (quod musicis in suo γ ut citra inuidiā licuit) ad Kalendas Græcas relegemur cum tota antiquitate? quæ littera K etiam ibi usa est, ubi etymologia Græca nulla uideatur esse, ut in K. pro Kæsone seu Cæsone Fabiorum prænomine. Hoc addo, Iubæ sententiam hîc non extare citatam, sicut fuisse puto, ab autore integram. Quæ Macrobius habet Saturn. 1. 15. digna sunt cognitu: digniora, quæ Varro lib. quinto ut alios taceam Hæc animi causa scripsi, cum mihi ista recognoscenti ueniret in mentem, amicum quendam meum aliquando, nescio sanè ubi istas edoctum argutias, mihi hunc nodum soluendum proposuisse: Græci non utuntur Kalendis: ergo non debent scribi Græca littera Calendæ. quasi uerò « qua in Romanis Kalendis exprimendis utuntur, non sit Græca ipsis asserio-

fertoribus litteras aut K perinde atq; Y non liceat retinere originis testandæ gratias ne adijciam, Eiduum quoq; uocem à Græco repeti sermone.

565. 12. Morem hunc amplificauit.) *προστίθω* ὅτι φιλῶ. mendum esse nemo non animaduertat, sensu interim euidente. fortassis *προῦν*.

566. 2. Sicut contrā.) *ἰσχυρῶς*, ὅτι καὶ αὐτὸ. lego αὖ τὸ. *Μοχλὴ καὶ τὸ τῷ θεῷ.*) Lego ὅ. quartam enim opinionem exponit, nisi fallor.

566. 36. Lucido & illustri.) *τῷ δὲ φωτεινῷ.* ego δὲ iure me omisisse puto, non habens cur suspicer aliquid detritū ante hæc uerba esse. Post *βαφῆν καὶ*, lego *καὶ βαφῆν*. potest enim inquinari albedo. Sed tinctura lanam albam non facit: nisi eam intelligas, qua rudia lintea identidem madefacta, solis ui aquam, unaq; sordes exhalante, albedinem consequuntur.

568. 35. Vbi sunt peculiariter.) *ἄλλως κεχρωσται.* improprie, usurpatiuè. *ἐν ἰδίῳ.* Caius non omnium uiro-
rum prænomen est, neque Caia mulierum, neque Titius ciuium, neque Stichus seruorum. quod autem cuius adhibentur, fit usurpatione quadam, sicut Dialectici & Mathematici suos terminos uocant α. β. γ. &c. Hoc ergo est *ἄλλος χρωστικῶς*, ἄλλοις legebatur, quod loci uim obscurabat mendum.

569. 3. Cui Caiæ in sancti templo.) *Ἐν τῷ τοῦ Σάγης ἱερῷ.* Interpres: In sanctæ templo. & citatur in margine nescio cuius opera, Plinius. 8. 48. Vbi legatur M. Anci. Quod ego quidem si reperissem apud Plinium, non ueritus fuisset mendi arguere, cum neq; M. Ancus ullus sit nobilitatus, neq; nomen Ancus, sed prænomen uideatur: & Anco Marcio Romanorum regi diuinos habitos honores nemo faciliè animum induxerit ut credat. Verba Plinij libet adscribere, tum aliorum. Lanam (inquit Plinius) cū colo & fuso Tanaquilis, quæ eadem C. Cæcilia uocata est, in templo Sangi durasse prodente se, autor est M. Varro, &c. *August. lib. de Cuius. Dei, 18. 64. 19. Sabini, ait, regē*

suum primum Sangum, siue (ut aliqui appellant.) Sanctum, retulerunt in Deos. Hic locus uidetur cum Plutarchiano iunctus, multorum bonorum scriptorum locis explicandis inseruire. Est apud Sex. Pompeium: Propter uiam fit sacrificium quod est proficiscendi gratia, Herculi, aut Sanco qui idem est Deus. Et annotauit quidam in margine, Ianum quosdam pro Sanco legere. ineptè hoc quidem. Cultum fuisse Sabinis siue Sancum, siue Sanctum, etiam Lactantius 1. 15. docuit: & eadem esse uocabula admodum est probabile, ut & hoc ritum Sabinum, à Sabinis præsertim Numa, fuisse ad Romanos propagatum. Iam Sanctum & Fidium idem omnino ualere, & esse eiusdem Dei attributa, dubitari non arbitror. Qui Dionysium Halicarnasæum citant, Sabinū gentis Sabinæ autorem ab eo ex Porcio Catone aiunt perhiberi filium Sanci uel Sangi (c. & g. litteras eiusdem prolationis permutari nouum non est) demonis illorum locorum In Græco malè legi puto Σάπυς pro Σάπυς nisi fortè Σάβυς est legendum Nam Sabum Sabinis gentilem eius fuisse, qui Sanctus Latinis fiat, colligi è M. Catonis Originibus potest. Silius Italicus libro octauo rem uidetur explicare.

Ibant, & læti pars Sanctum uoce canebant
Autorem gentis pars laudes ore ferebant
Sabe tuas. qui de patrio cognomine primus
Dixisti populos magna ditione Sabinos.

Sed additur eundè à nonnullis uocari Δία Νέστορ. quod est Iouē Fidium. at is fuit Hercules, ut ex Ouidio liquet 6. Fastorū. Quærebam Nonas Sancto. &c. Varro lib. IV. Aelius Gallus dium Fidium dicebat Diouis F. Διδόνεσσαν Castorem, & putabat hunc esse Sanctum ab Sabina lingua, & Herculem à Græca (Hinc adeo sciri potest, quid sit me Herele, & iurare per Fidum.) Optimeq; id cum eo congruit, quodd Sabini sunt habiti Lacedæmoniorum (hi autem toti erant, ut sic dicam, Herculei) coloni. quod & apud Plutarchum in Romulo & Numa est, & apud Dionysium Halicarnasæum eadem pagina, nimirum libro secundō

do. Cætera omitto. contentus me docuisse, Sanctum cum hic, tum alibi rectè legi. Addo tamen. Propertium hanc lectionem non modo confirmare; sed & rem explicare. Sic enim scribit lib. IV. in elegia de Caco:

Nunc, quoniam manib. purgatum sanxerat orbem,
Sic sanctum Tatice composuere Cures.

Sangum alij dicunt: & Sanqualis porta, proxima ædi Sangi, apud Paulum ex Festo legi debere puto. Sangus etiam apud Liuium legitur, cum Semonis cognomento, lib. IIX. unde apud Ouidium dicto loco legendum, An tibi Semo pater, non semipater, doctè obseruauit in Varronem Scaliger. In XXX. quæstione quod legitur τὸν τάλαντον τάλαντον, &c. legebatur etiam in Aldino, τὸν τάλαντον τάλαντον ὀνομάζουσι, omnino perperam. Quis uerò pro τάλαντον, cum calathum significare uox ea debeat, non malit τάλαντον legi, ut ad Talasij uocem sit aditus accommodatus? Litteram ς aliquando in σ mutata non nesciunt eruditi, cum præsertim Papisij & Fusij idem sint qui Papnij & Furiij, & hoc nos pro honore, odos pro odore apud Plautum ponatur. & Laes pro Laribus dictum Varro lib. 5. notauerit: cuius generis etiam sunt loebesum pro liberum, quæsero pro quærere apud Festum.

570. 13. Obluionem fluuium.) τῆς λίθης ποταμῶν. Interpres Lytham flumen, nescio quid secutus. Certè lectio nostra est genuina. Sic enim in Liuiana epitoma LV. legitur. D. Iunius Lusitaniam urbium expugnationibus usq; ad Oceanum perdomuit: & cum fluuium Obluionem transire nollent raptum signifero signum ipse transtulit; & sic ut transgrederentur milites persuasit. Idem nomen est apud Florum lib. 2. cap. 17. & apud Liuium Obluionis mentio 4. 22. Apud Strabonem libro tertio munda insedit. Meminit huius rei, & hanc opinionem D. Bruti refert Tullius lib. 2. de Legibus. In fine quæstionis huius τάλαντον pro τάλαντον manifestum est legi debere.

571. 35. Reparare aut instaurare.) ἡγεῖ μὴτε προσ-
τινῶν. Hoc uerbum quæ huc pertineat, non assequor, neq; tale

quicquam habet interpres, qui resarcire uertit: an ex libro alio, & alia scriptura, an ex coniectura? Fortè *ποσκαυδρ* aut tale aliquid fuit. In quæstione quadragesima, 573. 16. Aut alia quidem.) τὸ δ᾿ αὖ, ὃ τὰ μὲν μόνον τῷ ἰσθί. legendum omnino est. nam tertiam causam afferri liquet. & ἢ particula omis-
sa totum locum confundi necesse est.

575. 1. Hunc contrā ritus est.) *λίχης*, id est, oblique, *πλάγως*. Loqui uidetur de alicuius dei simulacro, cui Saturni imago opposita fuerit. *λίχης* nihil significat, quod quidem recordari possum. & constructio non patitur hūc uerbum neq; enim cum *αἰτέω* cohæreret. sub finē prioris quæstionis *ἐνέλλοι*, malim *ἐνέλλοι*. Scribuntur enim Suillij. Mox pro *Νουδίας* restitue *Νουδίας*. non enim hanc uocem ignorauit Plutarchus. In problemate 44 pro *ὄσιβος* quin sit legendum *ᾠσιβος*, dubitari non debet. male enim pietas cum periurio coniungitur.

576. 14. Hortæ templum.) *ὄρας* aspiratè scribendum, cum ab hortando dicatur. Sed Antistium Labeonem, nobilem re-
tū Romanarum scriptorem, in Antistichum Laconem librarius nimis rudis mutarat. uel ex Gellio potuit esse notus uocem *κλει-
νύειν* non nouit. sed planè suspicor eam pro *κλεινύειν* obrepisse. Quæ autem de Hora ab hortando dicta referuntur, Græcanica sunt, neq; linguæ Latinæ consentanea. quod bona cum uenia Plutarchi dictum uelim.

577. 24. Ut Ateius.) Legi enim *ὡς Ἀτίος*. Scribebatur *τίος*. ego Teium scriptorem nullum noui rerū Romanarū. nā nomen est Teius, non gentile (scripsisset enim *Ἀτίος*) ut Anacreontis. Itaq; *Ἀτίος* reposui. nam Ateius Capito, ut rerum Romanarum scriptor, à Gellio (siue is Agellius est) citatur in non admodum absimili argumento. 1. 1. qui hoc ipsum ex Fabio Pictore refert 10. 15. 577. 7. Quæstione duodequingagesima Consalia scripsi. non ut apud Varronem lib. 5, & alios legitur Consualia: Græcum secutus & analogiam. Sponsalia enim dicuntur, Vinalia, Vulcanalia, nō sponsualia, Vinualia, Vulcanualia. id obiter mone-

re libat. Quæst. prox. 578. 16. Ad puniendū factos.)
 πόνιμοι δ' αἰμόνεις. lego non πόνιμοι, quod nihil significat, aut cer-
 tē si significet, ad rem nihil facit statim. Canum exuuijs.) δ. δ
 ηγεὶ νῦν. ηγεὶ νῦν credo ex λυωῶν esse factum.

578. 31. An quia venuste boni.) ἢ διὰ τὸ χρεστὸς
 κομψός. Hic locus totus est deprauatus. adscribam quomodo
 emendem. ἢ διὰ τὸ χρεστὸς κομψός λέγεσθαι τὸς τελουτῶντας,
 αἰνιττόμενοι διὰ τῆς οὐκ ὡς αἰτουῦσαι, &c. item γυργάφθαι φησὶ,
 μηδ' οὐα χρεστὸν ποιεῖν, &c. Me autem recte emendare, nihilq;
 temerē mutare, cū ipsa loci sententiā, tum quintum de rebus
 Græcis problema Plutarchi abundē demonstrant. κομψός aut-
 tem, id est uenuste aut lenia nomina rebus duris & abominandis
 imponi. quod genus ὑποκορισμοῦ etiam in Solone exposuit, &
 nos mortuos, miseros ue aut leprosos simili figura appellamus
 quott. Itemq; apoplexiam. Hæc si considerasset interpres,
 rectius expressisset sententiam. Idem pro μόνι legit ut ap-
 paret μόνι, quod minimē probō. Videtur autem ea esse, quæ apud
 Varronem lib. 8. & Macrobiū 1. 7. Satur. Larum mater dici-
 tur, & à manando diserit Plutarchus deducit. In sequenti proble-
 mate. 579. 2. Ludis Capitolinis.) τῶς Καπιτωλίοις, lectio
 est incongrua Legendum τοῖς Καπιτωλίοις, aut sacra intelligas tri-
 umphalia, quib. πόπα in Capitolium ducitur. Vide Plutar Romulo,
 & Festum, aliosq;. 19. Sp. Carbilio.) Grammatico. infra
 quæstione LIX. Quod aut problemate LV. traditur, aliquanto ali-
 ter est apud Liuium lib. 1X. In 57. quæstione post πρὸ μὲν ἀλεῖν de-
 est συνελθὲν aut aliquid tale. historia est nota. In 62. φησὶ αὐτῶν scri-
 ptum puto ut & alibi. In sexagesimatertia 582. 31. Nisi in sa-
 cris seruire.) βλασφῆσαι Ἀνῶν: omnino legendum est βλα-
 σφῆσαι. Et in 65. 583. 20. Vbi etiam legitimis.) Legen-
 dum pro νόμοις haud dubiè νομίμοις. In 67. pro αἵτον credo scri-
 bendū αἵτον, quod publicū, uulgare, ideoq; etiam μετὰ λυγρῆς tenue,
 exile, non magni precij significet. Alioqui ἀγλαῖος scribi notū est,
 & de uoce ἀνῶν seu ἀνῶν (leuth) Plutarchus alibi. abundat aut
 hic alterum ἐν ποταμοῖς,

854. 37. Furcam.) *θήρυμα*. lege, non *θήρυα*, quæ uox idem est quod *βριτυρι*. Ego meæ emendationis autorem habeo Iulium Pollucem, libro Onomastici decimo, cap. XX XIV. Cum quo faciunt, quæ in Coriolano noster hac ipsa de re habet.

586. 1. Cum neq; victimam.) *ἐμύητε ἰδῶν*. omnino scribi uult constructio, non *μύησις*: & pro *πρώτοις*, lego *πῆρωσις*. Quæstione proxima, *ἀπολογώας ἡγεῖ μελίας*, lego *μελιχίας*, quod est blandæ. Sic & interpretes. Sed quod *ἀνδανίδος* bis legitur, mendo non uacat. Quæst. LXXV, pro *ἐπισπῶων* usum lingue & regulas secutus scribo *ἐπισπῶων*, & genitiuum *σῶω* in datiuum *σῶω* muto. In quæstione 78. pro *ἀφᾶναι* malim *ἐφᾶναι*.

589. 2. Locum adsignari.) *ἡγεῖ σιᾶσθῶν*. ne suspicari quidem possum in cuius uocis locum hoc monstrum surrepserit. Interpretes omisit Meminit moris huius Valerius Maximus lib. 2. cap. 3. inuitari prius, & post ne uenirent orari consules scribens. Cæterum quæstio 81. sub finem planè mutila est. Quæst. 83. *ἰδοῦν ἀνδραῖδας*. Forte *ἀνδραῖδας*. Res à Liuiο post Cannensem cladem exponitur Lib. XXII, sed aliquanto aliter. Interpretes pro Butetio Vetusium dedit, nescio quid secutus.

591. 29. Definiri non possunt.) *ἀδυνάτων ἔστιν*. lego. Causa, inquit, cur à media nocte diem inchoent Romani hæc est, quod ab ortu & occasu solis commodè id nequit fieri: quod quale sit, deinde explicat. *ἀδυνάτων* ergò rectè legitur pro *δυνάτων*, quod interpretes retinens, sententiam Plutarchi uitiauit.

592. 25. Flaminicam.) uide A. Gellium lib. 10. cap. 15.

593. 16. Spectaculis.) *θᾶς*. Spectacula, ut & interpretes habet, & rationi est consentaneum, non *θᾶς*. Cæterum spon- sione certare ausim legendum esse *πολλά ἔστιν ἄλδν* pro qua uoce *ἄλλα* nullo sensu est submissa. Sex. Pompeius lib. X. Lucar, inquit, appellatur æs quod ex lucis captatur. Et ibidem de Lucari- bus festis. In priore *λέειν* puto legi pro *λέειν*. nihil enim huc Cu- res, à quibus dictos Quirites aliqui putarunt. Quiritis Iuno apud Stephanum in *λέειν* legitur *λευστής*: malè ni fallor. In proximo proble-

problemate, φῆταις scripsi pro φῆταις. Et puto legendum φορνακείαις, ex Varronis lib. 5. Fortasse qui suam curiam ignoraret, saltem fornacem suam nosse putabatur, quæ laus in prudentem non cadit. Fornacalia Festus quoq; , aut ex eo Paulus habet ut Et stultorum serias. Quæst. XC. μάλιος repone. historia est notissima, Et τυραννίδι, δι' ὅν, erat δι' οmissum à librario παρήχουσιν non animaduertente. Et δι' inter δι' δι' ο' redde. Historia de filio Licymnij est apud Apollodorum libro bibliothecæ 2. et Pindarū Olympijs Minuta alia prætereo, etc. Quæstione tamen 98. pro προσκύνων mibi ex sensu loci persuasi legendum προσκύνω ὅν: quam formulam fortasse non intellexit librarius, ideoq; corruptit. Quæst. 101. Βέλης unico a legèdum. Sed quid Empedoclis citeur, non intelligo: nisi ὑποκείμενον materiam Lunæ significat.

599. 14. Vt Tiberium.) ὡς τὸν βέρριον, atqui nemo, puto, prænomen Verrij unquam legit: neq; si esset, duabus litteris scriberetur opinor. Interpres totum omisit. Ego pro βέρριον, reponebam Τιβέριον. hoc enim prænomen ne cum Tito confunderetur, duabus litteris TI. scribi observatum est. Quæstione proxima, ποῖ ἐ' λουβρὰς τῆς βοιωτίας. interpres monstrosè, quod pro Bæotiæ libertate pugnavit. Vide Strabonem lib. nono, ubi Platæas describit: Et Stephanum πρὶ πόλεως. Vide Et infra quæstione Græca 39. Quæstione CXI. 601. 30. Cum in morbo est.) ἔχομενος legendum pro ἔχομενος sententia docet. Et 602. 14. De recto.) ἀπὸ τοῦ ἑγῆς, non ὑπὸ, quod satis ex Pistoris apud Gellium uerbis constat. Vincula per impluvium in tegulas subduci, atq; inde foras in viam demitti. Quæstione 112. αἰ' ἀδελφὰς haud dubiè significat uitem maritatam uel arboribus, uel etiam tabulatis, quo modo etiam Græci nonnulli interpretantur Grammatici. In noctibus Atticis error est loco iam antè citato. Propagines è vitibus altius subrentis nō succidet, legendum è Plutarcho, succedet, neq; insolens. præsertim in Fabio tam uetere scriptore, debet uideri constructio uerbi

succedo cum accusatio: cum eam Grammatici doceant à præpositione, quæ hîc est sub, proficisci. quemadmodum uillam prætereo, non uillam eo dicimus: & lecta superuolitare, non uolitare. Sic Liuius de pugna ad Trebiam: Simul latebras eorum improvida præterlata est acies. & Sallustius. Dextra Adherbalem adsedit, &c. Mox $\Sigma\alpha\phi\omicron\rho\ \mu\eta\ \upsilon\pi\epsilon\beta\alpha\upsilon\epsilon\iota\mu$. quod ipsum ita planissime legitur 8. 7. Symposiacorum in lib. de puerorum educatione est $\beta\upsilon\gamma\omicron\mu$. Sed apparet diuersa esse symbola. uox scopas, $\beta\epsilon\rho\mu\alpha$ significare ferè Grammaticis dicitur de allegoria hîc non disputo. certè Diogenes non habet, & inter ea ipsa omisit, inter quæ Plutarchus loco Symp. citato memorat.

603. 14. Bacchanalib. alijsq.) $\iota\omicron\iota\varsigma\ \delta\epsilon\ \eta\gamma\ \nu\upsilon\upsilon\tau\iota\lambda\iota\omicron\varsigma$ Interpres, nocturnis sacris et Bacchanalib. fieri potest ut eadem usus lectione ita tamen ex coniectura uerterit. $\nu\upsilon\upsilon\tau\iota\lambda\iota\omicron\varsigma$ esse Bacchum, ne longius deducam, uel è Virgiliano potest dici Culice:

Venit Nyctelium fugiens Cadmeis Agaue.

Et inter nomina Bacchi $\nu\upsilon\upsilon\tau\iota\lambda\iota\omicron\varsigma$ est in libello de à Delphico. $\iota\omicron\iota\varsigma$ cauda uidetur esse alicuius uocis. de qua coniecturam ferre possem, sed infirmam. Viderint alij, & quid sit illud $\eta\gamma\epsilon\chi\alpha\epsilon\iota\upsilon\delta$ Hilares interpretes. quid si legas $\epsilon\chi\alpha\epsilon\iota\upsilon$. Ebrijs, qui pleni sunt uino, facilius ignoscimus, quàm garrulitate aut furiosa obturbatione importunitatem temulentorum uincitibus. Vbi est $\delta\iota\ \tau\omicron\upsilon\varsigma\ \alpha\epsilon\iota\beta\epsilon\omega\text{-}\nu\iota\upsilon\alpha\iota\varsigma$, omnino ÿ est legendum. alia enim causa redditur, quod interpretem fecellit. Porro $\nu\upsilon\upsilon\tau\iota\lambda\iota\alpha\ \iota\phi\omicron\delta\alpha$ infra quæst. Græc. 37. memorantur.

IN QVAESTIONIBVS GRAECIS.

606. 11. Quippe à Deucalione.) lege $\alpha\tau\epsilon\ \gamma\epsilon\gamma\omicron\upsilon\epsilon\upsilon\alpha\iota$. legebatur à. ratio meæ emendationis plana. Superiore problema- te deest lex quæ citatur. quod & apud Demosthenem & alios sæpe fit. Ibid. $\tau\omicron\ \gamma\alpha\rho\ \epsilon\iota\upsilon\nu\omicron\epsilon\iota\mu\ \eta\gamma\epsilon\ \pi\alpha\tau\epsilon\iota\omicron\mu$ suspectum.

608. 19. Deinde Cirram obt.) uarios hæc leguntur. $\epsilon\mu\ \delta\epsilon\ \iota\omicron\mu\ \kappa\iota\rho\rho\eta\ \lambda\epsilon\gamma\epsilon\lambda\omicron\upsilon\sigma\alpha\iota\tau\epsilon\varsigma$, $\omicron\iota\upsilon\kappa\lambda\epsilon\mu\ \tau\omicron\mu\ \beta\alpha\sigma\iota\lambda\iota\alpha$, $\tau\delta$, &c. neq; satis cõstat, quid legerit aut secutus sit interpret. errauit quidè certè.

certè. Lege meo periculo, Εἰ δὲ τῇ Κίρρῃ ἡ ἀσφαλὺς αὐτῆς ὄνομα-
 λον, &c. Tu uide infra quæstionem 26. & ibi reperies meæ
 castigationis fundamentū. quanquā ibi Onoclus legitur πρὸς Ἀράδαν
 (quæ certè uox Græca non uidetur) uide ne sit legendū Ἀδον &
 παραδῶναι pro παραδῶναι ex Stephano. Ego meas cōiecturas in uer-
 sione sum secutus, deq; his lectorē obiter monendū tamen putatū.
 Sed & illud οὐδέ μινος ἡ αὐτὸς, cum uouisset sacrificium,
 insolens est eodem problemate. Expunge aut̄ ἡ αὐτὸς ante μετὰ τρε-
 φόμενον: itaq; concinnior est structura, quā si eo relicto legas με-
 τὰ τρεφόμενος. Porro apud Hesychium per u scribitur φαγνός,
 αἰνός. Hic sequente quæstione. per ιω. Ibidem παρὰ οὐμῶν
 lege πρὸς, ex consuetudine Græca.

610. 2. A' mari eiectus.) ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης. Sic lego singulari
 numero: nam quomodo mare Nessum eiecerit eò locorū, aut quā ea
 dauere eius in mare peruenerit, uix uideo. & ὅρα νῦν metri causa
 scribo in uersu Archytæ, qui est Heroicus. Vocem concisam esse ex
 ὅρα νῦν, etiam Eustathius docuit. quid aut̄ sit μάκνωαν, nescio for-
 tassīs nomen est alicuius in Ozolis loci. Eustathius in Catalogum
 nauium annotauit Erannum olim urbem Phocidis, dictam deinde
 Cyparissum. Fuerunt autem uicini Phocensium Locri. Sed hæc ali-
 bi pertractabuntur.

611. 27. Hyperæ fratrem.) ὁ υἱὸς ἀδελφῶν. nominati-
 uus masculinus ὁ υἱὸς non fert hunc genitiuum. ὁ υἱὸς legendū
 aut ὁ υἱὸς. nam uirum fuisse satis constat ex sequētib; & Ste-
 phano, unde ὁ υἱὸς legendum apparet. Quæstione uigesima
 ἡ δὲ μὴ τι lege, non τὸ. Quæstione uigesima secunda. 612.
 35. Cothus & Aeclus.) pro Arelo planè legendum est
 Aeclus. Id eibm aliunde, tum ex septimo & decimo Strabonis
 libro liquet, huius initio, illo finiente.

613. 13. Etasix.) Ἐλάσιος. aut hīc ἡ ἑλάσιος, aut deinde ἡ ἑ-
 λασίος legendum apparet. μεταρχαγῆτας autem lego, quasi semideū
 diceres, gentilitatis Argiue autorem, non tamen cœlitem. ἀρχα-
 γῆτας is est, hinc Apollo Archagetes apud Pausaniam in Atti-

cis. De aliterio, &c. in libro de oraculis desitis, pag. 236, & in fine de curiositate uide. hic locus uidetur mancus, τὰ αὐτὰ ad ἀλλὰ referri licet. Inde quæstione XXVI.

614. 6. Circa Aethiciā.) ἔς Ἀῖθινίαν. legebatur Ἀῖθαι-
νίαν. at supra quæst. 13 eadem de re legitur ἔς Ἀῖθνας. Sed &
Stephanus de Urbibus Ἀῖθινίαν scribit: ne alios citem. Rex Aeni-
anum supra Oenoclus legitur, Ὀϊνένκλος. Fabula Tenæ satis
est nota, etiam ex prouerbijs.

618. 22. Filium Hippasum traderet.) ἵππασον τὸν
ἵον. Locus hic corruptus est, mea comedura sic legeretur commo-
dè, τὸν ἵον διασπάσασθαι. Κανθῶναι δὲ τοὺς μ. α. αὐτῶν δυσσε-
μασίωσας ὑπὸ λ. καὶ πένθους, ψολοῖς. αὐτὰς δὲ αἰολείας διορ-
δοῶς. καὶ, &c. Melius proferet, qui melius reperiet. interim in-
tegra omnia sunt. pro Ἀῖσιονλω lego Ἀῖσιονλω, pro ἱλινδῖς,
ἱλινδῖς. Agrionia esse Bacchi sacrificium apparet, qui Agrioni-
us in uita Antonij dicitur. Vide caput primum libri octauj sympo-
siacorum. Quæstione 40. ἐτίμει: sensus uult ἐτιμῆτο. Antè
quæst. 39. κομισομένης περὶ τὰς ἱλινδῖδας. & λέγεσθαι μὲν. lego
pro τῆς & λέγεται. ἐσχηνον pro ἐσχηνῖναι.

624. 25. Ab equis eas conscendi.) τὰς ἐνδῖδας ἱπ-
πους. ἐνδῖδας omisit interpretes. & quid sit, sanè non cerno. 43 non
est integrum. & quid est μεσέποδῖς. In 45 pro μυλῶν lege meo
periculo μυλασῶν. Sed profectò satis fœdata uidetur 49 quæ-
stio. Ego Zepætum istum Bithynorum accipio regem, & Thra-
ces puto Chalcedonijs auxilio fuisse. Res esto exposta omnium
iudicio.

IN LIB. DE ORACVLO- rum defectu.

628. 12. Apud Deum.) Ἐπὶ τῷ θεῷ. Aldus θεοῦ. quod ni-
hil est. Hic liber in manuscripto non inerat. eiusq; me quod facillè
obseruabit lector, mirificè torsit qualis qualis inter conuertendum
etiam emendatio. neq; dissimulo me Turnebiana lucubratione
quà confirmatum quàm instructum. Certè tamen non omnia ei de-
ben-

bentur, quæ nos procudimus. quod eruditus lector facile sentiet. Oraculi primus uersus stabit, si pro ὅν γῆς, legas: ἵς ἢ γῆς, aut τῷ γῆς.

629. 3. Quòd probabile sit.) ἑτερον τοῦ προαγ. Turnebus pro ἑτερον legendum putabat ὅτερον. Et suprà quinq; uersibus, ἡγεῖ τῷ πλείονα, non τὸ ego nihil conuellere ausim. Et τὸ uidetur melius, quàm alterum, cohærere. Sed certè quod sequebatur γελῶν ἀφέντος, ridiculo errori librarij debebatur. itaq; φάντος aut φῆσαιτος repositu est opus.

629. 20. Sanè vos quoque.) Scribendum. Καὶ τοι ἡγεῖ ὑμῖν, legebatur ἡμῖν. Sed dubium non est, quin Grammaticos compellet Cleombrotus, quorum ars nulla erit. Si non ex minimis sæpe de maximis iudicium Et coniectura fiant. Mox ἐφέλλεσθαι lege pro συμβάλλεσθαι. ac rursus pro ὠφέλλεσθαι. Et non ταῦτο, uerùm τὸ. Emendationis nostræ ratio (quod ante nos publicauit Turnebus) constat ex uerbis Homeri Odys. γ. 367. quæ adscripti, Et ab Eustathio ita, ut hîc, exponuntur.

Εἴμ' ἐνθά χρεῖός μοι ὀφέλλεται, ὅτι νῆον γε

ὄνδ' ὀλίγον. —

Mentio ξυροῦ est Iliad. κ. 173. Noctem θαλὼ inuenies cūm alibi tum ibidem. 394. Sed Et ἐμφύεσθαι scriptum est perperam pro ἐμφύεσθαι, quod Et Turnebus monuit. Sequentia ita sunt disposita in Græco, ut non quiuis fuerit se extricaturus. facile autem castigabimur è uersionibus.

630. 3. Aliud ergo quærendum est.) ὥς ἄλλο τι λὶ γόντων, non nescio hoc Atticè dici, pro λήγῳσαν, ut μισαῖων apud Platonem, πινόνων apud Poetam, Et alia sexcenta. Sed non cohæret cum βελόμβαι, Et ab utroq; discrepat ποιδοι. fortasse legendum βελόναι Et ποιῶν. Sensus est hoc argumētū è paruis indiciis non debere statui de rebus magnis, nihil ualere: aliis rationibus refellendos Ammonis sacerdotes, qui annos subinde decrescere dicant. Post τῷ μόνῳ τῶτον.) lege μόνον, quaeritur enim iam cur omnibus sideribus suos motus seruantibus, solus sol

cursum non teneat : sed celerius iam quàm antè suum spaciū conficiat. Mox μέτρον ἰλαίς πλῶ scribendum, pro μέτρον ἰλαίς πλῶ. audacter fortassis pronuncio, quando ne Turnebus quidem uidetur à priore scriptura discessisse. Ego autem nullum sensum in ea uideo, & ἀεὶ οὐκ ἐν μέτρον construi non potest : sed eum ἐλεγχέτω congruit, quod uerbum porro datuum instrumenti requirit. Hoc dicit: Non opus esse ut Ammonis sacerdotes olei sua mensura obseruent quæ fiant in cœlo : esse ea euidentiora multo, quàm ista ut obseruâdi ratione indigeât. τὰ δ' ἄλλα. hæc uerba si non sint (esse autem contenderim) mutila, hoc uolunt, mutuo & uicissim Solem à Luna, Lunam à Sole obscurari, suntq; accipienda ut concise & quasi κατ' ἀποσιώπησιν ob indignationem propter absurditatem opinionis prolata.

631. 21. * Oportebat Ammonis.) ἰδοὺ τοῖς Α'μμ. Hoc modo, inquit, Ammonij, non annorum ficticio decremento, debuerant rationem reddere ~~cum~~ hodie minus olei conflagraret, atq; flamma absumpsit olim. Asterscum curauī signandum, quia aliquot uerba excidisse apparet, aut fortassis tantum οὕτως οὖν, ut possit ~~ἔν~~ ante λεβαδία.

632. 7. Vtrunq; tunc consuluit.) Α'μφιέρω, ἀπὸ πω-
γάδην.) Fædum est hîc mendum, sensu, quod & Turnebo placuit, non ita obscuro. Nomen eius, qui consuetuerit utrunq; oraculum, excidit. eum fuisse à Mardonio aut Xerxa aliquem missum, non uidetur esse in operto. ut fortassis sic sit legendum Α'μφιέρω. Α'πὸ πωγάδην (forma passiuæ uerbum significare actiue, usitatissimum esse politis scriptoribus eruditi norunt) μὲν ὡς ἰοικετο ἀμφοτέρω ὁ Μαρδόνιος. ὁ μὲν οὖν τῷ ἐν λεβαδία μαντῶς πρῶτον. Α'ι. χρ. τὸν πρὸς τὸς βαρβάρους χρησμένον ἔ. ὥστε μὲν ἔ. ὁσίω. (Sic enim pro ἀγίων doctè restituit ex fine libri & nona quæstione Græca autoris Turnebus. atque addere libuit eorundem ὁσίω ualdè esse euidentem mentionem in libro de Iside & Osiride pagina Basiliensi 340.) τῶν παρόντων ἑκένον. ὡς τῷ ἐνθ. λέγοντος (aut σημαίνοντος) ὅτι τοῖς βαρβάρους, &c. Ita utrumq;

uticunque cohærerent. Ego in medio relinquo. Nihil annotavi de ijs, quæ in sequentibus palam falsa, & erant non pauca, emendatè scribi possunt, si quis nostram sequatur uersionem.

635. 32. Sola Megarensi.) ὁσους ἡ μεγαρέων. Sic & Aldus impresserat ὁσων. Sed librarius colligraphicæ aut tachygraphicæ compendio non satis attendens ὁσω & presserat, ὁσω. erat utrobique; Πλαταίας, quod ferri utcumque potest, scribendū potius Πλαταίας. Mox ἀνεβῶς παράσχοιμι τῆς ἀνρσιλογίας.) suspecta mihi est uox παράσχοιμι, equidem ei plus satis orationis suppeditare possim, Turnebus: nescio quid secutus. ἀνρσιλογίᾳ quid sit, docui in Plutarchi de poëtis audientis libellum quædam annotans. Mihi uidetur hoc dixisse Ammonius, hoc sibi commentum admodum probari. Sed & sequentia ἐντυχᾶν τε, menda non carent. Infra ubi asteriscum alleui 637. 10. ante καταμινύς decessisse unum atque alterum uocabula, uel structuræ immutatio argumento est. Hoc quoque annotandum duxi, ubi legitur mox ὁ νῦν ὕλλω καὶ φύσιν καλῶσιν, apud Eusebium, qui hunc locum nominatim hoc ex libro adducit libro δὲ αγγ. προπαρασκη. pa 109. legi δὲ ὕλλω καλῶσιν. quod malo. 11. & μᾶλλον τῶν πόρι. Cætera lector diligens conferat, adhibitoque iudicio, & nostræ uersionis filo hunc locum corrigat.

638. 1. Genios multos ac bonos.) δαίμονας πολλὰς καὶ ἀγαθὰς. Ex Eusebio didici hinc lacunam esse, quæ complanari possit. Eius igitur appono lectionem, haud dubiè genuinam. ἄτα δαίμονας, ἄτα ἥρωας, τὸ δ' ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων. ἐξ ὧν εἰσὶ ποιεῖται τὸ μεταβολὴν, τὸ μὲν χρυσοῦ γένος εἰς δαίμονας πολλὰς καὶ ἀγαθὰς, τῶν δὲ ἡμιθέων εἰς ἥρωας ἀποκριβέντων. quod aliquanto post legitur ἀναλυομένων, non fero. malim ἀναδυομένων, nihilo insolentiore structura.

638. 27. Lōgius ne Pindarus qdē.) πλείον δὲ ἢ δὲ πένδ. hæc in impressis sūt, diuulsa uoce δὲ πλείον δὲ ἢ πένδαρος δὲ, neque

acquiri hîc uel coniecturæ illustri, uel Turnebi etiam, quanquam summæ apud me autoritatis uersioni: sed ijs etiam, quæ habet scho liaſtes in Apollonij Alexandrini ἀργοναυτικῶν β'. annot. 23. quæ huc pertinent. Cui loco asteriscum deinde appinxi, is corruptior est, quàm ex coniectura restitui ut posse uideatur. idem Turnebus homo multo quàm ego unquam sperẽ me fieri posse, doctior sensit. Cuius probo τοχασμὸν, ut pro ἰπὶ τὸς ὑπὲρ, legatur ἰπὶ ἑνικατὸς ὑπερβάλλοντας. Ο' δ' ἑνικατὸς, &c. nam περιέχων pro Aldino περιέχῶς tam tum noster codex habebat. Reliqua ex Eusebio rursum corrige.

639. 36. Quinquies trianguli in morem adsumtus.) τὰὐτὰ δὲ πρὸ τῆς τριγωνιδύνατος. Hæc locus deprauatus est. Nam τριγωνίσκου quidem in hoc argumento est progressionē (ut uocant) arithmetica instituta, cuius initium sit unitas, cæteri deinceps ea proximum quasq; excedentes, ultimus ille de quo agitur numerus (ut hæc 40.) omnium summam indagare. At summa huius trigoni est 820. cuius quincuplum 4100. nōn 9720. Iā neq; pportione aliqua nobili ad fines hi numeri sunt: neq; quinta pars ē 9720, utpote 1944. uel trigonus est, uel quadratus etiam. sed sextans eius aut sescuplum, quadrata sunt. Itaq; hæc ratio non constat: incuria haud dubiè librariorum. Ego hunc locum, & alia quædam etiam aliorum annotaui, per ocium & numeros è professo tractans accuratiùs consideraturus: neq; despero de restitutione. Interim ampliùs.

640. 29. Corpus mixtum.) μικτὸν δὲ σῶμα. Turnebus legit μικτὸν δὲ σῶμα, καὶ μίμνημα δαιμόνων: siue μικτὸν legas, siue μικτὸν, mihi senarius iambicus uidetur adduci à Plutarcho. & δαιμόνων lego. locus est lacer.

641. 24. Ut enim inter homines.) ἐστὶ γὰρ ὡς ἐν ἀνθρώποις. Citantur hæc uerba ab Eusebio. Sed ante ea citatur alia periodus, quasi in ijs quæ inter hunc locum, & paginæ huius uersum quantum post σέβησαι compræhensa. quæ tamen altera demum pagina sequitur. Hoc obiter addo, αἰνὸς ἦρας apud Hesiodum

dum à ὄργῃ. 1. 5. hodie non legi, sed ἰδὼς. Mox ἐν δεισσοφ-
μίᾳ.) hanc lectionem Eusebiana δεισσοφμίᾳ praefero.

642. 1. Et conclamationes bellicae.) μανίατ' ἀλα-
λαίτ' ἐοῦ. legebatur ἀλλαι, & sic etiam apud Eusebium. Sed an-
te nos Turnebus ex 7. συμποσίων autoris emendationem hanc
attulit. Verba sunt Pindari. idq; liquet etiam ex Plutarcho 1. Sym-
pos. 5. ubi idem error hæserat. ἀλαλὲ confusum significat clamo-
rem, qualis in prælio. Eustathius uocem ἀλαλτὸς exponens, ad
uersum 393. Iliad. ξ. ἀλαλὲ, inquit, παρακῆδαι δονῆ, ὥσπερ ὅτε
στρατιωτικὸς ἀλαλαγμός, ἐν ἀλαλῶν λίγξοιεν οἱ Δωριεῖς, πολὺ
ῥοσαν πρὸ μάχης. Χρῆσις δὲ αὐτῆς ἐν τῷ, κλυθ' ἀλαλὰ πολέμους
θύγατρες, ἰγχείων προοίμιον.

Post. τελῶν.) Eusebius τελῆδαι. Sed cætera nos melius.
μάτῳ pro μάχῳ restitue, sensum secutus. probatum idem Tur-
nebo. pro ἀρχόμενοι & φυλάττοντες repono ex Eusebio ἀπαρ-
χόμενοι & σφάττοντες. & pro ἀποσειόμενοι ex eodem ἀφοσι-
όμενοι, quæ uox est huius rei uernacula. Εὐίων δὲ rectius est quàm
Eusebij lectio ἐν τοῖς δ. Paulo post ηγεῖ ὅτι Ἀίσχυλος. legit Tur-
nebus ὅτις. Ego καλῶς aut ὀρθῶς uel aliquid tale puto ex-
cidisse.

643. 15. Tum patrimus.) μὴ αἰδῆαι δὲ. nescio quid hoc
sit, si est integrum. nisi fortè significat, Nonne autem hoc uarium
& mirum est. ut post θυρῶν τῷ ἰσοῦ ponatur nota interrogatio-
nis. Huc pertinet septerij descriptio in Hellenicis, probl. XII.
de alastore quaest. XXV. Paulo antè παρὼν ὁ συγγραφεὺς, per
parenthesin lego, post παρὼν inserto γὰρ.

643. 29. Scelerum ultores.) ἐπιξίοντας, non τις.
quod sensus facillè docet, & hoc modo sæpißimè erratum est.
Post. ἵνα μὴ τὸ ἐμπ. legebatur μοι perperam. uersus ita uidentur
habuisse:

— κορυφὰς ἐτόρᾳς ἐτόρᾳσι προσάπων.

(malim προσάπων.)

Μύθων, μήτε λίγειν ἀτραπὸν μίαν—

644. 20. Ex versibus Empedoclis.) ἱπὼρ τῶν ἱμνωδῶν. Extant ij uersus in lib. Plutarchi de Iside & Osiride, Pag. 337.

644. 37. Secum commentaretur.) διανοομένους τε πρὸς αὐτόν. Aldus legit αὐτόν. quam scripturam nondum inspecto codice ego tenueram. Sed Eusebius me sententiam mutare compulit, qui ita legit, διανοομένους, πρὸς αὐτόν ὁ φιλιππος, omisso τι. ex quo apparet narrationem de morte genij esse Philippi, quod & sub finem exprimitur. apud eundem malè legitur δολόγων pro δολόχων de qua uoce memini aliquid annotare in Paulum Plutarchi. ἢ δόλος;) ἢ Eusebius non habet. Si retinemus, interrogatiua est oratio. sed μὴ mallem quàm ἢ legere. uariant & alia quædam. ego præter mendosa nihil muto.

646. 33. Neq; impedite.) μὴ δὲ λωλύειν. legitur unius litteræ mendo λώλυσιν. ante pro ἀναλύειν ipsa oppositio uocum monet ἀναλάμψαι legendum.

647. 23. Nihil secum trahit.) δέμιν στωιπέλλεται lego, non πολλὰ. Sed ipse etiam Turnebus legit non πολλὰ, quod ipse ex inciso priori huc perperam insertum puto, sed δέμιν, quod probō. inserto etiam copulam inter duo uocabula, quæ non se habent ut adiectiuum ad substantiuum, sed diuersa sunt. non enim omne ἀνύπαρκτον, statim est ἀδύνατον, & ex Philosophia notum est non idem esse falsum & impossibile. & alterum εἶναι ut abiectum expungo. Obscura sunt hæc, τὸ πορρωτέρω τῶν ἀναιρέσεων, si tamen recta. puto autem locum esse mutilum. quid sint ἀναιρέσεις, paucis post lineis licet planè intelligere. deinde 37. ἀδύνατος λεγομένη δὲ legimus pro ἀδύνατος λεγομένης. quod uitium ab oscitate ortū librario sententiâ disputationis secutus sustulit Turnebus. Cui in eo quoq; subscribo, quod pro θέων reposuit βῶν.

648. 21. In æquiores auditores.) ἐν σύμμετροις ἀκροατῶν fortè ἀκροατῶν. aut (absq; ἐν) σύμμετρον ἀκροατῶν. οὐκ ὀρῶ. uidetur deesse aliquid. ut πῶς ἐν καλῶν ὑμῶν. quid si scriptum οὐκ ἐννῶε μίωατρα autem etymologia non fert, sed μίω-

πρᾶ. infra ἡδίστον δὲ Διελφῶν.) Eusebius habet πλέστον. quod nā-
gis probō. Citans hæc libro προπαράσκου 5to, fol. 112.
πύθωνα.) rectius hoc, quān πύθιας, quod est apud Eusebium. Ex
quo & alia corrigere licet.

649. 27. Arfalo.) Ἀρσάλον. hos Eusebius legit Ἀρτα-
λον, Ἀρτυόν, & Τόσιβιν. Μοχ Ἀρσάλον.

649. 29. Scirorum deorum.) σκυρῶν θεῶν. Tur-
nebus sæuos Deos reddidit, perhibuitq; in eorum nomen execra-
tiones fuisse conceptas. Apud Eusebium non legitur σκυρῶν, sed
σκυρῶν, quam lectionem non puto parui pendendam. Cur eos
sæuos uocarent Lycij Deos, quos neglecto Saturno posthabitoq;
colere cepissent? & quos ut suarum quibus alios agerent dirarum
quasi executores esse uellent? sic enim accipio κατάρων ὑδὶ τῶ-
νων (τῶν legebatur, sed Eusebiana lectio melior est, cum de om-
nibus agatur τοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀρσάλον) ποιῆσαι. Cur popularibus
suis & ducib. ab alienigena interfectis hoc tituli ponerēt? Et ἀπὸ
τῶ σκυρῶ cum etiā inuenerit Mineruæ cognomētū, mensisq; apud
Atticos σκυροφορίων, non puto temerè hoc uocabuli hinc amouen-
dum. Non fortasse de nihilo sit, putare eos fuisse gypscos positos,
id est, ut rudius loquar, statuas eis uel imagines ἐσκειρο (siue gy-
psum est, siue marmor, nihil hīc ad rem) positas, & diuinos hono-
res decretos. Sed hoc alibi, uti spero. Mox pro θεολογμένων legi-
tur apud Eusebium μυθολογμένων. quod probari potest nam agi-
tur de dæmonibus, quorum res fabulosis uidebantur intextæ nar-
rationibus. Ego tamen nostram lectionem melius ad ea quæ se-
quuntur, quadrare iudico. itaq; relinquo monuisse cōtentus. ἄλλος)
dicit Eusebius καὶ ὁρθῶς) hoc multo est, quā δὲ ὁρθῶς, concinnius.

650. 8. Ad Platonem pertinerent.) μὴ ταῦτα προ-
σῆκε, lege non προσέκειν. sed ex superioribus constat huius emen-
dationis ratio. proxima enim pagina dixerat Cleombrotus, καὶ
πλάτων παρέσχε αὐτῷ τὸ ἐν δόσιμον. Sed profectō legendum pro
μὴ ταῦτα puto ὡς ταῦτα. Et uereor, ne Cleōbroti oratio de nomi-
nib. deorum & geniorū sit mutilata. Versu abhinc sexto locus est

mutilis, quem restitui sic posse existimo ὡς εἰς τὴν ἡ Πλάτων ἢ ὁδόν
(pro ἔξ ὃ accipiendum, malim quidem εἶναι. σωζέμεν (σω facile
in ὁ abiit.) &c. cur pro ταῦτ' ἐφω πόρι τ. μ. &c. ἐφ' lege-
rim, quis non uideat? Quinto post uersu. 651. 18. En con-
templator.) ἐν τῇς θνητῶν καὶ ἐν πικρῇ. lege etiam in Aldino est
θνητῶν, adeoq; Turnebus uenatorem uerterat. Ego Homeri codi-
cem nullum uidi, qui non haberet, quod reposui, θνητῶν. ne affe-
ram rationem cur θνητῶν sit alienius. Eustathius θαυμαστικὸν τῶν
ῥήτων interpretatur. & uerbum θαυμάζει alibi est apud Homer.

τὸν δὲ ἄρα πάντες λαοὶ ἐπ' ἄρχοντα θνητῶν.

Odys. β. 13. atq; aliās uersus de quo agimus est non procul à fine
libri XXI eiusdem operis. Paulo post ἵππυς ὁ Πύρρῳ. Sic &
Aldus, & Turnebus. noster ἵππυς, malè. sanè ita diserè per ypsi-
lon à Suida scribitur, ut series litterarum n in scripturam nullo
modo recipiat. & Hippias apud Plutarchum nostrum aliosq; fre-
quenter nominatur. Inde ὅπως κατὰ λαὸν τὸν λόγον. reponitor κα-
τὰ λαόν. quod hinc quidem nihil puto posse. Verum sensum est arbi-
tror, Platonem nulla probabili confirmatione munitam suam sen-
tentiam proposuisse. idem legisse uidetur Turnebus, quanquam di-
uerso sensu, qui euertere usurpauit.

652. 17. Sibi inquit uideri.) in Græco αὐτῷ est uitiosum:
legi αὐτῷ. quinto post uersu, sententiæ, ibidem ridiculum est αὐ-
τῶν: quod non ita procul abest à scriptura διανοίας, quam credo
esse posse ueram. certè sententiam uocabulum significare debet,
quodcumq; tandem sit.

653. 1. Fieri enim sic quoq; potest.) καὶ γὰρ ὅσον ὄρεα.
nullum hæc uerba sensum gignunt. legerem libenter ὁδόντ' ὄρεα.
ita unica litterula subleuaret loci incommodum. Mox ἐπιταί τῷ
θεῷ.) Aldus τὸ τῷ θεῷ habet. Turnebus omisit. Videtur mihi à
multitudine Deorum ad affirmandam mundorū multitudinē ratio
duci. aliquot post uersibus, lego ὃ μὴ λεγὼς ποιεῖν, id est ὄρεα. ὃ
δὲ κόσμος ὃ λέγεται κοινὸς εἶναι, ποιεῖν δὲ. ὃς τὸινυν, &c. &
præcedente uersu pro ὃ δὲ μὴ λέγεται, lego ὃ μὴ λέγει, &c. non

fatius

satis intelligo Turnebus quod respexerit. Meam sententiam exponam, qui melius aliquid habebit, proferat: cedam cum bona gratia. Omnia eiusdem speciei indiuidua (ut logicè loquar) habent quippiam inter se ratione formæ commune, & tamen suas *αἰδιότητας* quasdam, sua accidentia, quæ simul omnia in alio non insint, atq; hac ratione ipsa inter se differunt: uerbi gratia, omnes homines habent communem naturam, neq; tamen ullus homo prorsus cum altero idem est: ut plurima communia habeat, habet tamen peculiare aliquid, quod eum ab alijs distinguat omnibus. Mundus ergo, cum ipse etiam sit qualis, etiam habere dicatur certa sua quædam accidentia, uidetur ijs distinguui ab alijs mundis. Logicum est hoc argumentum: quàm firmum, non disputo. esse quidem hanc loci huius sententiam, emendationemq; ueram opinor. Paulo post pro *ὑπολειπόμενον* restituo *ὑπολειπόμενον*. perspicuum. *ἕκαστον λόγος*) legebatur *λόγος*. Sed haud dubiè de forma materiam determinante loquitur. *ὑποφωρον* autem Græca uox ut sit, non uideo. fortè *παράφωρον*: aut, qua uoce infra utitur, *φωρτόρον*. pro *ἑμ φωρῶ* potuit esse scriptum. *φυσικῶς ἔχοντα*) lege, non *φυσικὰς*. *Χάρις, ὑπάρχει*) uidetur addendum, *πῶς δ' ὀνύχ'*, aut aliquid tale. nam & Turnebus suppleuit pro *ἑμ* tertio post uersu *ἑφλω* ipsa sententia reponere iubet.

655. 11. Atq; ut extorqueat.) *Εἰ δὲ καὶ βιάσαστο*. Locus ualdè corruptus. *Βίᾳ κινέμενον*, Aristotelem ui ed adactum ut fateatur inane esse. Sic interpretere oportet si, quod uix credo, rectè uerba habent. Sed pro *ἀπαρῶν τοῦ μῦθου* quod nihil est, suspicor scriptum ab autore, *ἀπορῶν τὸ νοῦσαι*: hæc uerba prope omnino absunt à recepta scriptura, & sensum hunc exhibent. Si etiam extorqueatur Aristoteli esse inane: tamen adhuc intelligi non poterit, quæ causa sit cur corpora naturalia suum quodq; locum petat. Iudicent docti, qualis hæc sit mea coniectura, aut potius rectius aliquid depromant.

656. 35. Loco cohibere.) *καὶ τοῦ τόπου*. firmitatem Turnebus. ego quid hîc τόπος faciat, non assequor, & subtilius uideo

posse, quàm uerius defendi. τόπου si legas, consentanea disputationi institutæ erit lectio. Paulo antè pro ὕμνοις uide an legas νόμοις, quod cur opinionem uertam, ipsa disputatio monere te potest.

658. 8. Quomodo simulacra.) ὥσπερ ἀγαλμάτων. fortè ὥσπερ τὰ ἀγάλματα τοῖς ἱερῶν πρὸς. infra ἱερῶν ἱεροσασμένους, lego ἱερῶν.

661. 2. A' tenuissimo & simplicissimo.) τὸ ἀπλοτάτον καὶ ἀπλοτάτον. inepta me hercle lectio. fortè τὸ λιπώτατον, ut paulo antè.

662. 14. Signum est.) ἔστι σῶμα. malim σῆμα, sicut deinde uocem ἐμὸν usurpauit. Nam cubo ἢ σῶμα seu σφῆδον, per accidens, & non διαιέως tribui istam comparisonem stabilitatis, è doctrina Analytica est notum. Paulo post δὲ τὰ ἄλλα τῆς αὐτῆς. lege τῆς ταυτῆς. alioqui nullam elicies sententiam.

662. 34. Infinitas.) ἀπειρία λέγεται. legebatur ἀπείριος. Notum est uel ex Pythagoricis systæchijs meam lectionem esse ueriores. & pro σφῆδον reponatur κερδόν. nihil enim tam discrepans ab infinito uidetur esse atque est τὸ σφῆδον. inane autem & infinitum cognata essent, si essent.

664. 26. Multa autem quinque.) πέντε συχνὰ. deest aliquid. Cæterùm mulierem quinque fetus edere uno partu frequenter, est etiam in problematis Romanis capite secundo.

665. 26. Pleniùs similitudine.) ἐπὶ τὸ συμβαῖνον. Locum hunc miserè fœdatum Turnebus ex eo autore unde erat desumtus, affabrè restituit. Sunt enim hæc è Timæo Platonis dep. omnia fol. Basil. 486. πλοχαύων autem, non ut habetur apud Platonem πολυκαύων, Suidæ secutus lexicon, qui scripturam, serie litterarum comprobante, ait πλόχανον esse πλῆγμα ὃ δὲ σῆτος λεγόμενον Pollux lib. 5. cap. 4. τὸ πλόχανον cratem ad uenationem adhibitum uocat, si tamen rectè legitur. pro ἄλλα ἴσχειν πρὶν ὕμ', est uitiōsè ἄλλους εἰ πρὶν ἱερῶν. Pro αἷς ἴσχειν τὸ

ὡς αὖ ἐκός, apud Platonem est ὡς ὅς ἐκός ἔχει ἀπαν, ὅταν ἀπὸ
 τινός διός. In Aldino post ἐκός erat οὐδὲως ἀπεισιμ, quod omisit
 nostra editio, cum appareat scripsisse Plutarchum αὖ διός ἀπεί-
 σιμ πρὸ φύσιμ.) Calligraphia (puto) hoc ὡς suggestit, lego
 λατὰ. Paulò infrὰ ἄλλων φύλων.) hoc nihil est. fortè φυλῶν, ut
 legisse uidetur Turnebus. infrὰ ἀλογωτόφρων legi. nam legebatur
 perineptè ἀνολογωτόφρων. fortè particula αὖ etiam præmissa uer-
 bo ἀλογωτόφρων id mendum peperit.

666. 24. Hæc quoq; Academiæ.) καὶ τῆς Ἀκαδη-
 μίας. Quid sim secutus, liquet. certè locus mutilatus restituetur
 suæ integritati, si legas καὶ τῆς αὐτῆς, &c. & hanc sententiam
 uersio Turnebi probat.

667. 10. Differre uidetur animus.) Δουῆ ψυχῶ. lo-
 cus mancus. fortè Δουῆ ψυχὴ πρὸς ψυχῶ. Sed uerba παρὲν τι
 βίω προσφίρειν aliquid desiderant. Versu autem altero ἐμποιῶσι
 omnino legendum erit, non ἐκποιῶσιμ.

668. 11. Sicut enim Sol.) ἐλπίοντες. ὡς ὅς. Quæ in
 medio interiecta sunt horum uerba, non sunt Plutarchi, sed lecto-
 ris: qui cum sibi summam eorum, quæ hîc disputantur, annotasset,
 συμείψαι illa librariorum incuria, quod non est infrequens, in
 textum irrepsit. itaq; ergo totum isthuc expungito.

668. 28. De Arna datum.) ὡς ἂν εἴης. Sic legendum,
 non ἂν εἴης. Est autem Arna Thessaliæ urbs, colonia Bæotorum,
 de qua oraculum:

Ἄρνη χηρύσσει μέγα Βοιωτίου ἀνδρᾶ.

Eustathius in principiū Bæotiæ Homeri. & Stephanus in Ἄρνη;
 ibiq; nos plura. fortè ex eo oraculo est, id quod hîc Plutarchus ci-
 tat. Simile est in oraculo Delphico Lydis dato apud Herod. κλέος.
 καὶ ἐκ τοῦ ξυνοίμ, καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν ἀκένω. Meminit B. Tertul-
 lianus de Oratione.

669. 7. Optimus is est.) Μαντίς ἀρίστος. Tullius ali-
 ter reddidit, si quis cum malit audire:

Bene qui consiciet, uatem hunc perhibebo optimum.

Noster cum sequentibus melius cohærere uidebatur.

670. 4. Hæc est enim illa Heracliti.) αὐτὴ γὰρ ξηρὰ ψυχὴ. Talis, inquit, est ea anima, quam siccam Heraclitus uocat, & præstantissimam dicit. Planè ita locutus est in Romulo, ἀποδίδωμι τραλὺν. αὐτὴ ψυχὴ ξηρὴ ἀρίστη καὶ ἡράκλειστον. Heracliti nempe fuit sententia, animam siccam esse optimam. Itaque hîc quidem Turnebo minimè assentior, qui Galeni locum citans in quo deprauatè αὐτὴ pro αὐτῇ scriptum est, in dubium uocat nostram lectionem, & è Galeno putat castigandam, idemq; etiam mendum insedit libri octauī de præpar. Euang. Eusebij fini. Cæterùm non multo antè uox ἀραιῶται est suspecta. Et mox τινὰς αὐτοῖς. Si legas αὐτοῖς, & distinctionem quæ est ante ἐνὸς ὅστις in coli notam mutatam his ipsis uerbis postponas, locum (puto) correxeris. Illa autem καὶ μίχος καὶ πρὸς ἀδράς omnino sunt uitiosæ, & quomodo Turnebus legerit, diuinare non ualeo. pro πολὺπυρον quidem non dubito quin legendum sit πολὺπορον, ἰσχυρὴ autem pro ἰσχυρῇ quod propè abest, neq; huc quadrat, reponerem: & mox ἐπὶ χεῖ, ubi legebatur sensus detrimento ἀπὲς. Quod ad uersum Empedoclis attinet, κρόνον uix puto genere feminino usurpari. Quid si sic?

Βύσσον ἢ γλαυκίοιο κρόνον καταμίσγεται αὐτός.

671. 18. Exhalent.) Sensu ducti ἐκφέρεται, & προσεῖπεν legimus, pro ἐκφέρεται & προσεῖπεν.

671. 31. Aliquanto post tempore.) Διὰ χρόνον ἐπιφαινόμενον, mendosè. Διὰ χρόνον legendum, quod Atticè significat, longo post temporis interuallo. & ἐπιφάνεται aut aliquid tale structura requirit, in Aeschyli uersu αὐτόθι κῆτον lego. non enim α pro η hæc agnosco. ἐν Καρύτῳ πέραις, Venæ. Turnebus nescio an rectè, & cur. Ipse lego πέραις. Vide ad hunc locum historiam xxxvi mirabilem Apollonij nostri. καὶ οἱ πάντων. οἱ abundat, aut ἴοι fuit.

672. 35. Pulcra, si dijs placet.) τὴν καλὴν δὴ καὶ. Videtur legisse Turnebus, Διὰ τὴν καλὴν, &c. & pro καὶ φν-

στολόγον, φυσιολογίαν, nisi subaudias φιλοσοφίαν. nam, quod ex Lucretio, Ciccone, Plutarcho, alijsq; notum est, Epicurei freti sua philosophia animos hominum religionis iugo liberabant. Locus est uitiosus. infra τὶ μαθόντες. malim παθόντες.

674. 17. Siue tremat victima.) αὐτὶ ποιῆται τὸ ἐρεσθαι. tremat, concutitur: mendum. fieri potest ut sit ποιῆται. Paulo antè ἐπιδωρ κατατάσεις, constitutiones significat, id est, uacuitatem uariarum & turbulentarum affectionum, quas ei Enthusiasmus iniecit. uide infra. ἐῖς τοσούτοις. ἐῖς deest. & pro ὑμῖν, restitue ὑμῖν. infra. ὑποπρακτικῶς, non ἐμπρακτικῶς. Turnebus ex notissimo Herodoti loco, qui est libro primo. Ex quo, & re ipsa apparet pro φύσις legendum βάσις.

676. 1. Sinopidi rubricæ.) Σινωπὶς. Rubrica sinopica, de qua Plinius & alij, non Σινωπὶς. Illud autem οἰδύρς διέξεν, palàm est falsum, malimq; cum Turnebo τεχνίτς aut γραφίς. nam οἰδύρς planè inculcatum est ab eo quod sequitur. Feci autem has orationes interrogatiuas: sicut sunt. Homeri de stomosi locus est Odys. 1. 393. Sunt sequenti pagina multa mendosa. Sed onerare coniecturis lectorem nolo. In mea uersione liquet, quid legendum suspicatus sim. Secutus est suos uel codices, uel sensus Turnebus. cui me non oppono, sed libertate mihi concessu utor. & iudicium eruditorum facio.

679. 7. Intempestiuus & turbulentus.) καὶ ἀκαίρως καὶ παρακινῶν. Hæc substitue, ut affinissima mendosis, & à sententia alienissimis istis ἀκαίρως καὶ παρακινῶν. atq; ita legisse Turnebum apparet. & pro ἐν δὲ λῶ, quod nihil significat, ἐν δὲ λῶ.

679. 24. Mente captam.) ἡμπερνα. Turnebus ἡμπερνα se in manuscripto libro ait legisse, quod est mente ab alienatam. non iubeo quenquam nostram mutare lectionem, quam tantus uir retinendam iudicasset, sed tamen mihi ἡμπερνα huic narrationi uidetur magis congruere. sequatur quisq; quod uolet.

679. 36. Omnia debilitantur.) ὑφ' ἧς, legitur λῶ. Sed

haud dubiè rectum est, quod expressi.

IN LIBRVM DE EI APVD
Delphos.

680. 23. Nolo tibi dare.) ἢ βούλομαι. non scribo cōmentarios. Sed quando hodie docti in eo sunt, ut quæ ex Græcis poëtis Latini transtulerunt, aut saltem similia eorum ipsi luserunt, exhibeant: horum uersiculorum paraphrasin de quinto epigrammatum Martialis libro quasi condiendarum annotationum causa, & fastidij superiore libro concepti amolendi gratia, adscripsi.

Odi dolosas munerum, & malas artes.

Imitantur hamos dona: namq; quis nescit

Auidum uorata decipi scarum muscæ?

Quoties amico diuiti nihil donat,

O Quintiane, liberalis est pauper.

Illud hîc propter rudiores annotare libuit, literam ε à Græcis non modò: ψιλὴν fuisse appellatam: sed etiam ε. quod non tantum hoc in libro occurreret, ut ε aliquoties dicatur littera. sed etiam apud Eustathium ad initium Iliad. ε. inuenies causam explicatam. quam Nigidio Gelliano possis opponere. 19. 14.

681. 23. Eorū memoriā.) καὶ τῶν λόγων αὐτῶν. huic loco deest uerbū ἀναμνησθεὶς aut aliud simile. infra uersu sexto, τὸ φιλοσοφῆν ἐφν. potest hæc lectio tolerari, sed malletm' ἐφν, si libro autore id possem. nā scriptus codex noster hoc quoq; libello caret.

682. 34. Quæ non dici abs re.) ἀποσπονοῦ. hoc requirit Græcæ linguæ ratio, à Budæo & alijs copiosè expōsita. nos habebamus ineptè ἀποσπονοῦ. Sed & Aldus ueram lectionem expresserat.

683. 28. Si victoria sint potituri.) εἰ νικήσουσιν. Sic etiam Aldus. nos habebamus νικήσουσιν, malè traicctis litteris. Notum est, multis oracula data, quærentibus utrum Olympico aut alio certamine uictoriā essent adepturi. Naogeorgus legit, εἰ νικήσουσιν, an sint concepturæ. quæ lectio ut nihil habeat absurdi, ita unde sumta sit, nescio. certè cur prior ob cōiecturā loco moueretur,

causa

causa fuit nulla. pluresq; adeo existimō viros de uictoria, quàm de fetu concipiendo feminas consuluisse. Idem ἐκ πυλάδας paulò antè ineptè uertit, è confessu Amphilyonum. cùm fuerit uertendum, è truiuo petatum. quomodo πυλάδα alibi etiā usurpat Plutarchus in Pyrrho. Et in libro de facie in globo Lunæ, θαυμαστοῖς τινος ἀποσπονδῶν καὶ πυλάδων λεγανώτιστά μιν οἱ. 781.

684. 3. Si mihi manum.) Archilochi uersus accepi ut finem senarij & integrum. de quo non pugno. Eorum quæ sequuntur sententia est, in ἀδὲ particula optandi, δὲ non significationem mutare, sed ita appositum esse. quomodo δὲ scorsim positum, implet locum potius, quàm significationi aliquid addit. Cuius exēpla duo ponit ipse, σώφρονος ἀμα τέκνων δὲ Δουμήρα. Σώφρονος nomē est propriū. ποιῆται Sophronis: cuius extra Plutarchū mētio apud Suidā, Zexas, Stobæū & maxime apud Athenæum Homericæ sunt Menelai ad Euphorbum Iliad. ε'. 29 à librario uitata. Interpres cum se non expediret, usus est hoc cōpendio ut præteriret re dissimulata. Quinq; post uersibus Ἀλλ' ὅτι μὲν, ἐφ' ἣν. non ἐφ' ἣν. nam hæc Theonem loqui, non Plutarchum constat ex sequentibus. rursus post aliquot uersus μόνος ἐ'χων ἐ'ννοϊαν, noster μόνον. Aldinus μόνον: sed μόνος requiritur.

685. Quæ præterierūt.) πρότ' ἐόντα. non πρότ' sed πρότε. & quæ antè. Explicat Homeri de Calchante uersum, Iliad. α. 70.

Ὅς ἦσαν τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

686. 7. Quippe qui statuamus. Εἴ.) ὕσμίνως δὲ. Aldus ὕσμίνως ὡς δὲ. noster ὕσμίνως δὲ ὡς. Sed nostra lectio plana est, & unā emēdauit ex Aldina litteram. Sed & in sequentibus ποιῆ, ἀρχῇ, ποιουῖται lego, pro ποιεῖν, ἀρχὴν, ποιουῖται. quæ mutatio est Grammatica. scribo & ἐπινύμασται pro ἀπινύμασται, uocabulo insolente. Talia sunt etiam ἴσι pro ὄσι, & ἀγος pro ἀπόγος restituenda. quæ quidem uox ipsi sensui repugnat. nam par ἀρεος ἐτίγος dicitur, quatenus cum pari compositus imparem procreare nequit. impariū aut duorū ἀπόγος esse par omnino solet: nascitur enim duobus compositis imparibus, in

quibus τὸ γόνιμον eo nomine inest.

689. 25. Ego prateriens.) παρελθὼν. Hoc requirit sensus, respuit προσελθὼν. quod fefellit interpretem. Cæterum Platonis sententia hîc mutilata refertur de quinq; mundis: de qua satis prolixè disputatum est in libro de defectu oraculorum. inde repetet lector. sed & superiora de Baccho & Apolline uitiata sunt. Mox νόσμον ηγε.) Scribendum νόσμων.

690. 34. Tactuiq; renitentem.) παρσχᾶν διττὸν ὄγκον ηγε αὐτίτυπον. nescio quid sibi uelit hîc διττὸς ὄγκος, ac superiore uersu ὅτι μὴ δοῦρο. illud μὴ ociosum, aut uitiosum iudico. & mox pro τὸ ἄψυχον, credo τὸ ἐμψυχον scribendum: & paucis post uersibus, ἐξικνύμεν Græcum non uidetur, fortè ἐξικνύμεν. nam ἔχοντες τὸ ἀριθμὸς pro ἔχοντες scribendum fuisse liquet.

692. 7. Cùm comperisset.) πυνθόμενος φησι. Locus hic mihi admodum est suspectus. Sententia quidem hæc est, Platonem cùm in Sophista, tum in Philebo ita de quinq; rerum principijs disputasse, ut à se eam rationem excogitatam uellet uideri. Idem autem ei quod Anaxagoræ euenisse. Nam ut is deprehensus est uetustam de Lunæ illuminatione rationem sibi falsò arrogasse: ita multo ante Platonem tempore quendam perspecta quinq; principiorum ratione, E apud Delphos consecrassè. Is hîc uocatur (si rectè tamen legitur, quod non credo.) πυνθόμενος proprio nomine. pro φησι, aut φασί, aut φημι apparet legendum. Sed δύο ε̄ falsum est. & unicum fuit ligneum, de quo disputatur, ut ex hoc ipso libro patuit fortè διὰ τὸ τοῦ ε̄. Et pro ἐν τότοις ἔφη, legendum ἐϋλω, uel sequentia docebunt. quæ de sortitione dicuntur, confusa sunt, utcunque sensu se prodente.

693. 21. Perpersionibus & mutationibus obnoxia.) παθητῶν ηγε μεταβλητῶν sic omnino legendum est. Legabatur παθημάτων μεταβαλῶν, perperam. Itaq; ex Eusebio corriges, atq; omissa repones. is enim lib. XI. προπαρ. totum hunc locum ex professo ad uerbum refert. Paulo suprâ τὴν τῶ ἀναπροσαγορεύουσιν, Euseb. τῶ ε̄. Μὴδὲ ποτε λήγαν.) & in Aldino, &

apud

apud Euseb. λέγειν rectè est, non λέγειν, quod librarius submit-
tens, uitium loco obtulit. Talia multa inuenimus in libris recentibus,
deprauatis, & quasi deficiente industria degenerantib. à bonis
exemplaribus. ἱσαδάε quoq; repone pro ἰσαδάε ex Eusebio. Sed
& alia quædam inde transtulimus, mirificè deprauata, & in qui-
bus olim emendandis quanquam coniecturis uerum pænè eramus
asssecuti, tamen codici Eusebiano maluimus omnia accepta ferre.
quippe hoc tutius.

694. 35. Priùs elanguescentibus radijs.) Scriben-
dum ὡς πρὸς αὐτὴν βολομένης. legebatur ἀρχὴν quod in αἰχμὴν
cuspidem mutarat Naogeorgus, & in securim Ferronus inter-
pres, & ridiculam fecerant sententiam, atq; hunc miror Eusebii
locum, quem citat, non contulisse cum codice Plutarchiano. Sensus
uerus ita habet: Sicut (inquit) nimis remotam rem insipientibus
necessè est prius uisus radios euanescere quàm rem perfectè uide-
ant: ita in ipsa temporis consideratione eius noticia nos effugit.
reliqua etiam monstrosè erant corrupta.

695. 30. Extra templa degentes.) ἔξω διατρίβοντας.
nimirum extra templa domi suæ priuatim degentes. legebatur in
Aldino ἔξω διατρίβοντας. itaq; ille multa mendorum millia su-
stulit corrector, ut hoc præterierit. quod interpretes in iocularium
ut inciderent errorem fecit. Vertit enim exodia terentes alter: Al-
ter, exitum sibi procurantes uerè decepti à se aut librario fallacia
compositionis ac diuisionis. Tertia sursum linea ἰ ὑῖος scriben-
dum pro ἰ ἥτος, quod nihil est. Sagittarium, hoc est Apollinem,
ἰ ὑῖον uocari, uel ex Suidæ collectaneis disci potuit. uide Eustathiu-
m in Iliad. o. ad uersum 365.

Σὺς ῥα σὺν ἡῖς φοῖβε πολὺν καματόν κει δῖον.

Notum est ἴος, ἴν, &c. solum significare: neq; nostrum est id huc
coactis exemplis docere. Locus Homeri est Iliad. A. 141. de sau-
ciato in confusione fœderis Menelao.

Σὺς δ' ἔτι τίς' ἐλὶ φαντα γυνή φοῖνικι μίλων.

696. 16. Rursumq; seipsum dissipet.) ἄμα σπῶσιν.

uerba hæc non cohærent, neque mendo carent. Refutat autem ea, et quæ suprà disputabantur de Apollinis in ignem, & alias res mutationib. fatalibus, ob quas etiam Dionysus diceretur. pro λατάνοντας ἐσι καὶ legerim libenter καὶ λατάνοντος ἐς. ταύτην πρός τὰ ὅλα.) Sic legendum, non ταύτῳ. Sed & σωτηρίμην & διαχειρίμην non sunt recti, uerùm tertij casus. Sub finem Φωλὸν ἐφιν ὁρίσιν.) confusa hæc sunt, & (ut puto) manca.

AB AVTORE ADIECTA.

Fol. 701. Versu 27. Versus non sunt integri. mox Apollini irasci.) lego ἐπιλήψεται δὲ τῷ Ἀπόλλωνι χαλεπ. Versus autem sunt Aeschylī, & extant in fine 2. πολιτειῶν Platonis. Quod autem dicitur de sacrificijs tibia carentibus, id autor noster Minoi acceptum fert in salutaribus præceptis.

34. 18. Aëris quandam purgationem.) αἶρος τινὰ κάθαρσιν, & τῷ πυρίδεα, legendum duxi. & scriptum coniecturam meam comprobare deinde comperi.

35. 27. Non copia auri.) Videtur mihi dialogismus esse cuiusdam opulentum ob diuitias prædicantis beatum, & grauitè respondentis diuitis. Melius autem sic expressissem: Te copia auri gaudere, haud istos decet. Posteriores senarij sunt mutili.

Fol. 703. Vers. 16. Condimentum enim animi sunt salubria dicta atq; præcepta.

FINIS ANNOTATIONUM Tomi primi.